

AZ ETIKA ÉS AZ ÉRTÉKEK FONTOSSÁGA AZ ISZLÁM CIVILIZÁCIÓBAN

Az etika és az értékek az iszlám civilizáció erkölcsi és spirituális alapjai, emellett minden civilizáció lényege és alapja. Biztosítják a túlélés és a rugalmasság titkát a történelmen és a generációkon keresztül. Ha egy nap eltűnnének, az ember elveszítené erkölcsi melegségét, amely életének, létének a lelke; a könyörület elhagyná

szívét; tudata nem lenne képes
ellátni feladatát; nem ismerné
létezése és önmaga valóját; az
anyagi világ rabságában élne,
amelyből nem tudna kiszabadulni.
Az etika és az értékek csak az iszlám
civilizációban kapták meg teljes
jogaikat, mivel ez a civilizáció
tulajdonképpen az értékeken és
erkölcsön alapul, és prófétája (Allah
áldása és békéje legyen vele)
konkrétan az erkölcs

tökéletesítéséért jött, miután a
nemzetek és a civilizációk,
elvesztették és figyelmen kívül
hagyták.

<https://islamhouse.com/826034>

- [AZ ETIKA ÉS AZ ÉRTÉKEK
FONTOSSÁGA AZ ISZLÁM
CIVILIZÁCIÓBAN](#)
 - [Emberi jogok az iszlám
civilizációban](#)
 - [A nők jogai az iszlám
civilizációban](#)
 - [A rabszolgák és a a
munkások jogai az iszlám
civilizációban](#)

- A betegek és a különleges igényekkel rendelkezők személyek jogai
- A kisebbségek jogai az iszlám civilizációban
- Az állatok jogai az iszlám civilizációban
- A környezet jogai az iszlám civilizációban
- Az etika és az értékek fontossága az iszlám civilizációban
- Vallásszabadság az iszlámban
- A gondolat szabadsága az iszlám civilizációban
- A vélemény szabadsága az iszlám civilizációban

- Szabadság és rabszolga – felszabadítás az iszlámban
- A tulajdonhoz való jog az iszlámban
- Férj és feleség az iszlámban – jogok és kötelességek
- Gyerekek az iszlámban – jogok és kötelességek
- A szülők jogai az iszlámban
- A rokoni kapcsolatok fenntartása az iszlámban - fontossága és jogai
- Testvériség a muszlim közösségben - fontossága és státusza
- Szolidaritás a muszlim közösségben
- Igazságosság az iszlámban – fontossága és valósága

- Könyörület az iszlámban – jelentősége és példái
- Kapcsolat a muszlimok és a nem-muszlimok között
- Szerződések muszlimok és nem-muszlimok között
- Háború az iszlámba - okok és célok
- A háború etikája az iszlámban

AZ ETIKA ÉS AZ ÉRTÉKEK FONTOSSÁGA AZ ISZLÁM CIVILIZÁCIÓBAN

Raghib As-Serjani

Fordította:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Julia Gabriel

Ellenőrizte: Gharabli Gabriella

Emberi jogok az iszlám civilizációban

Bevezetés

A nyugati filozófus, Nietzsche azt mondta: „A gyengének és a vesztésnek el kell pusztulnia: az első alapelvünk az emberiség szeretete. És nekik, segíteni kell ebben!”^[1]

Azonban, az iszlám filozófiája és törvényei soha nem tévelyedtek el az etikától, és ez megjelenik egy sor

olyan jogban, amellyel minden emberi lény rendelkezik, színre, nemzetre vagy nyelvre való tekintet nélkül, és magába foglalja azt is, ahogy az embereknek viselkedniük kell egymással. Ezek az értékek és etikák e jogok fenntartásában és alkalmazásában is megjelennek, amelyhez az iszlám törvény segédkezet nyújt és szankciókat ró ki a jogsértőkre.

Az ember az iszlám szemszögéből

Az iszlám az emberre tisztelettel és megbecsüléssel tekint, Allah (Magasztaltassék) mondásából kiindulva:

„Megtiszteltük Ádám fiait, és hordoztuk őket a szárazföldön és a tengeren és jó dolgokkal gondoskodtunk róluk, és őket sokuk fölé helyeztünk azok közül, akiket teremtetünk.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 17:70]

Ez a nézet különleges jellemzőkkel és tulajdonságokkal látja el az emberi jogokat az iszlámban. A legfontosabb jellemző e jogok átfogósága. Tartalmaznak politikai, gazdasági, társadalmi és intellektuális jogokat. Egyaránt érvényesek muszlimokra és nem-muszlimokra is, színre, nemzetiségre, vagy nyelvre való tekintet nélkül. Nem lehet őket

eltörölni vagy megváltoztatni, mivel a világok Urának tanításaihoz tartoznak.

Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele)

búcsúbeszédében, amely egy átfogó emberi jogi nyilatkozat, **azt mondta:** „(...)kétségtelen, a véretek és a vagyonotok szent egymás előtt, mint e napotok szentsége, e hónapotok szentsége, e városotok szentsége, addig a napig, amíg nem találkoztok Uratokkal(...)”[\[2\]](#). E prófétai tanítás egy sor jogot lefektetett, és ezek közül a legfontosabb a vér, a vagyon, a méltóság és mások szentsége.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) általánosságban magasztalta az emberi lelket, megőrizve legnagyobb jogát, nevezetesen az élethez való jogot. Amikor megkérdezték a legnagyobb bűnökről, ő (Allah áldásai és békéje legyen vele) azt mondta: „A többistenhit és egy lélek megölése(...)”[3] A lélek szót általánosságban minden olyan lélekre használják, akit jogtalanul öltek meg.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tovább ment, amikor megparancsolta az embernek, hogy megóvja saját életét, az öngyilkosság betiltásával. Ő (Allah

áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki készakarva leugrik egy hegyről, hogy megölje magát, az a (Pokol) Tűzben lesz, leesik bele és ott marad örökké. És aki mérget iszik, hogy megölje magát vele, mérget visz a kezében és iszik belőle a (Pokol) Tűzben lesz, ahol örökre ott marad. És aki megöli magát egy vas fegyverre, az azt a fegyvert fogja tartani a kezében, és azzal fogja átszúrni a hasát a (Pokol) Tűzben, ahol örökre ott marad.”[\[4\]](#)

Az iszlám megtilt minden olyan tettet, amely csökkenti az élethez való jogot, akár megfélemlítés, sértés, vagy tettelegesség útján.
Hisám ibn Hákim (Allah legyen vele

elégedett) azt mondta, hogy hallotta Allah Küldöttét (Allah áldása és békéje legyen vele), amint azt mondta: „Allah kínozni fogja azokat, akik kínozzák az embereket az evilágon.”[\[5\]](#)

Egyenlőség az emberek között

Az ember általában vett megtisztelése és a vér, a becsület, a vagyon és az élethez való jog megállapítása után a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) hangsúlyozta az emberek közötti egyenlő jogokat, egyének és csoportok, fajok és népek, uralkodók és köznép, kormányzók és kormányzottak között. Tehát

nincsenek korlátozások, sem kivételek; nincs törvénybeli különbség arabok és nem arabok, fehérek és feketék, vagy uralkodók és köznép között. Ehelyett az emberek csak az istenfélelemben különböznek. Ő (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Ó emberek! Valóban, az Uratok egy, és atyátok egy. Mindannyian Ádám leszármazottai vagytok, és Ádám agyagból teremtetett. Valóban, a legnemesebb közöttetek Allah előtt az, aki a leginkább istenfélő. Nem felsőbbrendű az arab a nem arabnál, (...) csak az istenfélelemben.”[6]

Nézzük, hogyan kezelte a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele)

az egyenlőség alapelvét, hogy megvalósítsa nagyságát. Abu Umama (Allah legyen vele elégedett) közölte: „Abu Dharr gúnyolódott Bilállal az édesanyjáról, és azt mondta: 'Te fekete asszony fia.' Bilál elment Allah Küldöttéhez (Allah áldása és békéje legyen vele) és elmondta a történetet. A Próféta megharagudott. Abu Dharr jött, és nem tudta, mi történt. A Próféta elfordította arcát Abu Dharrtól. Abu Dharr azt mondta: 'Kellene legyen valami, ami miatt elfordítottad az arcodat tőlem.' A Próféta azt mondta: 'Te gúnyolódtál Bilál édesanyján?' Majd azt mondta: 'Arra (esküszöm), Aki kinyilatkoztatta a könyvet

Mohamednek – vagy bármilyen más esküt mondott, ahogy Isten akarta – az ember nem jobb a másiknál, kivéve a tetteiben. Mind egyenlőek vagytok.”[7]

Igazságosság az iszlámban

Egy másik jog, amely az egyenlőséggel kapcsolatos az igazsághoz való jog. Egy mestermű, amelyet a Próféta mondott Oszama ibn Zaidnak (Allah legyen vele elégedett), amikor az utóbbi közben akart járni a makhzúmi nő érdekében, aki lopást követett el: „Allahra, ha Fatima, Mohamed lánya lopott volna, levágnám a kezét.”[8]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megtiltotta azt is, hogy az embert megfosszák önvédelemhez való jogától, az igazság védelmében. Azt mondta: „(...)kétségtelen, neki (a hitelezőnek) joga van követelni a tartozást(...)”[9] Azt mondta azoknak, akik kormányzati és bírói feladatokat látnak el: „(...)Ha két vitás fél ül előttetek, ne döntsetek, amíg meg nem hallgattátok azt, hogy a második mit mond arról, amit az első mondott, hogy világosan lássátok a helyzetet a legjobb döntés meghozatalához.”[10]

Az önfenntartáshoz való jog az iszlámban

Az önfenntartáshoz való jogot egyediként állapítja meg az iszlám törvénykezés. Korábban egyetlen rendszer vagy emberi jogi nyilatkozat sem fektette le. Az önfenntartáshoz való jog azt jelenti, hogy mindenki, aki az iszlám állam határain belül él, hozzájut ahhoz, ami életéhez szükséges, azzal a feltétellel, hogy tisztességes életet él, megfelelő életszínvonalon. Ez a jog különbözik a pusztá túlélési szinttől, amelyet a jogrendszerek megállapítanak, amely a létminimumot jelenti, amelyen az ember életben marad.[\[11\]](#)

Az önfenntartáshoz való jogot munkával lehet elérni. Ha valaki nem képes erre, a zakáh (adakozás) biztosítja neki; és ha a zakáh nem biztosítja a szegénynek az életben maradását, akkor az államnak kell biztosítania azt. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) kifejezte ezt, amikor azt mondta: „(...)Aki tulajdont hagyott maga után, amely a családjáé, és adósságot hagyott maga után vagy gyerekeket (segítség nélkül), a felelősség (az adósság kifizetésének és a gyerekek felnevelésének) rajtam van.”[\[12\]](#)

E jogot érvényesítette, amikor azt mondta: „Aki teli hassal alszik

tudva, hogy szomszédja éhes, az nem hisz bennem.”[\[13\]](#)

Az asaritákat dicsérve azt mondta: „Amikor az asaritáknak elfogyott az ellátmányuk a hadjáratokon, vagy kevés lett az ételmük a gyerekeknek Medinában, összegyűjtötték mindazt, ami náluk volt egy terítőn, majd egyenlően szétosztották. Ők hozzám tartoznak, és én hozzájuk tartozom.”[\[14\]](#)

A civilek és a hadifoglyok jogai

Az emberi jogok csúcsát éri el az a társadalom, amely a háború alatt a civilek és a hadifoglyok jogait hangsúlyozza. Háborús időkben a bosszú és a büntetés szelleme keríti

hatalmába az embereket, az emberiesség és az együttérzés helyett. Az iszlám emberi hozzáállását azonban az együttérzés irányítja, és az, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „(...)Ne öljetek meg gyermekeket, nőket, és idős embereket.”[\[15\]](#)

Ez azok közül az emberi jogok közül való, amelyeket az iszlám rendelt el a bolygó összes embere számára. A legemberibb nézőpont, amely a muszlimok civilizációjának a szelleme.

A nők jogai az iszlám civilizációban

Bevezetés

Az iszlám a nőt gondoskodással és figyelemmel vette körül, felemelte rangját, és megadta neki a tiszteletet és a szép bánásmódot, akár lány, feleség, testvér, vagy anya. Az iszlám kijelenti, hogy mind a nők, mind a férfiak egyetlen őstől származnak, tehát a nők és a férfiak egyenlőek az emberségben. Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Ó ti emberek! Féljétek Uratokat,
Aki egyetlen személyből teremtett
meg benneteket, és belőle
megteremtette a feleségét, és
kettejükből sok férfit és nőt

sokasított.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:1]

Sok már vers megmutatja, hogy az iszlám eltörölte a férfiak és a nők közötti megkülönböztetést a közös emberség elve alapján.

A nő helyzete az iszlámban

Az iszlám feleleveníti ezt az alapelvet és nem fogadja el a dzsahilija és a korábbi népek szokásait a nők helyzetével kapcsolatban. Azért jött, hogy megvédje a nőt és helyét a társadalomban, amelyet nem tudott elérni a korábbi vagy a későbbi társadalmakban. Tizennégy évszázaddal ezelőtt az iszlám előírta

a nőnek – mint anya, testvér, feleség és lány – azokat a jogokat, amelyekért a nyugati nő a mai napig hiába küzd!

Az iszlám kijelenti, hogy a nők és a férfiak egyenlőek státuszukat és rangjukat tekintve, és hogy a nő nem kevesebb semmivel azért, mert nő. Ezzel kapcsolatban a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) egy fontos szabályt fektetett le, amikor azt mondta: „A nők a férfiak másik fele.”[\[16\]](#)

Ő (Allah áldása és békéje legyen vele) mindig arra ösztönözte a muszlimokat, hogy gondoskodjanak a nőkről. Azt mondta a társainak:

„Biztatlak titeket, hogy vigyázzatok a nőkre.”[\[17\]](#) Ezt többször megismételte a búcsúzarándoklata alkalmával, amikor több ezer emberhez beszélt népéből.

A nők helyzete a dzsahilijában

Ha meg akarjuk határozni, melyek voltak azok a szabályok és pillérek, amelyeket az iszlám hozott, hogy felemelje és megtisztelje a nőket, először meg kell ismernünk a nők helyzetét a régi és a mai[\[18\]](#) társadalmakban, hogy lássuk azt a sötétséget, amelyet tapasztalnia kellett és még mindig tapasztal. Majd megnézzük a nő helyzetének

valóságát az iszlám tanításai szerinti iszlám civilizációban.

Az arabok – ahogy az első fejezet említi – élve eltemették lányukat, és megfosztották őket az élet jogától, de a Nemes Korán megtiltotta és bűnnek ítélte ezt a tettet, ahogy Allah (Magasztaltassék) mondja:

„Midőn az élve eltemetett leánygyermeket megkérdezik: 'Milyen bűn miatt ölettél meg?'" [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 81:8-9]

Ezen túlmenően a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ezt a legnagyobb bűnök között említette. Ibn Maszúd (Allah legyen vele

elégedett) közölte: „Megkérdeztem Allah Küldöttét (Allah áldása és békéje legyen vele): ‘Mi a legnagyobb bűn?’ Azt mondta: ‘Társat állítani Allah mellé, míg Ő Egyedül teremtetett titeket.’ Azt mondtam: ‘Mi a következő?’ Azt mondta: ‘Meggyilkolni a gyermekedet, hogy ne kelljen vele osztozni az ételen.’ Tovább kérdeztem: ‘Mi a következő?’ Azt mondta: ‘Illegális szexuális kapcsolatot létesíteni a szomszédod feleségével.’”[\[19\]](#)

A nők jogai az iszlámban

Az iszlám nem állt meg a nő élethez való jogának megőrzésénél, hanem a

vele való jó bánásmódot szorgalmazta gyerekkorától kezdve. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki felelős a lányaiért és bőkezűen bánik velük, ők pajzs lesznek számára a (Pokol) tüzétől.” [20]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elrendelte a lányok oktatását is. Azt mondta: „Az a férfi, akire rá van bízva egy lány, megfelelően oktatja, megtanítja a helyes viselkedésre(...) kétszeres jutalmat kap.” [21] A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) egy külön napot adott a nőknek, amikor tanácsadást, emlékeztetőt tartott nekik, és a Mindenható Allahnak

való engedelmességre hívta
őket.[\[22\]](#)

Ahogy a lány nő és felnőtt lesz, az iszlám megadja neki a jogot, hogy elfogadjon vagy elutasítson egy vőlegényjelöltet. Nem lehet kényszeríteni arra, hogy elfogadjon egy olyan férfit, akit nem akar. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A nő, aki már volt férjnél (*thajjib*) több joggal bír magával kapcsolatban, mint a képviselője. És a szüzet is meg kell kérdezni, és a hallgatása a beleegyezésére utal.”[\[23\]](#) Azt is mondta: „Az idősebb nőt nem lehet férjhez adni anélkül, hogy megbeszéljük vele; és a szüzet sem

lehet férjhez adni a beleegyezése nélkül.’ Az emberek megkérdezték: ’Ó Allah Küldötte, honnan tudjuk a beleegyezését?’ Azt mondta: ’A hallgatása (utal a beleegyezésére).’”[24]

Amikor a nő feleség lesz, az iszlám jó bánásmódot ír elő a számára, mivel a nőekkel való jó bánásmód a férfi nemességére és kedvességére utal. Például a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt javasolta: „Ha egy férfi vizet ad a feleségének inni, jutalmat kap.”[25] És figyelmeztetőleg azt mondta: „Ó Allah, bűnösnek nyilvánítom azt, aki nem védi meg a jogait a két

gyengének, nevezetesen az árváknak és a nőknek.” [26]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) gyakorlati példa volt ebben a tekintetben. Nagyon kedves és jóindulatú a családjával. Al-Aszwad ibn Jazid An-Nakhl közölte, hogy megkérdezte Áisát (Allah legyen vele elégedett): „’Mit csinált a Próféta, amikor otthon volt?’ Azt felelte: ’A családja szolgálatával foglalatoskodott, és amikor imaidő volt, akkor elment oda.’” [27]

Ha a feleség gyűlöli a férjét, és nem képes vele élni, az iszlám megadja neki a jogot, hogy elhagyja férjét a khul-on keresztül (a feleség által

kezdemenyezett válással). Ibn Abbász (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy Thábit ibn Qaisz felesége elment a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele) és azt mondta: „Ó Allah Küldötte, nem vádolom Thábitot jellembeli vagy vallásbeli hiányosságokkal, de én, muszlimként nem szeretnék az iszlámmal ellenkezően viselkedni (ha vele maradnék).’ Erre Allah Küldötte azt mondta (neki):
’Visszaadod a kertet, amit a férjed adott neked (jegyajándékként)?’ Azt mondta: ’Igen.’ Majd visszaadta a kertet a férjének, és a Próféta megkérte a férjet, hogy váljon el a feleségétől.”[\[28\]](#)

A fentiek mellett az iszlám biztosítja a nőknek is az anyagi függetlenséget, csakúgy, mint a férfiaknak. Tehát a nő eladhat, vehet, kibérelhet, bérbe adhat, képviselhet és adományozhat, és ebben senki nem akadályozhatja meg őket, míg intelligensen és ésszerűen viselkedik. Ez Allah (Magasztaltassék) mondásából következik:

„Ha érettséget tapasztaltok a részükről akkor adjátok át nekik a javaikat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:6]

Amikor Um Hani bint Abu Tálib (Allah legyen vele elégedett)

menedéket adott egy hitetlen férfinak, és a testvére, Ali (Allah legyen vele elégedett) ragaszkodott hozzá, hogy megölje a férfit, a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) a következő ítéletet hozta: „Ó Um Hani! Megadjuk a menedéket annak, akinek te menedéket adtál.”[\[29\]](#) Tehát megadta neki a jogot, hogy menedéket adjon nem-muszlimoknak háborús időben vagy békeidőben.

Tehát a muszlim nők illedelmesek, értékesek, méltóságteljesek, és az iszlám tanításainak védelme alatt állnak a nemes iszlám civilizációban.

A rabszolgák és a munkások jogai az iszlám civilizációban

Példák a rabszolgák és a munkások jogaira az iszlámban

Az iszlám megtisztelte és gondoskodott a rabszolgákról és a munkásokról, és elismert jogokat adott nekik a történelemben először – miután a régi törvények szerint a munka rabszolgaságot és kiszolgáltatottságot jelentett néhány társadalomban, más társadalmakban pedig megalázottságot és alsóbbrendűséget. Az iszlám a társadalmi igazságot célozta meg és azt, hogy megfelelő életet biztosítson nekik. A Próféta (Allah

áldása és békéje legyen vele)
életrajza a legjobb bizonyíték az
iszlám civilizáció rabszolga és
munkáspolitikájára, mivel ő (Allah
áldása és békéje legyen vele)
elismerte a jogaikat.

A Próféta (Allah áldása és békéje
legyen vele) arra ösztönözte a
munkaadókat, hogy rabszolgáikkal
emberiesen és tisztességesen
bánjanak. Azt is szorgalmazta, hogy
legyenek velük könyörületesek,
kedvesek, és ne bízzanak rájuk
olyan munkát, amit képtelenek
elvégezni. A Próféta (Allah áldása
és békéje legyen vele) azt mondta:
„Rabszolgáitok testvéreitek, akiket
Allah a parancsotok alá rendelt.

Tehát akinek van egy testvére a parancsa alatt, azt etetnie kell azzal, amit ő eszik és ruházniya úgy, ahogyan ő öltözködik. Ne kérjetek tőlük (a rabszolgáktól) olyat, ami túlmegy a képességeiken (erejükön), és ha mégis ezt teszitek, akkor segítsetek nekik.”[\[30\]](#) Tehát a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) kijelentése: „Rabszolgáitok a testvéreitek” a rabszolgát a testvér szintjére emelte, és ilyen még soha nem történt semmilyen civilizációban.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) arra is kötelezte a munkaadókat, hogy fizessenek a munkásaiknak és rabszolgáiknak

fáradozásaikért igazságtalanság és halogatás nélkül. **Azt mondta:** „Adjátok meg a szolgának a bérét mielőtt izzadsága megszárad.” **[31]**

Az iszlám figyelmeztetett a munkásokkal való igazságtalanság ellen. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Allahot, a Dicsőség Urát (Magasztaltassék) idézte, **amikor azt mondta:** „Allah azt mondja: 'Három ember ellen leszek a Feltámadás Napján(...) és aki felfogad egy munkást, és megcsináltatja vele az egész munkát, de nem fizeti ki a bérét'.” **[32]** Tehát aki egy munkással vagy egy rabszolgával igazságtalanul bánik, annak tudnia kell, hogy Allah figyeli

őt, és felperese lesz a Feltámadás Napján.

A munkaadónak nem szabad olyan terhet raknia a munkásaira, ami káros az egészségükre és képtelenné teszi őket a munkára. Erről azt mondta a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele): „Ha lecsökkented a rabszolgád feladatait, jótett lesz adva a tetteid könyvéhez a Feltámadás Napján.” [\[33\]](#) Az, hogy a rabszolga joga a tisztelettudó bánásmód, az iszlám cégérének tekinthető. Ezzel kapcsolatban a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) arra ösztönzi a népét: „Aki a szolgáljával eszik, számaron ül a piacon, megköti a juhait és

megfeji őket, az nem beképzelt.”[\[34\]](#)

Mivel a Próféta élete mondásainak alkalmazásából állt, Áisah (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy „Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) soha nem ütött meg senkit a kezével, se egy nőt, se egy szolgát(...)”[\[35\]](#)

Abu Masz’ud al-Anszári közölte: „Amikor megütöttem a szolgámat, hallottam egy hangot magam mögött: ’Abu Masz’ud, tartsd eszedben, hogy Allah hatalmasabb nálad, mint amennyivel te hatalmasabb vagy nála (a szolgánál).’ Megfordultam, és ott találtam Allah

Küldöttét (Allah áldása és békéje legyen vele). Azt mondtam: 'Allah Küldötte, felszabadítom őt Allahért.' Erre ő azt mondta: 'Ha nem tetted volna ezt, a Pokol (kapui) feltárultak volna előtted, vagy a tűz elégetett volna.'”[\[36\]](#) A verés, pofozás vagy rúgás megszégyenítés a szolgáknak, amit Allah és a Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) nem fogad el. Tehát a kegyetlen rabszolgatartó büntetése a rabszolgái azonnali elkobzása, és ez az iszlám civilizáció nagyságát mutatja.

A Próféta rabszolgája, Anasz ibn Málík (Allah legyen vele elégedett) közölte: „Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele)

rendelkezett a legjobb jellemmel az emberek között. Egy nap elküldött engem egy megbízással, **mire én azt mondtam:** 'Allahra esküszöm, nem megyek.' De mégis úgy gondoltam, hogy megteszem azt, amit Allah Küldötte (**Allah áldása és békéje legyen vele**) parancsolt nekem. Elindultam, és találkoztam néhány gyerekekkel, akik az utcán játszottak. Mindeközben Allah Küldötte odaért, és megfogta a nyakamat hátulról. Amikor ránéztem, láttam, hogy mosolyog, **és azt mondta:** 'Unaisz, oda mész, **ahová mondtam neked?**' **Azt mondtam:** 'Allah Küldötte, igen, oda megyek.' **Anasz azt is mondta:** 'Hét vagy kilenc évig szolgáltam őt, de tudom, hogy soha nem mondta

nekem, ha csináltam valamit, hogy miért csináltam, vagy ha nem csináltam valamit, hogy miért nem csináltam meg.” [37]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ezen felül fontosnak tartotta szolgálai iránti gondoskodást, annyira, hogy támogatta a házasságkötésüket. Rabia ibn Káb Al-Aszlami (Allah legyen vele elégedett) közölte: „Amikor a Prófétánál (Allah áldása és békéje legyen vele) szolgáltam, odahívott, és megkérdezte tőlem: 'Nem akarsz megházasodni, Rabia?' Azt mondtam: 'Nem szeretnék semmit, ami elvonja a figyelmemet a szolgálatodról. Ezen kívül nincs

semmim, amit jegyajándékként tudnék felajánlani a feleségemnek, sem olyan otthonom, ahol lakhatna.’ A Próféta csendben maradt. Amikor megint látott engem, **megkérdezte:** ’Nem akarsz megházasodni, Rabia?’ Ugyanazt feleltem neki, mint előtte. Mikor magamban maradtam, megbántam, hogy ezt mondtam, **és korholtam magam:** ’Úgy kell neked, Rabia! Allahra, a Próféta nálad jobban tudja, hogy mi a jó neked ezen a világon és a következőn, és azt is tudja jobban, mint te, hogy mit birtokolsz. Allahra, ha a Próféta még egyszer megkérdezi tőlem, hogy meg akarok-e házasodni, igenlő választ adok.’ **Nemsokára a Próféta újra megkérdezte tőlem:** ’Nem

akarsz megházasodni, Rabia?’ ’De igen, Allah Küldötte.’ feleltem. ’De ki jönne hozzám, ha ilyen helyzetben vagyok, **amit tudsz?**’ **Akkor azt mondta:** ’Menj ehhez és ehhez a családhoz az anszárból(...)’”[\[38\]](#)

Az iszlám civilizáció nagysága a rabszolgák és a munkások iránti jó bánásmóddal még nyilvánvalóbbá válik, amikor látjuk, hogy a Próféta **(Allah áldása és békéje legyen vele)** ezt a nem-muszlimokra is kiterjesztette. „Egy fiatal zsidó fiú szolgált a Prófétánál **(Allah áldása és békéje legyen vele)** és egyszer beteg lett. Tehát a Próféta **(Allah áldása és békéje legyen vele)** elment

meglátogatni. A feje mellett ült és azt kérte tőle, hogy legyen muszlim. A fiú az apjára nézett, aki ott ült, és az azt mondta neki:

'Engedelmeskedj Abu-l-Qászimnak (a Profétának)', és a fiú muszlim lett. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) kijött és azt mondta: 'Hála Allahnak, Aki megmentett egy fiút a Pokol tüzétől.'"[39]

Ez néhány azok a jogok közül, amelyeket a rabszolgáknak és a munkásoknak adott az iszlám, és amelyet az iszlám Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) alkalmazott szóban és tettben egy olyan időben, ami semmi mást nem

ismert, mint igazságtalanságot, elnyomást és zsarnokságot. Ez valóban a fennköltségét mutatja.

A betegek és a különleges igényekkel rendelkezők személyek jogai

Bevezetés

Az iszlám vallás és az iszlám civilizáció különleges figyelemben részesíti a betegeket és a különleges igényekkel rendelkezőket. Ez a hozzáállás kezdődik azzal, hogy fel vannak mentve bizonyos kötelezettségek alól, ahogyan a Mindenható Allah (Magasztaltassék) mondja:

„Nincs bűne a vaknak, sem a sántának, sem a betegnek(...)” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 24:61] és [48:17] És ez a vers reményt ad nekik és megőrzi fizikai és pszichológiai jogaikat.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) viselkedése a betegekkel

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) sietve meglátogatta a betegeket, ha hallott betegségükről, pedig nagyon elfoglalt volt és sok kötelezettséggel rendelkezett.

Látogatása nem kényszerből volt, hanem a kötelességének érezte ezt a betegek iránt; és ahogyan ő (Allah

áldása és békéje legyen vele) tette, az az utóbbiak joga lett. Ő (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A muszlimnak öt joga van a másik muszlimtól: (...)a beteg látogatása.”[\[40\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tanító és példakép volt. Enyhítette a betegek szenvedését és fájdalmait, kifejezte őszinte együttérzését, gondoskodását és szeretetét, és a beteg már ettől is jobban érezte magát. Ezzel kapcsolatban ‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Szad ibn Ubádah beteg lett, és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ‘Abd ar-Rahman

ibn Auf, Szad ibn Abi Waqasz és ‘Abd Allah ibn Masz’ud (Allah legyen velük elégedett) társaságában meglátogatta őt, hogy érdeklődjön egészsége iránt. Amikor bement, családját körülötte találta. Azt kérdezte: ‘Meghalt?’ Azt mondták: ‘Nem, Ó Allah Küldötte.’ A Próféta sírt és amikor az emberek látták, hogy Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) sír, akkor ők is mind sírva fakadtak. Azt mondta: ‘Figyeljetek. Allah nem bünteti a könnyhullatást, sem a szív szomorúságát, viszont büntet vagy megkegyelmez emiatt. És a nyelvére mutatott.”[41]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) fohászkodott a betegekért, és jó hírt közölt nekik, hogy jutalmat kapnak a betegségért, ami érte őket. Ez megnyugtatta őket, és elégedettséggel töltötte el szívüket. Um Al-‘Ala[\[42\]](#) (Allah legyen vele elégedett) közölte: „Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) meglátogatott, amikor beteg voltam. Azt mondta: ’Légy boldog, Um Al-‘Ala, mert Allah eltörli a muszlim bűnét a betegsége miatt, ahogy a tűz megtisztítja az aranyat és az ezüstöt a szennyeződéstől.’”[\[43\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) igyekezett enyhíteni a

betegek szenvedésén. Erről Dzsábir ibn ‘Abd Allah (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Úton voltunk, és egyikünk megsérült.

Később éjszakai magömlése volt.

Megkérdezte társait: 'Végezhetek tajammumot?' Azt mondták: 'Nem, nem lehet, ha van víz.' Ghuszlot (fürdést) végzett, és meghalt.

Amikor elmentek Allah Küldöttéhez (Allah áldása és békéje legyen vele), elmondták neki, hogy mi történt. Ő (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Megölték őt, Allah meg fogja ölni őket. Nem kérdeztek, ha nem tudjátok? A tudatlan ember menekülése a kérdés. Végezhetett volna tajammumot, és vizet csepegtethetett volna a sebére, vagy

betekerhette volna valamivel, és áttörölhette volna a kötést, és megmoshatta volna a teste többi részét.””[44]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ezen kívül szívesen teljesítette a betegek kéréseit, és addig maradt velük, amíg szerették volna. Egy nő, aki részben értelmi fogyatékos volt, elment hozzá egy nap, és azt mondta: „’Ó Allah Küldötte, szükségem van valamire tőled.’ Azt mondta: ’Ó ez-és-ez anyja, az útnak melyik oldalán szeretnél állni és beszélni, hogy megadjam neked, amit szeretnél.’ Megállt vele az út szélén, amíg megkapta, amit szeretne.””[45]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) a betegeknek és a különleges igényűeknek megadta a gyógykezeléshez való jogukat, mivel a test külső és belső biztonsága az iszlám céljai közé tartozik. Amikor a sivatagi arabok megkérdezték a Prófétát (Allah áldása és békéje legyen vele) a gyógyszerezésről, **azt felelte:** „Használjátok az orvosi kezeléseket, mert Allah nem teremtett betegséget, amelynek nem rendelte el a gyógymódját, egy betegség kivételével, nevezetesen az öregkor kivételével.” [\[46\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) nem tiltotta meg, hogy

egy muszlim férfit egy muszlim nő kezeljen. Megengedte Rufaidah-nak, egy Aszlam törzsbe tartozó nőnek, hogy kezelje Szad ibn Muadh-ot (Allah legyen vele elégedett), amikor a Khandaq csatában megsérült. Rufaidah (Allah legyen vele elégedett) gyógyította a sebesülteket és a szükségét szenvedő muszlimokat szolgáltatta.[\[47\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ‘Amr ibn Al-Dzsamuh-t (Allah legyen vele elégedett) gyakorlatban is segítette. „'Amr különleges igényekkel rendelkezett. Az egyik lába béna volt. Négy fia volt, akik részt vettek a Prófétával (Allah áldása és békéje legyen vele)

a csatákban. Uhud napján ‘Amr kifejezte vágyát, hogy szeretne részt venni a csatában, de fiai azt tanácsolták neki, hogy maradjon otthon. Elment a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele), és elmondta neki, hogy a fiai meg akarják akadályozni, hogy részt vegyen a csatában. ‘Én viszont mártír akarok lenni, hogy sétáljak a béna lábammal a Paradicsomban.’ mondták ‘Amr. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt felelte: ‘Allah nem tette számodra kötelezővé a dzsihádot.’ és a fiainak azt mondta: ‘Mi a baj abban, ha engeditek elmenni? Allah talán megáldja a mártírsággal.’ ‘Amr elment a csatába a Prófétával (Allah

áldása és békéje legyen vele) Uhud napján, és megölték a csatában. Akkor a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Allahra, vannak köztetek olyan emberek, akik, ha esküsznek Allahra, megadja a kérésüket, és köztük van 'Amr ibn Al-Dzsamuh. Láttam sétálni a Paradicsomban a béna lábával.'”[48]

Az iszlám így kezeli a betegeket és a különleges igényű embereket.

A kisebbségek jogai az iszlám civilizációban

Bevezetés

Az iszlám törvénykezés hatálya alatt a nem-muszlim kisebbségek olyan jogokkal és privilégiumokkal rendelkeztek, amilyeneket semmilyen más kisebbség nem kapott más törvénykezés alatt, más országban. A muszlim közösség és a nem-muszlim kisebbség kapcsolata Allah (Magasztaltassék) szabályára épül:

„Allah nem tilt el benneteket azoktól, akik a vallás miatt nem harcoltak veletek és nem űztek el benneteket az otthonaitokból. Ezzekkel legyetek jóravalók és méltányosak! Allah szereti a méltányosakat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 60:8]

Ez a vers meghatározta azt az etikai és jogi alapot, ahogyan a muszlimoknak a nem-muszlimokkal bánniuk kell, nevezetesen a kedvesség és igazságosság mindazokkal, akik nem ellenségesek irányukban. Az emberiség nem ismerte ezeket a szabályokat az iszlám előtt. Az iszlám megjelenése után évszázadokig szenvedett a hiányuktól. Még ma is várunk a napra, amikor a modern társadalmak alkalmazzák ezeket a szabályokat, és nem az indulatok, a fanatizmus és a rasszizmus uralja a kisebbség-politikát.

Kisebbségek joga a
vallásszabadsághoz

Az iszlám törvénykezés jogokat és privilégiumokat biztosított a nem-muszlim kisebbségeknek. Egyik legfontosabb ezek között a szabad vallásgyakorlat, amelyet Allah (Magasztaltassék) jelentett ki:

„Nincs kényszer a vallásban.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:256]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) is kifejezi egy levelében, amelyet a jemeni zsidóknak és keresztényeknek (a Könyv népeinek) írt, amelyben hívja őket az iszlámra. Azt mondta: „És egy zsidó vagy egy keresztény, aki muszlim lesz, az egy lesz a hívők

közül, aki osztozik velük jogaikban és kötelességeikben; és aki zsidó vagy keresztény marad, azt nem szabad kényszeríteni, hogy elhagyja vallását(...)"[49]

Mivel az iszlám törvénykezés megengedte a nem-muszlimoknak a szabad vallásgyakorlatot, szabályokat is iktatott be életük védelme érdekében azon az alapon, hogy emberi lények, akiknek joguk van életükhöz és létezésükhöz. Erről a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondja: „Aki megöl egy szerződéses embert (egy nem-muszlim, aki egy muszlim állam területén él, vagy más szerződés

védi), az nem fogja a Paradicsom illatát sem érezni.”[\[50\]](#)

Figyelmeztetés a nem-muszlimok elleni igazságtalanságról

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) figyelmeztetett, nehogy valaki igazságtalanságot kövessen el egy nem-muszlim ellen, vagy megfossza jogaitól. Az agresszorok ellenségeként hirdette magát. [Azt mondta:](#) „Óvakodjatok, ha valaki kárt okoz egy szerződéses embernek, vagy csökkenti a jogait, vagy kényszeríti rá, hogy képességén felül dolgozzon, vagy elvesz tőle bármit a beleegyezése nélkül, én az ő (a szerződéses

ember) pártját fogom védeni az Ítéletnapon.”[\[51\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) kiállt emellett, amikor ‘Abd Allah ibn Szahl Al-Anszárit (Allah legyen vele elégedett) megölték a zsidók területén Khaibarban. Feltételezhető volt, hogy az egyik zsidó ölte meg. Azonban nem volt rá bizonyíték. Ezért a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) nem büntette meg a zsidókat, hanem megkérte őket, hogy tegyenek esküt. Szahl ibn Abu Hathma (Allah legyen vele elégedett) közölte, **hogy:** „Számos ember a törzséből elment Khaibarba és szétszéledtek, majd egyiküket

meggyilkoltan találták. Azt mondták az embereknek, **akikkel a holttestet találták:** 'Megöltétek a társunkat!' Az emberek azt mondták: 'Nem öltük meg, és nem is tudjuk, hogy ki a gyilkos.' **A gyászolók elmentek a Prófétához és azt mondták:** 'Ó Allah Küldötte! Elmentünk Khaibarba és egy közülünk valót meggyilkolva találtunk.' **A Próféta azt mondta:** 'A legidősebb közületek jöjjen előre és beszéljen.' **Majd a Próféta azt mondta nekik:** 'Hozzátok a bizonyítékaitokat a gyilkos ellen.' **Azt mondták:** 'Nincs bizonyítékunk.' **A Próféta azt mondta:** 'Akkor ők (az alperesek) esküt fognak tenni.' **Azt mondták:** 'Nem fogadjuk el a zsidók esküjét.'

Allah Küldötte nem akarta, hogy a meggyilkolt ember utáni vérdíj elvessen ellenszolgáltatás nélkül, ezért ő fizetett száz tevét a zakáh tevéből (az elhunyt családtagjainak) dija-ként (kompenzációként).”[52]

Itt a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt tette, amit senki nem képzelt volna, hogy ő maga fizette ki a kompenzációt a muszlim közösségi forrásból, hogy megnyugtassa a kedélyeket Al-Anszár között anélkül, hogy igazságtalanságot követne el a zsidók ellen. Tehát az iszlám állam magára vállalta a terhet.

A nem-muszlimok vagyonának védelme

Az iszlám törvény garantálja a nem-muszlimok vagyonának a védelmét. Tilos elvenni vagy elragadni ezt a vagyont igazságtalanul rablás, kizsákmányolás, károkozás, vagy az igazságtalanság bármely formája által. Ezt alkalmazta a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele), amikor megígérte a nadzsraniaknak: „A Nadzsran területén és a környező területeken élő emberek Allah és a Prófétája védelmét élvezik; vagyonuk, vallásuk, kereskedelmük és minden kis és nagy, ami az övék, szintén biztonságban lesz(...)”[\[53\]](#)

A nem-muszlim kisebbségnek ezen felül joga van az iszlám állami kincstári garanciára, a Beit-al-Mál-tól (állami kincstár) – munkaképtelenség, idős kor vagy szegénység esetén, ahogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) mondta: „Mindenki közületek, aki őrző, felelős a rábízottakért.” [54] mert ők ugyanolyan állampolgárnak számítanak, mint a muszlimok, és az állam felelős értük Allah (Magasztaltassék) előtt.

Ezzel kapcsolatban Abu Obeid [55] közölte Al-Amwál (tőke) című könyvében Szaíd ibn Al-Muszajjib [56] felhatalmazásával: „Allah Küldötte (Allah áldása és

békéje legyen vele) alamizsnát adott egy zsidó családnak, tehát lehet nekik adakozni.”[\[57\]](#)

Az iszlám nagyságát és az iszlám civilizáció emberiségét mutatja az a történet, amelyet a szunna (a **Próféta tetteinek lejegyzése**) kötetei említenek. A történet elbeszéli, hogy egy temetési menet haladt el a Próféta (**Allah áldása és békéje legyen vele**) előtt, és ő felállt. Amikor mondták neki, hogy ez egy zsidó temetése, **azt mondta:** „Talán ő nem egy lélek?”[\[58\]](#)

Ezek voltak a nem-muszlim kisebbség jogai az iszlámban és az iszlám civilizációban. A szabály az,

hogy minden emberi lény tiszteletet érdemel, amíg nem követ el igazságtalanságot, vagy amíg nem ellenséges.

Az állatok jogai az iszlám civilizációban

Bevezetés

Az iszlám realistán áll az állatok kérdéséhez, amely arra alapszik, hogy az állatok nagyon fontosak az emberek számára, és együttműködnek az emberekkel az élethez hasznos dolgokban. Számos bizonyíték található erre a Szent Korán szúráiban, amelyeket Allah állatokról nevezett el, mint Tehén, Hangyák, Méhek, és mások.

A Szent Korán bizonyítékokat hozott az állatok tiszteletéről, kijelentve, hogy az ember mellett a helyük. **A Mindenható Allah azt mondja:**

„És a jószágokat is megteremtette nektek. Belőlük vannak meleg ruháitok és különböző hasznaitok és azokból ehettek (is). És szépséget is találtok azokban midőn (este) haza hajtjátok és reggel legelőre hajtjátok. Szállítják a terheiteket olyan országokban, amit ti csak nagy erőfeszítések árán érhetnétek el. A ti Uratok bizony Irgalmas és Könyörületes.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 16:5-7]

Az álatok jogai az iszlám törvénykezésben

Az állatok egyik joga, amelyet az iszlám vezetett be, hogy nem szabad ártani nekik. Dzsábir (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy egyszer a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elhaladt egy állat mellett, amelynek sebhely volt az arcán, és azt mondta: „A Mindenható Istenátkozza meg azt, aki sebet ejtett ezen az állaton.” [59] ‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) azt is közölte, hogy: „A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megátkozta azt, aki levágta egy állat valamilyen részét.” [60] (vagyis levágta

valamelyik végtagját vagy más testrészét, miközben az állat még él), vagyis az iszlám saría bűnnek tekinti az állatok bántalmazását, kínzását, vagy a velük való nem kedves bánásmódot.

Az iszlám elrendelte az állati jogokat, és tilalmasnak nyilvánította bezárásukat és éheztetésüket. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Egy nő büntetést kapott, mert bezárt egy macskát, amíg az meghalt. A pokol tüzébe került amiatt, hogy nem adott neki sem ételt, sem vizet, amikor bezárta, és nem is engedte el, hogy keressen magának táplálékot.”[\[61\]](#)

Szahl ibn Al-Handhalijja közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elhaladt egy teve mellett, ami nagyon éhes volt, és azt mondta: „Féljétek Allahot, amikor a teherszállító állataitokkal bántok, helyes mennyiségű terhet tegyetek rájuk (ne túl sokat), és helyes mennyiségű ételt adjatok nekik (eleget).”[62]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is megparancsolta, hogy ezeket az állatokat arra használják, amire teremtvé lettek. Meghatározta az állatok használatának módját, amikor azt mondta: „Soha ne használjátok az állatok hátát pulpitusként. Allah arra

teremtette őket, hogy szállítsanak titeket a földön olyan helyekre, ahová különben nem tudnátok eljutni, csak nagy fáradsággal.”[\[63\]](#)

Az iszlám törvénykezés azt is meghatározta, hogy az állatok rendelkeznek azzal a joggal, hogy nem szabad őket célpontként tekinteni. ‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) elhaladt egy csoport ember mellett, akik kikötöttek egy madarat és nyilakat lőttek rá. [Azt mondta:](#) „Allah megátkozta azokat, akik ilyen dolgot tesznek. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elítélte azokat az embereket, akik

bármilyen élőlényt sportból megölnék.”[\[64\]](#)

Egyik fontos állati jog, amit az iszlám törvénykezés lefektet, az irántuk való kedvesség és könyörületesség. Ez nyilvánvaló a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) mondásából: „Amikor egy ember úton volt, nagyon megszomjazott. Talált egy kutat, lement, ivott, és feljött. Majd meglátott egy kutyát, ami a sarat nyalta túlzott szomjúságában. [Az ember azt mondta magában:](#) 'Ez a kutya annyira szenved, ahogy én az előbb.' Ezért megint lement a kútba és megtöltötte a cipőjét vízzel, a szájával megfogta [\(a cipőt\)](#), és

megitatta a kutyát, Allah megköszönte neki ezt a cselekedetet és megbocsátott neki.’ **Az emberek megkérdezték:** ’Ó Allah Küldötte! Az állatok iránti jócselekedeteinkért is jutalom jár?’ Azt mondta: ’Minden élő iránti jócselekedetért jutalom jár.’”[\[65\]](#)

‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) közölte: „A Prófétával (Allah áldása és békéje legyen vele) voltunk, amikor elment valamiért. Láttunk egy madarat két kiscsibéjével, és elvettük a csibéket. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) visszajött és azt mondta: ’Ki bántotta ezt a madarat,

hogy elvette a kiscsibéit? Adjátok neki vissza a csibéit.””[\[66\]](#)

Az iszlám törvénykezés állatok iránti jogként elrendeli a megfelelő, termékeny legelő választását is a számukra. Ha a termékeny legelő nem áll rendelkezésre, akkor az állatokat el kell vinni egy másik helyre. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta erről: „A Mindenható Allah Kedves és szereti a kedvességet, és elfogadja a kedvességet. Olyat ad a kedvességért, amit semmi másért nem ad. Ha ültök a teherszállító állataitokon, akkor jó legelőre vigyétek őket. Ha a föld terméketlen, addig menjetek velük,

amíg egészségesen eljuttok egy másik helyre.”[\[67\]](#)

Van azonban egy még ennél is magasabb és értékesebb fok az állatok iránti könyörületnél az iszlám törvénykezésben ez az ihszán az állatok iránt, és az érzéseik tiszteletben tartása. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ezt azzal kapcsolatban alkalmazta, amikor megparancsolta nekünk, hogy ne kínozzuk az állatokat a húsukért való levágásukkor, akár arról van szó, amikor az állat pszichológiailag szenved, mert tudja, hogy le fogják vágni, akár az életlen kés miatt, amit használnak. Így olyan, mintha az állatot kétszer

ölnék meg. Saddád ibn Ausz (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Két dolgot jegyeztem meg a Prófétától (Allah áldása és békéje legyen vele). Azt mondta: 'Valóban, a Mindenható Allah mindenben előírta a tökéletességet (...) ha állatot vágysz, jól vágjál. Mindenki élesítse ki a pengéjét, és nyugtassa meg az állatot, amit le fog vágni.'” [68]

‘Abd Allah ibn Abbász (Allah legyen vele elégedett) azt is közölte, hogy egy ember a lábát egy birka oldalára tette, és élesítette a kését, miközben a birka rá nézett a szemével. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megjegyezte: „Miért nem (élesítetted a pengédet)

előbb? Kétszer akarod megölni ezt a szegény állatot?”[\[69\]](#)

Mindez világosan megmutatja, hogy az iszlámban az állatok rendelkeznek jogokkal. Az állatok biztonságot és kényelmet tapasztalnak, amikor egy olyan civilizációban élnek, amely az iszlám értékeket valósítja meg.

A környezet jogai az iszlám civilizációban

Bevezetés

A Mindenható Allah környezetünket tisztának és hasznosnak teremtette, és rendelkezésére bocsájtotta az embernek, hogy vigyázzon rá. Allah

(Magasztaltassék) hív az univerzum csodáiról való elgondolkozásra, amelyet a legszebb formában alkotott. **A Mindenható Allah azt mondja:**

„Vajon nem néznek fel a felettük lévő égre, hogyan építettük azt fel, és hogyan díszítettük? Nincs azon repedés. A földet pedig szétterítettük, és erősen rögzítettük hegyekkel. És mindenféle csodálatos növényt fakasztottunk rajta kettesével.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 50:6-7]

Az ember és környezete

Ezen az alapon a muszlim és környező világa közt szeretet

keletkezett, az élő és élettelen teremtményeket beleértve. A muszlim felismerte, hogy a környezet megőrzése használ neki ebben az életben, mert szép környezetben élhet, és a túlvilágon, mert Allah bőségesen megjutalmazza érte.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) környezet-képe hangsúlyozta a Korán átfogó Univerzumképét, amely azon alapszik, hogy az ember és a természet elemei kapcsolatban vannak, és ebből következik az a hit, hogyha az ember rosszul használja, vagy tönkreteszi a természet

bármely elemét, az egész világ közvetlen módon károsodik.

Példák arra, **hogyan az iszlám törvénykezés fontosnak tartja a környezetet:**

Az iszlám törvénykezés általános szabályként fektetett le a Föld minden embere számára, hogy nem okozhat semmilyen kárt az Univerzumnak. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „La darar wa la dirar”, vagyis nem szabad ártani és nem szabad visszaadni az ártalmat. [\[70\]](#)

Majd az iszlám törvénykezés ezt követte azzal, hogy olyan dolgokat említett, amelyek szennyeznek és

tönkreteszik a környezetet. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Kerüljétek el a három olyan cselekedetet, amely az emberekből átkozódást vált ki: széket a vízforrásnál, úton és árnyékos helyen.”[\[71\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szorgalmazta az utak tisztítását. Abu Szaíd Al-Khudri (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „'Óvakodjatok! Ne üljétek az utakon.' Az emberek azt mondták: 'Ó Allah Küldötte! Nem tudunk mást tenni, mert ez az a hely, ahol beszélgetünk.' A Próféta azt

mondta: 'Ha mindenképpen ott akartok ülni, akkor adjátok meg az útnak a jogait.' **Azt mondták:** 'Melyek az út jogai, Ó Allah Küldötte?' **Azt mondta:** 'Lesütni a tekintetet, nem zavarni másokat, viszonzni az üdvözlést, és megparancsolni a jót és megtiltani a rosszat.'”[\[72\]](#) Az utóbbi tanács, amelyet említ ez a hadíth magába foglalja mindazt, amely kárt okoz az embereknek, akik használják az utakat.

Ami még ennél is tovább megy, az az, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) jutalomhoz kötötte a környezet tisztántartását. **Azt mondta:** „Az embereim tetteit,

akár jók, akár rosszak,
megismertem, és a nem megfelelő
tárgy eltávolítását az útból a jó
cselekedetek között találtam, és az
otthagyt köpést a mecsetben a
rosszcselekedetek között.”[\[73\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje
legyen vele) azt is kéri a
muszlimoktól, hogy tisztítsák meg a
házaikat. [Azt mondta:](#) „Allah Jó és
szeret mindent, ami jó. Ő tiszta és
szereti a tisztaságot, takarítsátok a
házaitokat, és ne kövessétek a
zsidók szokásait.”[\[74\]](#)

Ezek a csodálatos tanítások
tiszteletreméltó életre hívnak, hogy

az ember megőrizze higiéniáját és pszichológiai egészségét.

Még kifejezőbb módon bátorított a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) a környezet szépségének megőrzésére, amikor egyik társa azt kérdezte tőle: „’Ha egy ember szereti, ha a ruhái szépek, és a cipője szépek, az beképzeltség?’ Azt mondta: ’Allah szép és szereti a szépet. A beképzeltség azt jelenti, hogy megtagadni az igazságot és lenézni az embereket.’”[\[75\]](#)

Kétségtelen, hogy a szépséghez tartozik a környezet olyan tisztán és szépen való megőrzése, ahogyan Allah (Magasztaltassék) megteremtette.

Ajánlotta a parfümök használatát és ajándékozásukat, és ebben is a tiszta környezetre való felhívás bizonyítékát találjuk. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta erről: „Aki virágot kap, ne utasítsa vissza, mivel könnyű vinni és finom illatú.”[\[76\]](#)

Az iszlám dicsősége, hogy a környezet tisztán tartását törvénybe iktatta. Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Amikor egy muszlim fát ültet, jutalmat kap adakozásért, mert étel származik róla, mások is vesznek róla, az állatok is esznek róla, a madarak is esznek róla, és mindez számára adakozásnak

minősül.”[\[77\]](#) Egy másik közlés szerint: „Adakozásnak számít nekik az Ítéletnapig”.

Az iszlám csodálatossága megmutatkozik abban a tényben, hogy jutalom jár az ültetésért, amely környezetbarát, és a jutalom folytatódik amíg abból a növényből valami haszon származik, még ha mások birtokába is kerül, vagy, ha aki ültette, meghalt.

Az iszlám törvénykezés megemléltette a mawat (megműveletlen) földterület hasznosításának jutalmát. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki egy halott

földterületet újjáéleszt, annak joga van hozzá”, vagyis jutalmat kap, és „ha állatok és madarak esznek róla, akkor, aki újjáélesztette, annak a számára ez adakozásnak minősül.”[\[78\]](#)

Mivel a víz az egyik legfontosabb forrása a környezetnek, a gazdaságosság a víz használatában, és a víz tisztántartása szintén fontos kérdések az iszlámban. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt tanácsolja a muszlimoknak, hogy takarékosan használják fel a vizet, még akkor is, ha sok van belőle. ‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje

legyen vele) elment Szaád ibn Abi Waqasz[\[79\]](#) (Allah legyen vele elégedett) mellett, amikor ő mosakodott és azt kérdezte: „’Mi ez a pazarlás?’ Azt felelte: ’A mosakodásban van pazarlás?’ Azt mondta: ’Igen, még ha egy folyó partján is csinálod.’”[\[80\]](#)

Megtiltotta a vízszennyezést és az állóvizekbe való vizelést is.[\[81\]](#)

Ez az iszlám vallás és civilizáció látásmódja a környezetről. Ez egy olyan perspektíva, amely hisz abban, hogy a környezet különböző elemei hatnak egymásra, egy egészet alkotnak, és együttműködnek egymással Allah (Magasztaltassék)

szabályai szerint az univerzumban, amelyet Ő (Magasztaltassék) a legszebb formában teremtett. Tehát minden muszlimnak részt kell vennie e szépség fenntartásában.

Az etika és az értékek fontossága az iszlám civilizációban

Az etika és az értékek az iszlám civilizáció erkölcsi és spirituális alapjai, emellett minden civilizáció lényege és alapja. Biztosítják a túlélés és a rugalmasság titkát a történelmen és a generációkon keresztül. Ha egy nap eltűnnének, az ember elveszítené erkölcsi melegségét, amely életének, létének a lelke; a könnyörület elhagyná

szívét; tudata nem lenne képes ellátni feladatát; nem ismerné létezése és önmaga valóját; az anyagi világ rabságában élne, amelyből nem tudna kiszabadulni.

Az ősi civilizációk és etikájuk

Az ősi és a mai civilizációk nem járultak hozzá nagymértékben az etika és az értékek kialakulásához, ahogyan a nyugati tudósok és gondolkodók bizonyítják. Az angol író, **Jude azt mondta:** „A modern civilizáció nem egyensúlyozza ki a hatalmat az erkölccsel, mivel az erkölcs visszamaradottabb a tudománynál. A természettudomány nagy hatalmat adott nekünk, de

gyerekek és szörnyetegek elméjével használjuk(...) A visszamaradottság egy emberi hiba az univerzumban elfoglalt helyzete valóságának megértésében, és az értékek világának megtagadásában, amely a jószágot, a jogokat, és a szépséget is magába foglalja.”[82]

Alexis Carrel azt mondja: „A modern városban ritkán látunk olyan embereket, akik egy erkölcsi eszmét követnek, annak ellenére, hogy az etika szépsége meghaladja a tudományét és a művészetét, mivel ez a civilizáció alapja.”[83]

Valójában az etika és az értékek csak az iszlám civilizációban kapták

meg teljes jogaikat, mivel ez a civilizáció tulajdonképpen az értékeken és erkölcsön alapul, és prófétája (Allah áldása és békéje legyen vele) konkrétan az erkölcs tökéletesítéséért jött, miután a nemzetek és a civilizációk, elvesztették és figyelmen kívül hagyták.

Ez az etika és ezek az értékek nem az évszázadokon át tartó szellemi fejlődés eredményei, hanem Allah (Magasztaltassék) nyilatkoztatta ki és rendelte el Mohamednek, az iszlám Prófétájának (Allah áldása és békéje legyen vele).

Vallásszabadság az iszlámban

Bevezetés

Az iszlámban világos és alapvető jog a vallásszabadság és a szabad véleménynyilvánítás. **A Mindenható Allah azt mondja:**

„Nincs kényszer a vallásban: immár nyilvánvalóan látszik **(elkülönül)** az igazság a hamisságtól.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **2:256**]

A Próféta **(Allah áldása és békéje legyen vele)** és az utána jövő muszlimok nem parancsolták senkinek, nem kényszerítettek senkit, hogy vegye fel az iszlámot. Arra sem kényszerítették az embereket, hogy nézzenek ki

muszlimnak, hogy megmeneküljenek a haláltól vagy a kínzástól. Hogyan tehetnék ezt, mikor jól tudják, hogyha valaki kényszer hatására fogadja el az iszlámot, iszlámja értéktelen lesz az Ítéletnapon?

A fent említett vers kinyilatkoztatásainak okai közt szerepel amit Ibn Abbász (Allah legyen vele elégedett) mondott: „A Segítők (anszár) közül azok a nők, akiknek a fiai mindig meghaltak kisgyermek korban, esküt tettek, hogy zsidóként nevelnék fel fiaikat, ha életben maradnak. Amikor a Banu-l-Nadir-t kiűzték, közöttük voltak a Segítők gyermekei is. A

Segítők azt mondták: „Nem hagyjuk el gyermekeinket!” Allah, a Magasságos, **erre azt nyilatkoztatta ki:** ’Nincs kényszer a vallásban: az igazság nyilvánvalóan elkülönül a tévelygéstől.’”[\[84\]](#)

A hit és az ember akaratának kérdései

Az iszlám a hit vagy nem hit kérdését az ember akarattal eldöntött dolgai közé tartozik, belső meggyőződése alapján. **A Mindenható Allah azt mondja:**

„Aki akar, higgyen, és aki akar, tagadja meg.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [18:29](#)]

A Korán a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) figyelmét is felhívta erre, és tudatta vele, hogy ő csak azért felelős, hogy hívja az embereket Allahhoz (Magasztaltassék), de nincs fennhatósága arra, hogy muszlimmá tegye őket. Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Kényszerítenéd az embereket akaratuk ellenére, hogy higgyenek?” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 10:99] és azt

„Nem a te feladatod ügyeik intézése.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 88:22] és azt

„Ha eltávolodnak, nem őrzőül küldtünk téged felettük.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 42:48]

Ebből következően világossá válik, hogy a muszlimok alkotmánya vallásszabadságot tartalmaz, és kategorikusan elutasítja azt, hogy bárkit kényszerítsenek az iszlám elfogadására.[\[85\]](#)

Vallási pluralizmus az iszlámban

A vallásszabadság vallási pluralizmust jelent. Ezt gyakorolta a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele), amikor bevezette a vallásszabadságot az első medinai alkotmányba, és kijelentette, hogy a

zsidók a muszlimokkal együtt egy közösséget alkotnak. Mekka meghódításakor a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szintén nem kényszerítette a quraisiakat, hogy fogadják el az iszlámot hatalma és győzelme ellenére sem.

Azt mondta nekik: „Menjetek, szabad emberek vagytok.” [86]

Példáját követve Omár ibn Al-Khattáb (Allah legyen vele

elégedett) kalifa felajánlotta

Jeruzsálem keresztény lakóinak életük, templomaik és keresztjeik védelmét, és hogy egyiküknek sem szabad ártani, vagy rákényszeríteni vallása megváltoztatására. [87]

Az iszlám a vallási párbeszédet is bevezette célszerű alapokon, távol a veszekedéstől, vagy egymás gúnyolásától. [Erről a Mindenható Allah azt mondja:](#)

„Hívj Uratok Útjára bölcsességgel és szép beszéddel, és érveljete velük a legjobb és a legkegyesebb módon.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [16:125](#)]

Ilyen kegyes elveken alapulva párbeszédet kell létrehozni muszlimok és nem-muszlimok között. Az iszlám külön figyelmet fordít a könyv népeivel folytatott párbeszédre. [A Korán azt mondja:](#)

„Mondd: 'Ó Könyv Népe! Jöjjetek köztünk és köztetek egyenes és igazságos szóra: Arra, hogy nem szolgálunk mást, csak Allahot, hogy nem állítunk Mellé társakat, egyikünk sem választja a másikat urának Allah helyett. Ám ha elfordulnak, **akkor mondjátok:** „Tanúsítjuk, hogy mi muszlimok vagyunk.”” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **3:64**].

Ez azt jelenti, hogyha a párbeszéd nem hoz eredményt, mindenkinek megmarad saját vallása, amelyről meg van győződve. Ezt fejezi ki Al-Káfirún utolsó verse, amelyet a Próféta (**Allah áldása és békéje legyen vele**) mondása zár:

„Nektek a ti hitetek, nekem az én hitem.”[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 109:6][\[88\]](#)

A gondolat szabadsága az iszlám civilizációban

Az iszlám civilizáció fontosnak tartotta a gondolkodás szabadságát

Az iszlám a gondolat szabadságát tiszteletben tartotta és biztosította ennek lehetőségét. Az iszlám civilizáció ezt tanúsítja. Világos, hogy az iszlám gondolkodásra hív, és az ész képességeinek kihasználására, az egész univerzumból, az egekről és a Földről. Az iszlám minden embert

arra ösztönöz, hogy ezt tegye, és a Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Mondd: 'Én csak egy dologra figyelmeztetek benneteket: Álljatok Alah elé kettesével vagy egyenként, azután gondolkozzatok.' (...)” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 34:46], és azt is:

„Hát nem járták be a földet, és nincs szívük, amivel meghallhatnák? Bizony nem a szemek vakok, hanem a szívek, amelyek a keblekben vannak.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 22:46]

Az iszlám bátorít az értelmi képességek használatára

Az iszlám vádolja azokat, akik használatra képtelenné teszik szellemi és érzéki képességeiket, és őket úgy jellemzi, mint akik rosszabbak az állatoknál. Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Van szívük, de nem értenek. van szemük, de nem látnak vele. Van fülük, de nem hallanak vele. Ők olyanok, mint az állatok. De nem, még tévelygőbbek. Ők azok, akik semmire sem figyelnek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 7:179]

Az iszlám küzd a babona és az illúziók elfogadása ellen. Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Ők csak a gondolatot követik, ám a gondolat nem vezet az Igazság megismeréséhez.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 53:28]

Az iszlám azokat is hibáztatja, akik vakon követik őseiket vagy vezetőiket anélkül, hogy megnéznék, valóban igazuk van-e. Allah (Magasztaltassék) lekicsinyelte értéküket:

„És azt mondják: 'Urunk! Mi csak a vezetőinknek és nagyjainknak engedelmeskedtünk. Ők térítettek le bennünket az egyenes Útról.'” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:67]

Az iszlám maga is az ésszerű bizonyítékoktól teszi magát függővé, ezért mondják a muszlim tudósok, hogy az akl (elme) a naql (követés) alapja. Allah létezését bizonyítja az ésszerűség, és Mohamed próféataságát szintén bizonyítja először az elme, másodsor a csodák, amelyek hihetővé teszik és bizonyítják próféataságát. Ez megmutatja, hogy az iszlám tiszteli a gondolkodást és az ésszerűséget.

A gondolkodás értéke az iszlámban

A gondolkodás az iszlámban vallási köteleesség, amelyet a muszlim nem hagyhat el semmilyen körülmények

között sem. Az iszlám szélesre tárta a vallási kérdéseken való gondolkodás gyakorlatának lehetőségét, hogy életünk minden új kérdésére megfelelő válasz után kutathassunk. Ezt hívják a muszlim tudósok idzstihád-nak, vagyis az a folyamat, amellyel a Korán és a Szunna forrásait függetlenül értelmezik, és így hoznak jogi döntést.[\[89\]](#)

Az idzstihád alapelve, amely megtestesíti a gondolat szabadságát az iszlámban, nagy befolyással bírt a jogtudományok gazdagodására, gyors megoldást nyújtva olyan kérdésekre, amelyeknek nem voltak előzményei az iszlám első

szakaszában. A híres madhahib, vagyis az iszlám jog gondolkodási iskolái, amelyeknek tanításait a muszlim világ a mai napig követ, idzstihád-ra épültek. Az idzstihád az első pillére az elme megalapozott szerepének az iszlámban, és egy olyan alapnak tekinthető, amelyre a muszlimok virágzó civilizációkat építettek az iszlám történelme során.[\[90\]](#)

A vélemény szabadsága az iszlám civilizációban

Bevezetés

A vélemény szabadsága azt a jogát jelenti az egyénnek, hogy megválaszthatja, milyen nézőpontot

képvisel valamilyen nyilvános vagy magánügyben, és kifejezheti nézőpontját, hallathatja másokkal. A kifejezés szabadsága az ember joga, hogy kifejezze gondolatait és érzéseit saját választásával és akaratával, egészen addig, amíg ezzel nem követ el agressziót mások jogai felé.

A vélemény szabadsága a muszlim jogai közé tartozik

A vélemény szabadsága az iszlám civilizációban a muszlim elidegeníthetetlen joga, mert az iszlám törvény előírta, és amit az előír, azt nem lehet eltörölni. A vélemény szabadsága inkább egy

kötelessége a muszlimnak, amit nem szabad elhanyagolnia, mert a Mindenható Allah megparancsolta a muszlimoknak, hogy amr bil ma'rúf wa nahi anil munkar, vagyis parancsolják meg a helyeset és tiltsák meg a helytelent. Mindezek a jogok nem elérhetőek, csak akkor, hogyha a muszlimok szabadon kifejezhetik véleményüket. A vélemény szabadsága így egy olyan eszköznek tekinthető, amelyen keresztül az ember teljesíti kötelességét. És mindaz, ami segít nekünk a wádzsib dolgok megtételében (a wádzsib a szükséges tetteket jelenti, de egy fokkal kevesebb, mint a fardh,

vagyis kötelező), az már önmagában is wádzsib.

Az iszlám megengedte a vélemény szabadságát minden vallási kérdésben, akár magánügy, akár társadalmi. Egy példa erre az, amikor Szad ibn Muádh és Szad ibn Ubada (Allah legyen velük elégedett) arról beszéltek a Prófétával (Allah áldása és békéje legyen vele), hogy kössön egyességet a Ghatafan törzsszel, azzal a feltétellel, hogy a medinai gyümölcsök egyharmadát megkapják, ha kilépnek a klánokkal kötött koalícióból. Abu Hurairah (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Al-Háarith Al-Ghatafáni

elment a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele), és azt mondta: 'Ó Mohamed, osszuk szét a medinai gyümölcsöket két félre, egyik a tietek, a másik a mienk.' A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Hadd beszéljek először Szad-ékkal.' Elküldött Szad ibn Muádh-ért, Szad ibn Ubáda-ért, Szad ibn Al-Rabi-ért, Szad ibn Khaithama-ért és Szad ibn Maszúd-ért (Allah legyen velük elégedett), és azt mondta: 'Tudom, hogy az arabok megtámadtak titeket, és Al-Háarith a medinai gyümölcsök felét kéri. Ha nem baj, neki adnátok ezt a felet ebben az évben, amíg ki nem találjátok, hogy mit tudtok tenni később?' Azt felelték: 'Ó Allah

Küldötte, ez kinyilatkoztatás a mennyből, hogy engedelmeskedjünk neki, vagy a te véleményed, hogy kövessük? Ha azt akarod, hogy túléljünk, esküszünk Allahnak, hogy mindig igazságosak voltunk velük, és soha nem mertek volna elvenni egy gyümölcsöt anélkül, hogy fizettek volna érte, vagy nem ajándékba adtuk volna nekik.””[91]

Tanácsadás, amr bil ma'rúf wa nahi anil munkar

Az egyik szöveg, amely a tanácsadásról szól, vagyis amr bil ma'rúf wa nahi anil munkar, Allah (Magasztaltassék) szavára alapszik:

„A hívő férfiak és a hívő nők egymás testvérbarátai, megparancsolják a helyénvalót és megtiltják a rosszat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:71]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) pedig azt mondta: „'Valóban, a vallás tanácsadás.' Megkérdezték (a társai): 'Kinek a számára?' Azt mondta: „Allahnak, a könyvének, a küldötteinek, a muszlimok vezetőinek és az átlagembereknek.””[92]

Imám Nawawi[93] azt mondta e hadíth magyarázatában: „A muszlimok vezetőinek szóló naszíha

(tanács) magába foglalja azt, hogy hozzá kell segíteni őket az igazsághoz, engedelmeskedni nekik, megparancsolni nekik az igazságot, és emlékeztetni őket rá kedvesen és szép szavakkal, és tanácsot adni nekik/emlékeztetni őket arról, amit figyelmen kívül hagytak, és tudatni velük a muszlimok jogait.”[\[94\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is mondta: „Az embert ne tántorítsa el valakinek a presztízse, ha az igazságról van szó, ha tudja.”[\[95\]](#) és azt is mondta: „A legjobb dzsihád az igazság kimondása egy zsarnok uralkodó előtt.”[\[96\]](#)

Az amr bil ma'rúf (a helyes dolgok megparancsolása) és nahi anil munkar (a bűn tilalma) kötelessége azt is magába foglalja, hogy szabadon formálhatnak véleményt. Ahogyan Allah (Magasztaltassék) megparancsolta nekik, hogy megtegyék ezt a kötelességüket, ez azt is jelenti, hogy megadja nekik arra a jogot, hogy kifejezzék abbéli véleményüket, hogy mit tartanak ma'rúf-nak vagy munkar-nak, és mit gondolnak arról, hogy miben kell tanácsot adni az embereknek. A tanácsadás kötelessége azt is jelenti, hogy az emberek, akik tanácsot adnak, szabadon kifejezhetik véleményüket.

A vélemény szabadsága az iszlám történelme során végig jelen volt. A nagyszerű társ, Al-Habab Ibn Al-Mundhir (Allah legyen vele elégedett) kifejezte véleményét a muszlimok viselkedéséről a badri csatában, bár véleménye ellenkezett a Prófétáéval (Allah áldása és békéje legyen vele). Más társak szintén kifejezték a véleményüket al-ifk (a rágalmazás) alkalmával, és néhányan azt javasolták a Prófétának (Allah áldása és békéje legyen vele), hogy váljon el feleségétől, Áisától (Allah legyen vele elégedett). Azonban a Korán ártatlannak nyilvánította őt. A társak és azok, akik őket követték, számos

alkalommal szabadon fejezték ki véleményüket.

Tehát, az iszlám sariában elidegeníthetetlen jog a szabad véleménynyilvánítás joga, megengedhetetlen, hogy bárkit bántalmazás érjen csak azért, mert kifejezte véleményét, amelyet a saría engedett meg neki. Egy nő ellenkezett azzal, amit Omár ibn Al-Khattáb (Allah legyen vele elégedett) mondott a mecsetben a jegyajándékról, és Omár nem akadályozta meg, hogy elmondja véleményét. Sőt, mikor kiderült, hogy a nőnek volt igaza, elismerte, és azt mondta: „A nőnek igaza van és Omár tévedett.”[97]

Őszinteség és becsületesség a véleménynyilvánításban

A muszlim, amikor elmondja véleményét, őszintének és becsületesnek kell lennie. Azt kell mondania, amit valóban gondol, még ha az igazság keserű is, mert a véleménynyilvánítás szabadságának célja az igazság megmutatása, és a hallgató haszna. Ezért nem lehet elrejtteni az igazságot. A valódi cél az igazság elmondása kell, hogy legyen, és nem rija (látszatfeltételek bűne a vallási cselekedetekben) szándéka, vagy hírnév szerzése, vagy a rossz cselekedetek jóként való bemutatása, az emberek megfosztása jogaiktól, az uralkodók

bűneinek túlzásba vitele, jótetteik figyelmen kívül hagyása, fontosságuk lekicsinylése, megrágalmazásuk, vagy emberek felbujtása ellenük, hogy elérjenek bizonyos célokat.

Ezek szerint a véleménynyilvánítás szabadsága, amelyet megerősített a saría, fontos eszköze a civilizáció haladásának, és ugyanakkor az önkifejezés eszköze.

Szabadság és rabszolga – felszabadítás az iszlámban

Bevezetés

Az iszlám célja az emberiség méltóságának visszaadása,

származásukra és színükre való tekintet nélkül. Az iszlám alapelve, hogy minden emberi lény egyenlő, és a taqwá-t (az istenfélelmet) tette az egyetlen kritériummá, amely miatt valaki jobbnak tekinthető másoknál. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Mekka meghódítása után megszüntette minden szín- és faji alapú megkülönböztetést, és teljesen megszüntette a faji diszkriminációt, amikor megkérte Bilál Ibn Rabah-t (Allah legyen vele elégedett), hogy felmenjen a Kába tetejére, hogy elmondja ott az imára hívást. Még ez előtt az esemény előtt, a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) testvérekké tette nagybátyját,

Hamzát, és rabszolgáját, Zaidot
(Allah legyen velük elégedett).

Hadzsat al-Wadā, az egyenlőség
alapelve

A Hadzsat al-Wadā (a
búcsúzarándoklat) alkalmával a
Próféta (Allah áldása és békéje
legyen vele) kijelentette az
egyenlőség alapelvét, amikor azt
mondta: „Ó emberek! Valóban, az
Uratok egy, és atyátok egy.
Mindannyian Ádám leszármazottai
vagytok, és Ádám agyagból
teremtetett. Az arabok nem
felsőbbrendűek a nem araboknál. A
fekete bőrű ember nem felsőbbrendű
a rózsaszín bőrű embernél, kivéve az

istenfélelemben.”[\[98\]](#) Ebből származik a szabadságra való felhívás és a rabszolgaság eltörlése.

Az iszlám szerint minden ember szabadnak született és nem rabszolgának, és ez azért van, mert egy apától származik mindenki, és szabadnak született. Az iszlám elismeri ezt a jogot egy olyan időben, amelyben az emberek rabszolgaságra voltak ítélve, és a rabszolgaság minden megaláztatását elszenvedték.

Az iszlám és a rabszolgák felszabadítása

Az emberiség az iszlám előtt olyan közösségekben és civilizációkban

élt, amelyet a zsarnokság rendszere jellemzett, amikor az, hogy valaki milyen törzsből származott, az jelentette a legtöbbet, az osztályok hatalmas életszínvonalbeli különbségben éltek, amely megosztotta az emberi közösségeket. A szabadok kezében összpontosult minden előjog, és a rabszolgák el voltak nyomva, nekik nem volt joguk a szabadsághoz, és nem rendelkeztek a tisztességes élethez való joggal sem.

Az iszlám azt tanácsolta a hívőknek, hogy szabadítsák fel a rabszolgáikat. Az iszlám ezt szívességnek vagy amnesztiának nevezte. Az iszlám ezt dicséretes cselekedetnek tekinti, és

arra ösztönzi az embereket, hogy szabadítsák fel a rabszolgákat, még akkor is, ha valakinek meg kell őket ehhez vásárolnia a saját pénzével.

Az iszlám bizonyos bűnök eltörlésének is a rabszolgák felszabadítását szabta meg, mint a rabszolgák megverését, vagy az igazságtalanságot vele szemben. Ha valaki ezt teszi, szabadon kell engednie. A rabszolgák felszabadítása ajánlott cselekedet.

Az olyan bűnök eltörlésekor is rabszolgákat kell felszabadítani, mint a gyilkosság, a dhihár (a válás azáltal, hogy egy férfi tilalmasnak nyilvánítja feleségét, azt mondva, hogy ő az anyja), a hamis tanúzás és a ramadáni böjt megtörése (jogos

indok nélkül). Az iszlám elrendeli, hogy a muszlimoknak segíteniük kell a rabszolgaiknak, ha mukatabá-t kérnek (ha fizetni szeretnének a szabadságukért). Az iszlám a rabszolgák felszabadítását a zakáh elköltésének egyik módjává tette. A rabszolganő felszabadult, ha fiút szült, akinek a tulajdonos az apja.

Az iszlám terve a rabszolgaság problémájának megoldására

Az iszlám bölcs terve, hogy megoldja a rabszolgaság problémáját – ezt az egész emberiséget érintő problémát – három pontban összegezzük. Először is, megelőzni minden olyan

helyzetet, amelyben emberek rabszolgasorba juthatnak (a háború kivételével), másodszor, az iszlám a rabszolgák felszabadításának számos módját javasolja, és harmadik: megvédi a rabszolgák jogait felszabadításuk után.

Az iszlám törvénykezés arra ösztönözte a feltörekvő muszlim közösséget, hogy szabadítsa fel a rabszolgákat, megígérve a rabszolgatartóknak, hogy a túlvilágon nagy jutalomban részesülnek. Abu Hurairah (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Ha valaki felszabadít egy rabszolgát, Allah

megmenti a Tűztől minden testrészét, a rabszolga azonos testrészeiért, még az intim testrészei is megmenekülnek (a Tűztől) a rabszolga intim testrészeiért.”[99]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) javasolta a rabszolgalányok felszabadítását és feleségül vételét. Abu Músza Al-Asari (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta azt mondta: „Akinek van egy rabszolgalánya, és megfelelő oktatásban részesíti, és szépen bánik vele, majd felszabadítja és feleségül veszi, az kétszeres jutalmat kap.”[100] A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) felszabadította Szafijja

bint Hujai ibn Akhtab-ot, és felszabadítását adta neki jegyajándéknak, hogy elvegye feleségül. [\[101\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ajánlotta a rabszolgákkal való jó viselkedést, mert ez a társadalom helyreállításának a kulcsa, hogy elfogadják felszabadításukat. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) a velük való szép beszédet is szorgalmazta. [Azt mondta:](#) „Az ember ne mondja: rabszolgám ([abdi](#)), vagy rabszolganőm ([amati](#)), mert mind Allah szolgái vagytok, és feleségeitek mind Allah szolgálói.

Inkább mondjátok: fiam (fatai), leányom (fatati), vagy gyermekem (ghulámi).”[102]

Az iszlám kötelezővé tette a rabszolgatartónak, hogy etesse és ruházza a rabszolgáit olyan módon, ahogy ő eszik és ruházkodik, és hogy ne adjon neki lehetetlen feladatot. Dzsábir ibn ‘Abd Allah (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt tanácsolta a muszlimoknak, hogy jól bánjanak a rabszolgáikkal, és azt mondta: „Rabszolgáitok testvéreitek, akiket Allah a parancsotok alá rendelt. Tehát akinek van egy testvére a parancsa alatt, azt etetnie

kell azzal, amit ő eszik és ruháznia úgy, ahogyan ő öltözködik. Ne kérjetelek tőlük (a rabszolgáktól) olyat, ami túlmegy a képességeiken (erejükön), és ha mégis ezt teszitek, akkor segítsetek nekik.”[\[103\]](#) Az iszlám a rabszolgáknak számos más jogot adott, amely méltósággal rendelkező emberi lényé tette őket, akiknek a jogait senki sem hághatja át.

Egy későbbi, még fontosabb fázisként az iszlám a rabszolgák megü tése és bántalmazása kiengesztelésének tette meg felszabadításukat, és így a társadalom a rabszolga-felszabadítás realisztikus fokozatába jutott.

Közölték, hogy „‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) egyszer megütötte egyik rabszolgáját. Majd hívta, és megkérdezte: 'Fáj?' A fiú azt mondta: 'Nem.' Ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: 'Menj, szabad vagy.' és felvett egy kis homokot a földről, és azt mondta: 'Nem jár nekem jutalom azért, amit tettem. Hallottam, hogy Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki megüti vagy megpofozza rabszolgáját, fel kell szabadítania kiengesztelésként.”””[104]

Az iszlám a felszabadítás szavának kimondását olyannak tekintette,

amelyet mindenképpen meg kell valósítani. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Három kérdést mindig komolyan kell venni: még ha hirtelen, vagy viccből mondták is. Ezek: a házasság, a válás és a rabszolgák felszabadítása.”[\[105\]](#)

Az iszlám a rabszolgák felszabadítását bűnök és hibák kiengesztelésének tette meg, ezáltal a legnagyobb számú rabszolga felszabadítását tette lehetővé. A bűnök elkövetése soha nem ér véget, és minden ember követ el hibákat. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondja erről: „Ha egy muszlim felszabadít egy

muszlimot, Allah, a Magasztos, a felszabadító minden egyes csontját védetté teszi a Pokoltól felszabadítottja minden egyes csontjáért, és ha egy muszlim nő felszabadít egy muszlim nőt, a felszabadító minden egyes csontját védetté teszi a Pokoltól felszabadítottja minden egyes csontjáért a Feltámadás Napján.”[\[106\]](#)

Az iszlám a rabszolgáknak azt a lehetőséget is megadta, hogy megszerezzék saját szabadságukat a mukataba megszerzésével (a rabszolga pénzzel megvásárolja szabadságát) és ösztönözte a rabszolgatartókat, hogy segítsenek

rabszolgáiknak ebben, mivel a szabadság az eredeti állapot, a szabály, és a rabszolgaság csak a kivétel. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) élete jól példázza ezt. Megadta Dzsuwairia bin Al-Háarithnak (Allah legyen vele elégedett) a mukatabát, és feleségül vette őt. Amikor a muszlimok meghallották, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) feleségül vette Dzsuwairiát, ők is mind felszabadították összes rabszolgáikat. Családok százai szabadultak fel a Bani Al-Musztaliquból.[\[107\]](#)

Ezen túlmenően az iszlám elrendelte a rabszolgák felszabadítását, és ezt a

zakáh egyik elköltési módjává tette.

A Mindenható Allah azt mondja:

„Az adományok csupán a szegényeket illetik meg, és a szűkölködőket, és azokat, akik érte munkálkodnak, és azokat, akiknek a szívét barátságra kell hangolni, és a rabszolgákat(...)” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:60]

Közölték, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) 63 embert szabadított fel, Áisah (Allah legyen vele elégedett) 69-et, Abu Bakr (Allah legyen vele elégedett) is sok rabszolgát szabadított fel, Al-Abbász (Allah legyen vele elégedett) 70 rabszolgát,

Othmán (Allah legyen vele elégedett) 20 rabszolgát, Hákim ibn Hizám (Allah legyen vele elégedett) 100 rabszolgát, ‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) 1000 rabszolgát, és Abd ar-Rahmán ibn Auf (Allah legyen vele elégedett) 30000 rabszolgát.[\[108\]](#)

Ez az iszlám politika sikeresen lecsökkentette a rabszolgapiacot, míg végül teljesen eltörölte. Az iszlám későbbi időszakában az iszlám a volt rabszolgákat felemelte, és magas politikai és katonai hivatalokat adott nekik. Egyik jó példa erre a Mamelukok, akik az iszlám nemzetek nagy részét körülbelül 300 évig uralták. Ez

kétségtelenül példa nélkül való a világ történelmében.

A tulajdonhoz való jog az iszlámban

A tulajdon szabadsága
kommunizmus és a kapitalizmus
között

A régi és a mai világ elvadult a tulajdon kérdésében. [\[109\]](#)

Különböző gondolati iskolákat alapoztak erre. A kommunizmus például megtagadta az egyén értékét, és szabadságát, és azt hirdette, hogy senkinek nincs joga földet, gyárat, vagy ingatlant, vagy bármi más termelési egységet birtokolni. Az ember az államnak dolgozik, amely

a termelés minden forrását birtokolja, és lehetetlenné teszi az embernek, hogy tőkét termeljen, még akkor is, ha törvényes eszközökkel teszi ezt.

A kapitalizmus a másik oldalról azon alapult, hogy a magántulajdont szentként tisztelte, korlátozások nélkül. Az egyénnek megadja azt a jogot, hogy tulajdonába vegyen mindent, amit csak akar, fejlessze vagy költse, ahogy akarja, a legenyhébb korlátozás nélkül a tulajdonlás, fejlesztés vagy költés eszközeire való tekintettel, és anélkül, hogy a társadalom iránt bármiféle jogokkal rendelkezne.

Az iszlám, és a tulajdonjog

A kapitalizmus extremizmusa, a magántulajdon fontosságának túlzásba vitelével, és a másik oldalon a kommunizmus extremizmusa között, amely megszünteti ezt a tulajdont, mindkét rendszer hátrányai kiküszöbölésével az iszlám megmutatja a középutat, amely egyesíti mind a magán-, mind a köztulajdon rendszerét. Az iszlám megengedte a magántulajdont, de bizonyos feltételekhez kötötte, hogy megvédjen másokat. Megtiltotta a tulajdonhoz való jogot bizonyos esetekben, az emberek védelmének érdekében, és a köztulajdont részesítette előnyben. Ez azt jelenti,

hogy az iszlám az egyén tulajdonhoz való jogát és a köztulajdon jogát mérsékelt módon kiegyensúlyozta.

Magántulajdon az iszlámban

Az iszlám megadta az egyéneknek a tulajdonhoz való jogot, és azt, hogy hasznosuljanak belőle, az ikhtiszász (megfelelő arány) részeként, mert ez a szabadság egyik szükséglete és a józanésztől és az emberiségtől elidegeníthetetlen. A magántulajdon arra készíti az embert, hogy növelje a termelését és javítsa azt. Az iszlám ezt a jogot az iszlám gazdaság alapjává tette, és ez a jog olyan természetes eredményeket hozott, mint a tulajdonos jogát

tulajdonához, hogy megvédje a lopástól, a sikkasztástól, a fosztogatástól, és ezért elrettentő büntetéseket vezet be, nehogy valaki kihágást kövessen el. Mindezek az intézkedések arra szolgálnak, hogy garantálják e jog betartását, és megvédjék minden fenyegetéstől. Az iszlámban ez a jog olyan eredményeket is von maga után, mint a szabad elosztás eladás, vásárlás, bérbeadás, jelzálog, ajándék, vagy más törvényes üzleti tranzakció.

Az iszlám azonban nem hagyta a magántulajdont egy korlátok nélküli, abszolút tulajdonnak. Számos korlátozást vezetett be, hogy ez a jog

ne ütközzön mások jogával, ezért megtiltja az uzsorát, a csalást, a megvesztegetést, a monopolizációt és más olyan dolgokat, amelyek ütköznek vele, és a társadalom érdekeit tönkreteszi. [A Mindenható Allah azt mondja:](#)

„A férfiaknak megvan a részük abból, amit szereztek, és az asszonyoknak is megvan a részük abból, amit szereztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [4:32](#)]

Ezek a korlátozások biztosítják emellett a tőke folyamatos folyását és befektetését, mert ha nem ez lenne a helyzet, a pénz birtokosa

kárt szenvedne, és a társadalom vagyona nem virágzana.

Tartalmazza emellett a pénzből történő adakozást is, ha eléri a niszábot (az a tőke- vagy termékösszeg, amely felett a muszlimnak zakáht kell fizetnie), és egy holdév eltelt úgy, hogy a vagyon valakinek a tulajdonában volt, mert a zakáh a pénzből való jog.

Köztulajdon az iszlámban

Létezik köztulajdon is az iszlámban, amely az a vagyon, amelyet az emberi társadalom vagy annak egy csoportja birtokol. A társadalom egyénei hasznosulnak ebből a tulajdonfajtából egyszerűen azért,

mert e csoport tagjai anélkül, hogy eltulajdonítanak annak egy részét, mint a mecsetek, nyilvános kórházak, utak, folyók, tengerek és mások. Közhasználatú tulajdon lesz, amelyet a köz érdekében használnak, és az uralkodó vagy helyettese nem rendelkezhet felette egyedül. A működtetés és kormányzás felelőssége azonban az övé, abba a helyes irányba kell kormányoznia, amely az egész muszlim közösség érdekét jelenti.

A magántulajdon megnyilvánulásai

Az iszlám előírta a tulajdonszerzés helyes módjait, és megtiltott másokat. **Két megnyilvánulását**

engedélyezte a magántulajdonnak: első, pénztulajdon, vagyis hogy a pénz már valakinek a birtokában van, és ezt a pénzt nem lehet valaki más birtokába helyezni, kivéve törvényes eszközökkel, mint öröklés, végrendelet, vagy sufá (elővásárlási jog), szerződés, hiba (ajándék) vagy mások. A második engedélyezett pénz, amely nem tartozik valaki tulajdonába, és nem birtokolhatják egyének, kivéve ha olyat tesznek, amely megengedi nekik, hogy birtokolják, mint a mawat (megműveletlen föld) megművelése, vadászat, ásványok bányászása a föld alól, vagy az uralkodó általi adományozás egy bizonyos személy részére.

A köztulajdon megnyilvánulásai

A köztulajdon sokféle módon megnyilvánul az iszlámban, **ezek közé tartoznak:**

Először: A természeti források, amelyeket minden ember megszerezhet erőfeszítés vagy munka nélkül, mint víz, fű, tűz, vagy mások.

Másodszor: A védett források, amelyeket az állam megvéd a muszlimok vagy általában az emberek hasznára, mint a temetők, kormányzati épületek, alapítványok, adományok és mások.

Harmadszor: Olyan források, amelyeket még nem nyitottak meg, vagy használtak, de elfelejtettek sok időre, mint a mawat (amely halott földnek tekinthető és újjáélesztésre van szüksége, hogy meg legyen művelve).

A tulajdon védelme érdekében a Mindenható Allah elrendelte számunkra, hogy őrizzük pénzünket. Az iszlám saría szintén megőrzi a tulajdon szabadságát, ahogy Allah (Magasztaltassék) elrendelte a hudud (büntetőkódex) beiktatásával, mint a tolvaj kezének levágása, és más intézkedések.

Törvénytelen tulajdon

A tulajdonlásnak törvényes (halal) forrásokból kell származnia és nem szabad mások vagyonából elvenni, például az árvák vagyonával nem szabad visszaélni, és nem szabad elvenni tőlük. Az emberek szegénységét és szükségét nem szabad kihasználni, hogy kicsalják pénzüket uzsorával vagy szerencsejátékkal, amely ellenségeskedést okoz a társadalomban, és az egység szétesését eredményezi tagjai között.

A Mindenható Allah azt mondja:

„Ó ti, akik hisztek! Ne faljátok fel javaitokat egymás között haszontalanul, hanem olyan kereskedést végezzetek, amelyről

kölcsönösen megállapodtatok.” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 4:29]

Ha a tulajdon egy illegális
tevékenység eredménye, az iszlám
nem ismeri el vagy védelmezi meg.
Ellenkezőleg, előírja elkobzását
tulajdonosától, és
visszaszolgáltatását eredeti
tulajdonosának, mint a lopott vagy
uzsorával kicsikart pénzt. Ha nincs
tulajdonosa ennek a pénznek, a Beit-
al-Mál-ban (állami kincstárban) kell
elhelyezni.

Az iszlám azt is meghatározta, hogy
hogyan lehet összegyűjteni és
fejleszteni a pénzt, és korlátozásokat

állított fel ezen a téren. Az iszlám nem ismeri el a pénz gyarapodását haram eszközökkel, mint az uzsora, az alkohol- vagy drogkereskedelem, vagy a szerencsejáték. A társadalom érdekének is jogot adott a zakáh-ból és más kiadásokból, viszont nem lehet egyharmadnál többet adakozni az örökségből, mert az örökös jogát is elismeri.

Meghatározta a tulajdonlást mérsékelt költekezéssel, amely középuton van a pazarlás és a zsugoriság között. **A Mindenható Allah azt mondja:**

„És azok, akik adakoznak, nem esnek túlzásba és nem fukarkodnak,

a kettő között van a helyes út.” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, [25:67](#)]

Az iszlám útmutatást adott a
tulajdonosnak azáltal, hogy
haramnak nyilvánította a saría által
tiltott dolgokra való költekezést, és
megengedte, hogy megfosszák a
tulajdonától az embert, ha a
közérdek úgy kívánja, azzal a
feltétellel, ha ellenszolgáltatást kap,
például mint a károsult, akinek a
földjén keresztül ment a nyilvános
út, őt kártalanítani kell. [\[110\]](#)

A nem-muszlimok tulajdonjoga

Az iszlám állam minden polgárára
jellemző ez a tulajdonrendszer, akár

muszlimok, akár nem. Bárki szerezhette meg a vagyont. Az Al-Mutawakil kalifa (a tízedik abbászida kalifa) ideje alatt dolgozó keresztény orvos, Bakhtisu Ibn Dzsibríl, aki nagyon befolyásos volt abban az időben, úgy öltözködött, mint a kalifa, és nagyon gazdag volt.[\[111\]](#) Ugyanakkor az emberek hasznosultak a köztulajdonból is. Ez a tulajdon szabadsága az iszlámban. Minden ember elidegeníthetetlen joga, azzal a feltétellel, hogy nem károsít közérdeket, egyéni érdeket, vagy mások személyes érdekét.

Férj és feleség az iszlámban – jogok és kötelességek

Bevezetés

A muszlim család a muszlim társadalom szerkezetének alappillére. A muszlim család a társadalom erődje és biztonságának záloga. Az iszlám nagy figyelmet szentel a család rendszerének és szigorú rendszert vezetett be a családtagok jogai és kötelességei tekintetében. Az iszlám meghatározta a házasságkötések, a nafaka (tartásdíj), a miráth (öröklés), a gyereknevelés és a szülők jogainak rendszerét. Az iszlám szeretetet és könyörületet helyezett a férjek és feleségek közé, hogy megerősítse köztük a köteléket, és a családtagok között szép viselkedést rendelt el,

mert az erősíti a társadalmat. Ez a szeretet és könyörület fontos emberi és társadalmi értékeket terjeszt, és így emeli fel az iszlám a társadalmat egy olyan civilizáció szintjére, amely példa nélkül való módon távolodik el a káosztól, az erkölcsi széthullástól és a veszteségtől.

A család pillérei az iszlám civilizációban

Az iszlám civilizációban a család két fontos tényezőre épül: férfi és nő, vagy férj és feleség. Ők alapozzák meg a családot és gyermekeket hoznak létre, akikből a nemzet és a társadalom formálódik. [A Mindenható Allah azt mondja:](#)

„Ó ti emberek! Féljétek Uratokat,
Aki egyetlen személyből teremtett
meg benneteket, és abból
megteremtette feleségét, és
kettejükből sok férfit és nőt
sokasított.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 4:1]

És azt is mondja:

„Allah magatok közül adott nektek
feleségeket és adott a feleségeitektől
fiakat és unokákat. És a jó dolgokkal
gondoskodott rólatok.” [A Kegyes
Korán értelmezésének fordítása,
16:72]

Az iszlám nagy fontosságot
tulajdonított e két pillérnek, ezért
szigorú törvényekkel szabályozta a

házassági kapcsolatot és világos útmutatást adott a házasfeleknek jogaikkal és kötelességeikkel kapcsolatban. Az iszlám megosztotta a szerepeket a házasfelek között, hogy mindketten megtegyék kötelességeiket a családepítésben és az emberi társadalom felépítésében.

Az iszlám először elrendelte a házasságot és a célja ennek az emberi faj fenntartása és a társadalom ellátása jó emberekkel, hogy Allah (Magasztaltassék) helytartói legyenek a földön, akik beépítik és belakják. Az iszlám célja a házassággal ezen kívül az is, hogy az egyént és a társadalmat megvédje

a bűntől és az erkölcsi romlástól. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta a fiataloknak: „Ó ifjak, aki meg tud házasodni közületek, az házasodjon meg, mert az segít a tekintet lesütésében és szemérme megőrzésében (vagyis, hogy ne bonyolódjon illegális szexuális kapcsolatba, stb.) és aki nem tud megházasodni, az böjtöljön, mivel a böjt csökkenti a szexuális vágyat.”[\[112\]](#)

Amikor néhány fiatal azt gondolta, hogy az imádkozásnak szenteli magát és távol marad a házasságtól, a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) helytelenítette ezt, és

azt mondta nekik, hogy ne tegyék. Ezt Anasz ibn Málík (Allah legyen vele elégedett) beszéli el: „Egy három főből álló csoport elment a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) feleségeinek házához érdeklődni, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) hogyan szolgálta Allahot. Amikor választ kaptak, saját istenszolgálatukat elégtelennek tartották, és azt mondták: 'Hol vagyunk mi a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele) képest, akinek a múlt - és jövőbeli bűnei megbocsáttattak.' Majd egyikük azt mondta: 'Én egész éjjel imádkozni fogok örökre.' A másik azt mondta: 'Én egész évben böjtölni fogok és

nem töröm meg a böjtömet.’ **A harmadik azt mondta:** ’Én távol tartom magam a nőktől és soha nem fogok megházasodni.’ Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) (miután meghallotta ezt, hívta őket és) megkérdezte: ’Ti vagytok azok, akik ezt és ezt mondtátok? Allahra! Valóban, én vagyok az, aki a legjobban féli köztetek Allahot és a legjobb köztetek, mégis, én böjtölök és megtöröm a böjtöt, én imádkozom és alszom, és házasodom nőkkel. Tehát aki ellenkezik a szunnámmal, az nem hozzám tartozik.”[\[113\]](#)

Szerzetesség a modern korban

Az emberiség sokat ártott magának szűklátókörű gondolkodásában, amikor azok, akik le akartak mondani az életről, megtiltották a házasságot maguknak. A bölcs emberek Európában a modernkori történelemben látták, hogy a szerzetesség csak romlást okoz a sötétben, és (bizonyos felekezeteknél) betiltották tizenöt évszázadnyi káosz és tökéletlenség után. Számos pap és szerzetes erőszakolt meg gyerekeket, férfiakat és nőket, amíg ez a jelenség nyilvánosságra jutott Európában és Amerikában, és százak közülük felmondtak vagy az egyház elbocsátotta őket, a szexuális kihágások miatt. A mi kegyes

vallásunk segíti az embert abban, hogy elkerülje mindezt, és biztonságot ad e szörnyű tapasztalatoktól és keserű fájdalmaktól. [\[114\]](#)

A házasság céljai

Az iszlám azért rendelte el a házasságot, hogy a pár elérje a szellemi nyugalmat azáltal, hogy megfelelő helyet ad az érzéseknek, így az egyén kreatívvá és adakozóvá válik. A házasság védelem a házasfelek számára, amelyben mindketten visszatalálhatnak a másikkhoz, amikor egyedül érzik magukat. [A Mindenható Allah azt mondja:](#)

„Az Ő Jelei közé tartozik az is, hogy magatokból feleségeket teremtett nektek, hogy velük lakjatok. És közöttetek szeretetet és könyörületet alkotott. Bizony, ebben jelek vannak az olyan nép számára, amely elgondolkozik.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [30:21](#)]

E három tulajdonsággal: a nyugalom, a szeretet és könyörület, a házassági boldogság, elérhető az iszlámban.

Házastárs választása az iszlámban

Az iszlám elrendelte a két félnek, hogy körültekintően válasszon társat magának. [A Mindenható Allah azt mondja:](#)

„Házasodjatok közületek azokkal, akik magányosak, vagy jóra való szolgálóitokkal és szolgálólányaitokkal.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 24:32]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elrendelte a jövődöbeli férjeknek, hogy hozzájuk illő feleséget válasszanak maguknak. **Azt mondta:** „A nőket négy ok miatt választják: a vagyona, a szépsége, a társadalmi helyzete vagy az erős hite miatt. Válasszátok a hívőt, hogy sikeresek legyetek.”[\[115\]](#) A jövődöbeli feleségeknek is megparancsolta, hogy körültekintően válasszanak

maguknak férjet, **ugyanilyen kritériumok alapján:** „Ha egy férfi, aki megfelel számotokra őszinteségben és hitének erősségében, megkér feleségül, akkor fogadjátok el a házasságot. Ha nem ezt teszitek, akkor harcok és romlás lesz a társadalomban.”[\[116\]](#)

Kétségtelen, hogy az ilyen alapú választás hasznára van az emberi társadalomnak, mivel az ilyen házasság, két jó ember között jó nemzedéket eredményez. Az utódok az ilyen szerető családban az iszlám erkölcsi értékekben fognak felnőni.

Házassági szerződés az iszlámban

Mivel a házassági szerződés nagyon fontos, szükség van olyan dolgokra, amelyek ezt megelőzik, hogy fenntartsák tartósságát és túlélését. Az iszlám törvénykezés semmire nem fordított ekkora figyelmet, mint a házassági szerződés szabályaira. A házasság eljegyzéssel kezdődik, és ebben az időszakban a két félnek lehetősége van arra, hogy jobban megismerkedjenek. Az eljegyzés sikerességének fényében kell eldönteni, hogy tovább mennek a házasság irányába, vagy nem.

Az iszlám törvénykezés előírja az ishár-t (nyilvánosságra hozatalt), hogy a nikah (házasság) érvényes legyen. A bölcsesség e mögött az,

hogy a kihirdetés nagyon fontos az iszlám szemszögéből, mivel ez vallási és világi érdekeket szolgál. Tehát a házassági szerződés kihirdetését nyilvánosságra kell hozni, a gyanakvás és kétségek elkerülése érdekében.

Az iszlám biztosítékokat adott a házassági szerződésbe, hogy biztosítsa a két házastárs számára a boldogságot, és jót hozzon a két fél családjába. Az iszlám a család vezetését (qawama) a férfirra bízta, képességeire alapozva. [A Mindenható Allah azt mondja:](#)

„A férfiak az irányító támaszai a nőknek, mivel Allah előnyben

részesített egyeseket közülük a másikkal szemben. És amiatt is, amit ők a javaikból költenek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:34]

Ez a qawama maga után vonja azt is, hogy a jövendőbeli férjnek jegyajándékot kell adnia a jövendőbeli feleségének. Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Adjátok oda az asszonyoknak a jegyajándékukat jó szívvel.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:4]

Az iszlám előírja a nafakah-t, vagyis hogy a férj költsön a felesége ruházatára, élelmére, ellátására és

lakhatására, és megparancsolja a férjeknek, hogy a kedvesség és az igazságosság alapján bánjanak a feleségükkel. [A Mindenható Allah azt mondja:](#)

„Illendő módon bánjatok velük. Ha viszolyogtok tőlük, talán olyan valamitől viszolyogtok, amibe Allah sok jót tett.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [4:19](#)]

Másrésről az iszlám elrendeli a nőknek, hogy engedelmeskedjenek férjüknek, és ez egy nagyon fontos jog, amelyet a feleség meg kell, hogy adjon a férjének.

Így az iszlám mind a férj, mind a feleség számára előírt jogokat és

mindkettejüktől azt kéri, hogy igazságosan bánjanak a másikkal és működjenek együtt az életben, majd könnyen meghatározható utat mutatott arra az esetre, hogy hogyan kezeljék a felmerülő különbségeket és problémákat. Az iszlám a válást is megengedte, mint végső megoldás, amikor mind a férj, mind a feleség úgy érzi, hogy nagyon nehéz lenne belül maradni Allah hudud-jain (határain), és úgy élni a társukkal, ahogy a Mindenható Allah akarja.[\[117\]](#)

Gyerekek az iszlámban – jogok és kötelességek

A gyerekek és a környezet hatásai nevelésükre

A gyerekek az iszlámban az élet öröme és a szomorú szemek fénye. Az iszlám különleges figyelmet fordított a gyerekekre, és az iszlám saría kijelentette, hogy a gyerekek jogokkal és kötelességekkel rendelkeznek szüleikkel kapcsolatban.

A gyerek az első képet a társadalomról a szülei példájából kapják. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Egy gyerek sem születik, csak úgy, hogy a természetes iszlám hit van benne, de szülei zsidóvá vagy

kereszténnyé teszik.”[\[118\]](#) A szülők rendelkeznek a legnagyobb befolyással a gyerekek vallására és erkölcsére. Ezért a gyerekek érdeke és a nemzet jövője a szülők jámborságától függ. Ennek megfelelően a gyerekek jogai születésük előtt kezdődnek; megfelelő anyát és apát kell választani nekik, ahogyan leírtuk.

A gyerekek születésük előtti jogai

™ Védelem a sátántól

Ha mindkét fél sikeresen kiválasztotta a másikat, a gyerek első joga következik, amely a sátántól való védelmet jelenti, és ez akkor történik, amikor az apa

spermája az anya méhébe kerül. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) arra tanította a muszlimokat, hogy mondjanak egy fohászt a szexuális együttlét előtt, amely megvédi a magzatot a sátántól. Ibn Abbász (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Ha valamelyikőtök a feleségéhez akar menni, és azt mondja: 'Allah nevében! Ó Allah, védj meg minket a sátántól és tartsd a sátánt távol attól, amit adsz nekünk', és ha elő van írva, hogy gyermekük lesz, akkor a sátán soha nem tud ártani neki.”[\[119\]](#)

A gyerek élethez való joga

Mire az anya méhében a magzat gyerekké fejlődik, megkapja a jogot az élethez az iszlám szerint. Az iszlám tiltja az abortuszt. Haram (tilalmas az iszlám szerint) egy nőnek elvetetnie a gyermeket születés előtt, mivel a gyermeket Allah (Magasztaltassék) bízta rá. A magzatnak joga van az élethez, és tilos ártani neki. Az iszlám saría a magzatot embernek tekinti, akit tilos megölni, amikor négy hónapos lesz és lelket kap. Díját (ellenszolgáltatást) kell fizetnie mindenkinek, aki megöl egy magzatot. Al-Mughira ibn Suba azt mondta: „Allah Küldötte ítélkezett

egy ügyben, amikor két nő a Hudhail törzsből veszekedtek és egyikük megütötte a másikat egy kővel. A kő megütötte a hasát, és mivel terhes volt, az ütés megölte a gyereket a méhében. Mindketten a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elé vitték az ügyet, és ő előírta, hogy ellenszolgáltatást fizessenek a méhben lévőért. **A megbírságolt nő gyámja azt mondta:** 'Ó Allah Küldötte! Megbírságolsz engem egy teremtményért, aki nem ivott, nem evett, nem beszélt, és nem is sírt? Az ilyen eseteket semmissé kellene tenni.' Erre a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Ez a jövődömondók testvére[120]"[121] Tehát a Próféta

(Allah áldása és békéje legyen vele)
vérpénz fizetését rendelte el az
anyaméhben található
magzatért[\[122\]](#). A gyilkos rokonai
meg kell, hogy fizessék az
ellenszolgáltatást.

Ezen kívül az iszlám saría
megengedi az állapotos nőnek, hogy
ne böjtöljön a muszlimok szent böjti
hónapjában, Ramadánban, a magzat
egészségének érdekében. Ha egy nő
házasságtörést követett el és terhes
maradt, az iszlám saría megengedi
azoknak, akiket felhatalmazott a
házasságtörés büntetése
végrehajtására, hogy halasszák el a
büntetést, amíg meg nem szüli a

gyermeket és be nem fejezi a szoptatást.

A gyerekek születés utáni jogai

™ Jót kívánni, amikor megszületnek

Az iszlám megjutalmazza a születés utáni jókívánságokat, mint abban az esetben, amelyet a Korán említ Allah prófétája, Jahia ibn Zakaria (béke legyen vele) születése esetében, amikor Allah, a Magasságos azt mondja:

„És szólították őt az angyalok miközben ő az imafülkében állva imádkozott: 'Allah bizony Jahia (János) örömhírét közli veled, megerősítendő az Allahtól való szót.

Nemes lesz ő és önmegtartóztató, és próféta az igazak közül.”” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:39] és az emberek jókívánságokat kell mondaniuk és örülniük kell mind a fiúgyermeknek, mind a leánygyermeknek, különbségtétel nélkül.

™ Adhan és Iqama mondása a füleibe

A gyerek születés utáni jogai közé tartozik az adhan (az imára hívás) mondása a jobb fülbe, és az iqama (a második hívás, az imára állítás) a bal fülbe. A jobb fülbe mondani az adhant ajánlatos Abu Rafi hadítha szerint, aki azt mondta: „Láttam,

hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) adhant mondott Al-Haszan ibn Ali (Allah legyen vele elégedett) fülébe, miután Fatima (Allah legyen vele elégedett) megszülte őt.”[\[123\]](#)

TMTahník (rágott datolya helyezése az újszülött szájába)

Egy másik születés utáni joga a gyermeknek egy jól megrágott datolya helyezése a szájába[\[124\]](#). A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ezt tette. Abu Músza[\[125\]](#) (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Fiam született és elvittem a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele)

és Ibrahimnak nevezte el. Megrágott egy datolyát és odaadta neki és fohászkodott érte, hogy áldott legyen, majd visszaadta nekem.”[\[126\]](#)

TMLeborotválni a haját és súlyát ezüstben adakozni kell

Az újszülött egyik joga a hajának levágása és a súlyával megegyező mennyiségű ezüst értékét adakozni kell. Ez egészségbeli és társadalmi hasznot hoz. [Az egészségbeli haszna:](#) az újszülött fején a pórusok kinyílnak és megvédi őt az egészségtelen dolgoktól. Lehetséges, hogy segít eltávolítani a gyenge haját, hogy erősebb nőhessen

helyette. A társadalmi haszon a haj súlyának megfelelő adakozásból származik. Ez egy gyakorlati alkalmazása a társadalmi szolidaritás fogalmának a társadalom tagjai között, és a szegényeket boldoggá teszi. **Mohamed ibn Ali ibn Al Husszein közölte:** „Fatima, Allah Küldöttének lánya, béke legyen vele, megmérte Al Haszan és Husszein leborotvált haját, és annyi ezüstöt adakozott, mint a levágott haj súlya.”[\[127\]](#)

™ Jó névválasztás

Allah Küldöttének (**Allah áldása és békéje legyen vele**) tanítása szerint minden családtagnak jó névvel kell

rendelkeznie. Ez a gyerekek egyik legfontosabb joga. Kötelező a szülők számára, hogy jó nevet válasszanak gyermekeiknek. A gyermeknek szép és tiszteletreméltó név választása nagyon fontos. Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) nem szerette a harb (háború) szót, és nem akarta hallani. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A legkedvesebb nevek Allah számára az ‘Abd Allah és az ‘Abd ar-Rahmán, a legigazabbak a Hárith (szántóvető) és a Hammam (energikus), és a legrosszabbak a Harb (háború) és a Murrah (keserű).”[\[128\]](#)

Ali (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Amikor al-Haszan megszületett, Harb-nak neveztem el. Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) eljött, és azt mondta: 'Hadd lássam a kisfiadat. Milyen nevet adtatok neki?' Én (Ali) azt mondtam: 'Harb'. Ő (a Próféta) azt felelte: 'Nem, ő Haszan.' Amikor al-Husszein megszületett, elneveztem Harb-nak. Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) eljött, és azt mondta: 'Hadd lássam a kisfiadat. Milyen nevet adtatok neki?' Én (Ali) azt mondtam: 'Harb'. Ő (a Próféta) (Allah áldása és békéje legyen vele) azt felelte: 'Nem, ő Husszein.' Amikor a harmadik gyerek is

megszületett, elneveztem 'Harb'-nak. Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) eljött, és azt mondta: 'Hadd lássam a kisfiadat. Milyen nevet adtatok neki?' Én (Ali) azt mondtam: 'Harb'. Ő (a Próféta) (Allah áldása és békéje legyen vele) azt felelte: 'Nem, ő Muhasszin.' majd hozzátette: 'Harun fiai után nevezted el őket: Sabbar, Sabbir és Musabir'." [\[129\]](#)

Aqiqah

A gyermekek egyik joga születésük után az aqiqah (felajánlás a születés alkalmából). Ez azt jelenti, hogy egy állatot kell áldozni (ez millat-ul-Ibrahim, vagyis Ibrahim vallása

jellemző tulajdonságai közé tartozik), a születés utáni hetedik napon. Ez egy megerősített szunna (prófétai gyakorlat). Ezzel mutatja ki az ember a gyermeke születése miatti örömét. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele), amikor megkérdezték az aqiqáról, azt mondta: „Nem szeretem az engedetlenséget, és akinek gyermeke születik és aqiqát akar érte, két kecskét áldozzon a fiúért, és egy kecskét a lányért.”[\[130\]](#)

™ Szoptatás

A szoptatás a gyermek születés utáni jogai közé tartozik. A szoptatásnak hosszú távú pozitív hatásai vannak

az ember fizikai, érzelmi és társadalmi életére. Az iszlám saría előírja, hogy minden anya két teljes évig szoptassa gyermekét. Ezt az újszülött gyermek egyik lényeges alapjogának tekinti. Allah, a Magasságos, **azt mondja:**

„Az anya szoptassa a gyermeket két teljes évig, ha az apa teljesíteni kívánja az időt. Ő **(az apa)** biztosítsa élelmük és ruházatuk kiadásait igazságos alapokon.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **2:233]**

A legújabb egészségügyi- és pszichológiai kutatások igazolják, hogy a két éven át tartó szoptatás

elengedhetetlen a gyermek megfelelő fejlődéséhez egészségügyi és pszichológiai szempontból. [\[131\]](#) Allah (Magasztaltassék) áldása azonban nem várt arra, hogy a kutatások és a kísérletek bebizonyítsák a kétéves szoptatás hasznát, megelőzte mindezeket. Észrevehetjük, hogy az iszlám saría mennyire fontosnak tartja a szoptatást, hogy az újszülött egyik legfontosabb jogává tette. Ezt a jogot azonban nem az anyának kell egyedül biztosítania, hanem az apa is osztozik benne. Az apa felelőssége, hogy el kell látnia az anyát étellel és ruházattal, hogy segítsen neki gondoskodni a gyermekről. Ezért ez egy megosztott

felelősség, amelyben mindkét fél megteszi a kötelességét, amelyeket előírt a számukra a nemes saría. Ez megvédi a gyermek védelemhez és gondoskodáshoz való jogát, és a szülőknek képességeik szerint, mindent meg kell tenniük ennek érdekében. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„Egy lélek sem terheltetik többel, mint amelyet képes lenne elviselni.”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:233]

Gondoskodás és anyagi felelősség

A gyermek legfontosabb joga, amelyet a szülőknek teljesíteniük kell, a gondoskodás és az anyagi

ellátás. Az iszlám saría kötelezi a szülőket, hogy gondoskodjanak a gyermekeikről és vigyázzanak rájuk, védjék meg életüket és egészségüket és élelmezésükre megfelelően költsenek. Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Mindannyian őrzők vagytok, és felelősek vagytok a rátok bízottakért. Az uralkodó a népe őrzője, és felelős alattvalóiért. A férfi családja őrzője, és felelős értük. A nő férje házának és gyermekeinek őrzője és felelős értük. A rabszolga tulajdonosa vagyonának őrzője, és felelős érte.”[\[132\]](#)

Megfelelő oktatás

Emellett a gyermeknek joga van a jó nevelésre és arra, hogy a vallás alapjait megtanulhassa. A gyermekek tanításának gyakorlati kérdésével kapcsolatban a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Rendeljétek el a gyerekeknek az imádkozást, amikor hétévesek, és verjétek meg őket miatta, amikor tízévesek, és válasszátok el az ágyaikat”[\[133\]](#)

Allah (Magasztaltassék) megparancsolta nekünk, hogy megvédjük magunkat és gyerekeinket a Pokoltól az Ítéletnapon. [A Magasztos Allah azt mondja:](#)

„Ó ti, akik hisztek! Mentsétek meg magatokat és családotokat egy olyan Tűztől, amelynek tüzelőanyaga emberek és kövek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 66:6]

™ A gyermekekről való érzelmi gondoskodás

Ezek mellett a gyermekekről érzelmileg is gondoskodni kell, jól kell velük bánni, könyörületesnek kell lenni velük, játszani és viccelődni kell velük. Közölték, **hogy:** „A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megpuszilta al-Haszan ibn Alit al-Aqra ibn Habisz jelenlétében. Al-Aqra azt mondta:

‘Tíz gyerekem van, de soha nem pusziltam meg egyiket sem.’ Allah Küldötte (Allah legyen vele elégedett) ránézett és azt mondta: ‘Aki nem könyörületes másokkal, az nem kap könyörületet.’”[\[134\]](#)

Saddád ibn al-Had (Allah legyen vele elégedett) apját idézte: „Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) kiment az isá (esti) imára Haszant vagy Husszeint hordozva a karján. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) előrement és letette, majd elkezdett imádkozni. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) leborult, és ez hosszú leborulás volt. [Apám azt mondta:](#) ‘Felemeltem a fejemet az

ima alatt, és azt láttam, hogy a kisgyerek felmászott a próféta hátára, miközben leborult.

Visszatértem a leborulásba.’ És mikor Allah Küldötte befejezte az imát, **néhány ember azt mondta:** ’Ó Allah Küldötte, olyan hosszú volt a leborulás, hogy néhányan azt gondoltuk, hogy valami történt, vagy, hogy kinyilatkoztatást kaptál.’ A Próféta **(Allah áldása és békéje legyen vele)** azt mondta: ’Egyik sem történt ezek közül, csak a fiam felmászott rám és nem akartam megakadályozni abban, hogy befejezze, amit csinál.’”[\[135\]](#)

Anasz ibn Málik **(Allah legyen vele elégedett)** közölte, hogy a Próféta

(Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Amikor felállok imádkozni, hosszan szeretném csinálni, de amikor egy gyerek sírását hallom, lerövidítem, mert nem szeretnék az édesanyjának nehézséget okozni.” [\[136\]](#)

™Lányok felnevelése

A lányok felnevelése, oktatása és a róluk való gondoskodás különleges fontossággal bír az iszlámban. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) nagy jutalmat ígért azoknak, akik jól gondoskodnak és megfelelően nevelik a lányokat. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki

felnevelt két lányt megfelelően, az
velem (együtt lesz) (nagyon közel) a
Feltámadás Napján, és
összekulcsolta ujjait (hogymegmutassa, milyen közel lesz
ahhoz az emberhez).”[\[137\]](#)

Nagyon fontosak a gyerekek jogai a
szülők számára. Ezeket a jogokat az
iszlám írta elő. E jogok minden
fokozatot magukba foglalnak, és
túlszárnynak minden ember alkotta
rendszer és törvényt, akár a
régieket, akár a maiakat. [Az iszlám a
gyerekek minden életszakaszára
odafigyel:](#) a magzati, az anyatejes
babakor, a gyermekkor, míg
felnőnek férfivá és nővé. Ezen
túlmenően az iszlám még

magzatkoruk előtt is figyelembe veszi érdekeiket azáltal, hogy arra hív, jó anyát és apát kell választani számukra. Mindez azt célozza meg, hogy jóra való férfiak és nők jöjjenek létre, akik egy nemes etika és értékek által kormányzott társadalmat alkotnak.

A szülők jogai az iszlámban

Bevezetés

A szülők az a pár, akik miután gyermekeket kaptak, felelősekké váltak értük, és akik áldozatot hoznak, hosszú éjszakákat töltenek kényelmükért, és megadják jogaikat, ahogyan a korábbi részekben említettük.

A szülők jogai a gyerekektől

A kölcsönösség elve alapján a hála kimutatása azért, amit a szülők tettek, a kedves és könyörületes bánásmód irányukban egy olyan kötelesség, amelyet az iszlám helyezett a gyerekekre szüleik felé, különösen, amikor a szülők idősek és gyengék lesznek. Allah azt parancsolja az embereknek, hogy legyenek együtt érzőek a szüleik iránt és bánjanak velük kedvesen és könyörületesen, ahogyan a szülők gondoskodtak kisgyerekeikről, és engedelmeskedjenek nekik.

A szülők jogai azon felül, hogy engedelmeskedni kell nekik, az

együtt érző viselkedés irányukban. Allahon (Magasztaltassék) kívül senki nem annyira könnyörületes és kedves, mint a szülők. Mivel ez nagyon fontos, Allah (Magasztaltassék), amikor elrendeli a kedvességet és együttérzést a szülők iránt a Koránban, ezt mindig az egyetlen Isten imádatára való felszólítás után következik. [A Magasztos Allah azt mondja a Koránban:](#)

„Az Urad elrendelte, hogy senki mást ne szolgáljatok, csak Őt! És (elrendelte továbbá) a szülőkkel szembeni illendő viselkedést. És ha ők nálad érik el az öregkort, avagy csak egyikőjük, ne mondd nekik azt,

hogy 'Of!'! És ne becsméreld őket.
Kegyes szavakat mondj nekik.
Terjeszd ki kettejük fölé
könyörületből az alázatosság
szárnyát. **És mondd:** 'Uram!
Irgalmazz nekik, miként felneveltek
ők engem, mikor kicsi voltam.'” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 17:23-24]

A muszlimok parancsot kaptak,
hogy kedvesek és együtt érzőek
legyenek szüleikkel és tilos
számukra a legkisebb gesztus vagy a
legkisebb mondat, amely
megsértheti a szülőket. Sem
türelmetlenséget, sem
tiszteletlenséget, sem lenézést nem
szabad mutatni a szülőknek. Allah

dicsérte az alázatosságot a gyermekektől szüleik iránt, de egyetlen más esetben sem, az emberek között. Allah, **a Magasztos azt mondja a Koránban:**

„Terjeszd ki kettejük fölé könyörületből az alázatosság szárnyát!(...)” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **17:24**]

A gyermeki engedelmesség nehezebb lesz, amikor a szülők idősők lesznek, és fizikailag és szellemileg gyengébbek, ami fogyatékosághoz is vezethet. Allah **(Magasztaltassék)** azt parancsolja a muszlimoknak, hogy szüleikkel tisztelettel beszéljenek és nagyon

tisztelettudó, lány nyelvezetet használjanak a könyörület és együttérzés jeleként. Amellett, fohászkodjanak értük, amikor idősek és gyengék lesznek, és fejezzék ki hálájukat irántuk újra és újra, amelyet Allah, a Magasztos az Őiránta kifejezett hálához köt számos Korán-versben. [A Magasztos Allah azt mondja a Koránban:](#)

„Örökök hagytuk az embernek a szüleivel kapcsolatban **(az illendő viselkedést)**. Hiszen az édesanyja gyengeséggel gyengeségen hordozta őt, és az elválasztása két évbe telt. **(Meghagytuk, hogy)** 'Légy hálás Irántam és a szüleiddel szemben.

Hozzám vezet majd az út.”” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 31:14]

A gyermeki engedelmesség a jó
egyik legnagyobb kapuja. Ez egy
hadíthra alapul, amelyet a Próféta
mondott (Allah áldása és békéje
legyen vele), amikor ‘Abd Allah ibn
Maszúd (Allah legyen vele
elégedett) megkérdezte tőle:
„Melyik tettet szereti Allah a
legjobban?’ A Próféta (Allah áldása
és békéje legyen vele) azt felelte:
’Az ima a legkorábbi időpontjában.’
‘Abd Allah megkérdezte: „Mi a
következő (jóságban)?” A Próféta
(Allah áldása és békéje legyen vele)
azt felelte: ’Jónak és

kötelességtudónak lenni a szülők iránt.’ ‘**Abd Allah megkérdezte:** ’És mi a következő (jóságban)?’ A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: ’Részt venni a dzsihádban Allah Ügyéért.’”[\[138\]](#)

‘Abd Allah ibn Amr ibn Al-Ász (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Egy ember azt kérdezte a Prófétától (Allah áldása és békéje legyen vele): ’Részt vegyek a dzsihádban?’ A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megkérdezte: ’A szüleid élnek?’ Az ember azt mondta: ’Igen.’ A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: ’Menj vissza a

szüleidhez és légy nekik jó társaságuk.””[139] Egy másik verzióban a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Végezz dzsihádöt őrítettük.””[140]

Az iszlám által egyik legnagyobb kötelesség a szülők jogaival kapcsolatban az, amit Dzsábir ibn ‘Abd Allah (Allah legyen vele elégedett) közölt: „Egy ember azt mondta: ‘Ó Allah Küldötte, van vagyonom és gyerekeim és az apám el akarja venni vagyonom egy részét.’ A Próféta (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: ‘Te és a vagyoned az apádé.’””[141]

Abu Hatim ibn Hibbán[142] azt mondta:

„Ez azt jelenti, hogy az ember nem kezelheti úgy az apját, ahogyan más embereket kezel. Az embernek kedvesen kell viselkednie az apjával abban, amit mond és abban, amit tesz, annyira, hogy az apának lehetőséget kell biztosítani arra, hogy hozzáférjen fia pénzéhez. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Te és a tulajdonod az apádé”, de ez nem jelenti azt, hogy az apa birtokolja a fia tulajdonát a fiú beleegyezése nélkül.”[143]

A gyermeki engedelmességről szóló megszámlálhatatlan hadíthok megmutatják a szülők iránti kedvesség és együttérzés fontosságát, és figyelmeztetnek arra, nehogy valaki engedetlen legyen a szülei iránt. Mindez megmutatja, hogy az iszlám saría a legmagasabb szintre helyezte a társadalom értékeinek megőrzését, és megvédi ezeket attól, hogy tönkrementek vagy lerombolják őket.

A rokoni kapcsolatok fenntartása az iszlámban - fontossága és jogai

Bevezetés

Az iszlám egyik legfontosabb szabályai közé tartozik az, hogy a

család fogalma nem csak szülőkre és gyerekekre korlátozódik, hanem magába foglalja a rokonokat is, és mindazokat, akikkel fenn kell tartani a kapcsolatot, mint a testvérek, nagynénik, nagybácsik, és az ő gyerekeik. Mindezeknek az embereknek joguk van arra, hogy meglátogassuk őket, és rendszeresen kapcsolatot tartsunk velük. Ezt a jogot a saría biztosítja, és az egyik legnagyobb erényes cselekedetnek számít, amit a muszlim megtehet. Az iszlám nagy jutalmat ígért annak, aki fenntartja a családi kapcsolatokat, és a legsúlyosabb büntetéssel fenyegette meg azokat, akik megszakítják a rokoni kapcsolatokat.

Az iszlám rendszere biztosítja a kiterjedt család tagjai között fenntartható szoros kapcsolatokat, beleértve a rokonokat is, és így mindenki segíthet a másinak és támogathatják egymást. Az iszlám kötelezővé tette az anyagi támogatást, az öröklést és az aqilah-t, amely azt a vérpénzt jelenti, amelyet a meggyilkolt ember családtagjai kapnak. [\[144\]](#)

Szilát-ur-rahim az iszlámban

A szilát-ur-rahim, vagyis a rokoni kapcsolatok fenntartása azt jelenti, hogy megfelelően bánunk a rokonokkal, támogatjuk őket, ahogyan csak lehetséges, és

megvédjük őket a rossz dolgoktól. A szilát-ur-rahim azt is jelenti, hogy meg kell látogatni a rokonokat, érdeklődni hogylétük felől, gyakran kérdezni őket, ajándékokat adni, amikor csak lehetséges, segíteni a szegény családtagokat, meglátogatni a betegeiket, elfogadni a meghívásukat, meghívni őket vendégségbe, büszkének lenni rájuk és támogatni őket. A szilát-ur-rahim azt is jelenti, hogy osztolni kell a rokonokkal a boldog és szomorú pillanataikban, minden más gyakorlat mellett, amely segíthet megerősíteni e kis közösség tagjai közötti kapcsolatokat.

Ezért a szilát-ur-rahim egy nagyobb jó kapuja. A szilát-ur-rahim által a muszlim közösség egysége mélyül és erősödik, a tagjai biztonságban érezhetik magukat, távol az aggodalomtól, mivel az elszigeteltség és az egyedüllét senkinek nem válik szokásává, ha mindenki úgy érzi, hogy körülveszik őt a rokonok szeretetükkel és kedvességükkel, és hogy rokonaik támogatják és segítik őket, amikor szükséges.

A Magasságos Allah megparancsolta a muszlimoknak, hogy megfelelően viselkedjenek rokonaikkal, akiket látogatni kell, és

kapcsolatot kell velük tartani. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„És szolgáljátok Allahot, és ne kövessetek el semmilyen társítást Vele szemben! A szülőkkel a helyes módon járjatok el, és a rokonokkal, az árvákkal, és a szegényekkel, a rokon-szomszédsággal és az idegen szomszédsággal, a meghitt társsal, az úton lévővel és azokkal, akiket a jobbotok birtokol. Allah nem szereti a gőgös büszkélkedőt.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:36]

A Magasztos Allah a rokoni kapcsolatok fenntartását az Ő elégedettsége és áldásai okának tette

meg. ‘Abd ar-Rahmán ibn Auf (Allah legyen vele elégedett) közölt egy szentséges hadíth: „Hallottam, hogy Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: ’Allah azt mondta: „Könyörületes vagyok, és ez Irgalmamból származik. Ezt a szót Nevemből alkottam meg. Ha valaki csatlakozik hozzá (a könyörülethez, vagyis ha valaki könyörületes), ahhoz csatlakozom, és ha valaki elvágja, azzal elvágom a kapcsolatot.”””[145]

Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) jó hírt hozott annak, aki fenntartja a rokoni kapcsolatokat, és a jó hír az, hogy

bőséges ellátást kap, és hosszú, egészséges életet. Anasz ibn Málík (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Hallottam Allah Küldöttét, **hogy azt mondta:** 'Aki ki akarja növelni ellátását és hosszabbítani életét, az jó kapcsolatot tartson fenn rokonaival.'”[\[146\]](#)

A tudósok ezt úgy értelmezték, hogy a jutalom az ellátás kibővülése, az istenszolgálatok elvégzésének sikere és az idő hasznos eltöltése abból a szempontból, hogy mi használ az Ítéletnapon.[\[147\]](#)

Másrésről a szövegek világosan és közvetlenül elmondják, hogy a

rokoni kapcsolatok elvágása súlyos rosszcsелеkedet, mert ez elvágja az emberi kapcsolatokat, a gyűlölet és az ellenségeskedés szellemét terjeszti szét, és tönkreteszi a családi összetartást a rokonok között. A Magasztos Allah figyelmeztetett, hogy megátkozza azokat, **akik elvágják a rokon kapcsolatokat:**

„És talán, ha elfordultok, akkor romlást okoztok a földön és megszakítjátok a rokon kapcsolatokat? Ők azok, akiket elátkozott Allah, süketté tette őket és vakká tette a szemük világát.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **47:22-23**]

Dzsábir ibn Muttam (Allah legyen vele elégedett) azt mondta, hogy Allah Küldötte, béke legyen vele azt mondta: „Aki elvágja a rokoni kapcsolatokat, az nem lép a Paradicsomba.”[\[148\]](#) A rokoni kapcsolatok elvágása a kapcsolat megszüntetését és a nem megfelelő bánásmódot jelenti. Sok egymással összhangban lévő szöveg szól a rokoni kapcsolatok elvágásának súlyosságáról. Mindez hozzájárul egy együttműködő, összetartó és testvéri közösség kialakításához, amelyben Allah Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele) hadítha megvalósul: „Látjátok a hívőket, hogy könnyörületesek egymás közt és szeretettel fordulnak egymás felé, és

kedvesek, egy testhez hasonlítanak,
és hogyha bármely testrész nincs jól,
az egész test osztozik
álmatlanságban és lázban
vele.”[\[149\]](#)

Testvériség a muszlim közösségben - fontossága és státusza

Bevezetés

A muszlim közösség egy nagy család, amelyet a szeretet, a szolidaritás, az együttműködés és a könyörület kötelékei tartanak össze. A muszlim közösség egy kiegyensúlyozott, vallásos emberi közösség, amely szép viselkedéssel él együtt, és igazságosan bánik

egymással, megbeszélve ügyeiket. Az idősebbek könyörületesekek a fiatalokkal. A gazdag segít a szegénynek és az erős a gyenge mellett áll. A muszlim közösség olyan, mint egy test. Ha a szem fáj, az egész test fájdalmat érez, és ha a fej fáj, az egész test fáj.

Testvériség az iszlámban

Lee Atwater[\[150\]](#) a Reagan[\[151\]](#)-adminisztráció kulcsfigurája a Life magazin 1991. februári számában azt mondta: „Betegségem olyan dolgot tanított nekem az emberiség, a szeretet, a testvériség és a kapcsolatok természetéről, amelyet eddig soha nem értettem meg, és

valószínűleg e nélkül nem is értettem volna meg. Tehát ebből a szempontból mindenben van valami igazság és jó.”[\[152\]](#)

A testvériség az egyik legegységibb emberi érték, amelyet az iszlám megalapoz, hogy megőrizze a közösség egységét. A testvériség eléri a közösség összetartását, ami soha semmilyen más közösségben nem létezett, sem régebben, sem ma.

A testvériség azt jelenti: „Az emberek szeretetben, kapcsolatban és támogatásban élnek; és az az érzés köti őket össze, a családtagokat, akik szeretik és támogatják egymást, és ahol minden tag azt érzi, hogy testvére ereje segít

az ő erejében és testvére gyengesége saját gyengeségét jelenti, és ahol mindenki gyengének érzi magát egyedül, és erősnek, amikor testvéreivel van.”[\[153\]](#)

A testvériség státusza a muszlim közösségben

A szövegek hangsúlyozzák a testvériség fontosságát az iszlám közösségben, és a testvériség hatásait a muszlim közösség építésére. Sarkallnak mindarra, amely erősíti a testvériséget, és megtiltanak mindent, ami árthat neki. [A Magasztos Allah megerősítette a testvériség és a hit](#)

kapcsolatát a következő
mondásával:

„Bizony a hívők egymás testvérei.”
[A Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 49:10]

Ezt fajra, színre és leszármazásra
való tekintet nélkül kell érteni. Ezen
az alapon Szalmán al-Fáriszi, Bilál
al-Habasi és Szuhaib ar-Rúmi (Allah
legyen velük elégedett) testvérei
voltak arab testvéreiknek.

A Korán ezt a testvériséget Allah
(Magasztaltassék) áldásának tekinti.
A Magasztos Allah azt mondja:

„És emlékezzetek Allah azon
kegyelmére, amit irántatok

gyakorolt, amidőn ellenségek
voltatok, ám Ő egyetértést teremtett
a szíveitek között, és az Ő kegyelme
révén testvérekké váltatok.” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 3:103]

A Próféta (Allah áldása és békéje
legyen vele) Medinába való
kivándorlása után – a muszlim
közösség építésének kezdetekor –
amint megépítette a mecsetet,
testvériséget kötött a muhádzsirún és
az anszárok között. A Korán
lejegyezte ezt a testvériséget, amely
a szeretet és az altruizmus
legmagasabb fokának példája volt.
Allah, a Magasztos azt mondja:

„Akiknek házaik voltak
(Medinéban) és hittek még őelőttük.
Ők szeretik azokat, akik elvégezték
a Kivonulást (hiğra). És lelkükben
nem érzik szükségét annak, amit
azok kaptak. Sőt, maguk elé
helyezik őket, még ha ezáltal törést
szenvednének is.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 59:9]

A szeretet és altruizmus ilyen
csodálatos példaként a
testvériségnek köszönhetően egy
anszári ember felajánlotta
bevándorló testvérének vagyona
felét, és azt, hogy elválik két
felesége közül az egyiktől, és azt a
testvére elveheti feleségül! Ezt
Anasz ibn Malik (Allah legyen vele

elégedett) beszélte el, aki azt mondta: „‘Abd ar-Rahmán Ibn Auf (Allah legyen vele elégedett) eljött Medinába, és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) testvéri szövetséget kötött közte és Szadi ibn al-Rabi al-Anszári között, aki felajánlotta ‘Abd ar-Rahmánnak, hogy vegye el pénze felét, és egyik feleségét a kettő közül, de ‘Abd ar-Rahmán azt mondta neki: ’Allah áldja meg családodat és vagyonodat, csak mutasd meg nekem az utat a piacra(...)’”[154]

Emiatt az erős közösség-összetartó szerep miatt magától értetődő, hogy Allah (Magasztaltassék) miért figyelmeztetett minden ellen, ami

meggyengítheti a muszlim testvériséget. Allah, a Magasztos megtiltotta a lenézést és a gúnyolódást. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„Ó ti, akik hisztek! Az egyik férfi nép ne tréfálkozzon gúnyolódva a másikkal, lehet, hogy azok jobbak, mint ők. De a nők se más nőkkel, lehet, hogy ők jobbak, mint ők(...)”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **49:11**]

Allah megtiltotta a rágalmazást és a leszármazással való büszkélkedést is. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„(...)És ne gyalázzátok egymást, és ne aggassatok egymásra

gúnyneveket! Milyen fertelmes dolog a gonoszság neve a hit után. Akik nem mutatnak bűnbánatot, azok bűnösök.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 49:11]

Allah megtiltotta a pletykát, a hamis vádakat és a gyanakvást – mindezek tönkretesznek bármely közösséget.

A Magasztos Allah azt mondja:

„Ó ti, akik hisztek! Óvakodjatok a legtöbb gyanakvástól. Mert bizony a gyanakvás egy része bűn. És ne kémkedjete, és ne rágalmazzátok egymást. Van-e vajon valaki, aki meg akarja enni halott testvére húsát? Bizony nem tetszik ez nektek. Féltétek hát Allahot. Ő a

bűnbánást Elfogadó és
Megkönyörülő.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 49:12]

Ha van valamilyen vita, az iszlám
mindent támogat, amely segít a
szíveket közelebb hozni, és ami
erősíti az egységet a béketeremtésre
hívással. A Próféta (Allah áldása és
békéje legyen vele) azt mondta:
„’Ne tudassak veletek valamit, ami
magasabb fokozatú, mint a böjt, az
ima és az adakozás?’ Az emberek
azt felelték: ’De igen, Allah
Prófétája!’ Azt mondta: ’Ez a
dolgok elrendezése az emberek
között, szétválasztásuk a borotva
(tönkretesz).’”[155]

Ezen túlmenően az iszlám még a hazugságot is megengedte annak érdekében, hogy a vitázó felek közt elrendezze a dolgokat, mivel ez megvédi a muszlim közösséget a széteséstől. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki békét teremt az emberek között azáltal, hogy kitalál valami jót vagy jó dolgokat mond, az nem hazug.” [\[156\]](#)

A testvériség jogai és kötelességei

A testvériség fontossága miatt az iszlám számos jogot és kötelességet írt elő a muszlimok számára ezzel kapcsolatban, amelyek számon lesznek kérve a Feltámadás napján.

Rájuk bízott feladatnak számítanak, és ha nem teljesítik, az tartozásnak számít. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ezt a következő mondásával illusztrálta: „Ne táplálj haragot, és ne licitálj túl valakit az ár felemeléséért, és ne táplálj ellenszenvet vagy ellenségeskedést, és ne lépj be olyan tranzakcióba, amelyben már mások beléptek, és legyetek testvérek és Allah szolgái. A muszlim a muszlimnak testvére. Nem nyomja el őt, nem alázza meg őt, és nem nézi le őt. Az istenfélelem itt van (és miközben ezt mondta) háromszor mellkasára mutatott. Nagyon súlyos, ha egy muszlim lenézi muszlim testvérét. A muszlim számára hittestvére minden dolga

sérthetetlen: vére, vagyona és becsülete.”[\[157\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) mondásáról, hogy „ne táplálj haragot” a tudósok azt mondták: abbahagyni valaki támogatását, nem segíteni neki, és ez azt jelenti: „ha egy muszlim egy másik muszlimtól segítséget kért egy zsarnok ellen vagy másért, támogatnia kell őt, ha lehetséges, és nincs jogos kifogása az utóbbinak, hogy ne támogassa az előbbit”.[\[158\]](#)

Anasz (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy: „A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Segítsetek a

testvéreteknek, akár elnyomott, akár elnyomó.’ Egy ember azt mondta. ’Ó Allah Küldötte, segíteni fogok neki, ha elnyomott, de ha ő az elnyomó, hogyan segítsék neki?’ A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: ’Azzal, hogy megakadályozod őt mások elnyomásában, így segítesz neki.’”[\[159\]](#)

Van más olyan emberi közösség, amely képes minden egyes tagját arra kötelezni, hogy segítsen testvére szükségében, segítsen testvérének, ha elnyomott, és megakadályozza abban, hogy elnyomjon másokat?!

Csak az iszlám közösség tesz ilyet a testvériség és egység érzésének köszönhetően. Minden egyes tag kész megszüntetni testvére bajait, megoldani problémáit, támogatni és segíteni neki és nem gyűlölni vagy ellenségeskedni vele. Minden ember pozitívan fordul a többiekhez. Ennek fényében a testvériség az integrált és összetartó muszlim közösség alapja.

Szolidaritás a muszlim közösségben

Bevezetés

Az iszlám saría megparancsolja a követőinek, hogy működjenek együtt, és legyenek szolidárisak egymással, egyesítsék érzéseiket

egymás közt, és segítsenek egymásnak anyagi kérdésekben is. Így olyanok lesznek, mint egy szilárd szerkezet, amelynek részei erősítik egymást. Abu Músza Al-Asari (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A hívő a másik hívőnek olyan, mint a téglá, az egyik erősíti a másikat.” [\[160\]](#) vagy mint egy test, amelynek bármely része nincs jól, az egész test osztozik az álmatlanságban és a lázban. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondja: „Látjátok a hívőket, hogy könnyörületesek egymás közt és szeretettel fordulnak egymás felé, és kedvesek, egy

testhez hasonlítanak, és hogyha bármely testrész nincs jól, az egész test osztozik álmatlanságban és lázban vele.”[\[161\]](#)

A szolidaritás átfogósága az iszlámban

A társadalmi szolidaritás az iszlámban nem áll meg az anyagi haszonnál, ami a szolidaritás fő aspektusa, hanem a társadalom minden szükségét lefedi; egyének és csoportok, akár anyagi, erkölcsi vagy szellemi szükségét szenvednek, és e fogalmak legtágabb értelmében. Ez azt jelenti, hogy a nemzet egyénei és csoportjai

minden alapvető joga beleszámít a szolidaritásba.

Az iszlám minden tanítása megerősíti a muszlimok közti szolidaritás átfogó természetét. Ezért van az, hogy a muszlim közösségtől idegen az individualizmus, az önzés és a negativizmus. A muszlim közösség ehelyett hittestvériségben, istenfélelemben él együtt, és nagylelkűen segítséget nyújt egymásnak minden időben.[\[162\]](#)

A szolidaritás általánossága az iszlámban

A társadalmi szolidaritás nem csak a muszlim nemzethez tartozó muszlimok ügye, hanem az egész

emberiségé, bármilyen vallású, az iszlám társadalmon belül. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„Allah nem tilt el benneteket azoktól, akik a vallás miatt nem harcoltak veletek és nem űztek el benneteket az otthonaitokból. Ezekkel legyetek jóravalók és méltányosak. Allah szereti a méltányosakat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 60:8], mert a szolidaritás alapja az emberi méltóság.

A Magasztos Allah azt is mondja:

„Megtiszteltük Ádám fiait (az emberiséget) és hordoztuk őket a szárazföldön és a tengeren és jó

dolgokkal gondoskodtunk róluk, és őket sokuk fölé helyeztük azok közül, akiket teremtettünk.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 17:70]

A szolidaritással és a muszlim közösség tagjainak integrációjával kapcsolatos legátfogóbb vers Allah (Magasztaltassék) mondása:

„Segítsétek egymást a kegyességben és az istenfélelemben. Ám ne segítsétek egymást a bűnben és az ellenségeskedésben. Féltétek Allahot. Bizony Allah büntetése igen szigorú.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:2]

Al-Qurtubi[\[163\]](#) azt mondta:
„Parancs minden teremtmény
számára, hogy segítsenek
egymásnak jámborságban és
istenfélelemben, ami azt jelenti,
hogy muszáj segíteniük
egymásnak.”[\[164\]](#)

Al-Mawardi[\[165\]](#) azt mondta:
„Allah, a Magasztos arra hívta az
embereket hogy segítsenek
egymásnak és ezt a jámborsághoz és
az istenfélelemhez kötötte, mert az
istenfélelemből származik Allah
elégedettsége, és a jámborságból az
emberek elégedettsége, és aki
megkapta Allah elégedettségét és az
emberek elégedettségét, az boldog
és teljes áldásban részesült.”[\[166\]](#)

A zakáh fontossága az iszlámban

A Szent Korán világosan kijelentette, hogy a gazdagok tulajdonból egy rész a szegényeket és a rászorulókat illeti. [A Magasztos Allah azt mondja:](#)

„És akinek a vagyonában ismert, szabott hányada van a koldusnak és szűkölködőnek” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [70:24-25](#)]

Az Isteni Törvényhozó Maga állapította meg az arányt, és nem hagyta a gazdagok nagylelkűségének vagy a jóakarók anyagi helyzetének függvényeként. Nem hagyta a kérdést arra, hogy van-e könyörület a gazdagok

szívében, vagy van-e vágy az istenfélelemre, jóakaratra, vagy a filantrópia szeretetére.[\[167\]](#)

A szükséget szenvedő embereket leírja a Korán verse:

„Az adományok csupán a szegényeket illetik meg, és a szűkölködőket, és azokat, akik érte munkálkodnak, és azokat, akiknek a szívét barátságra kell hangolni, és a rabszolgákat, és az adósokat, és az Allah Útján **(járókat)**, és az úton lévőket. Allah törvényi elrendelése ez. És Allah Tudó és Bölcs.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [9:60](#)]

Tehát a zakáh (adakozás) nagyon fontos, mivel a társadalom majdnem minden tagját érinti, és ez alapján a zakáh tekinthető a szolidaritás és együttműködés fogalma első forrásának és példájának. A zakáh az iszlám öt pillére közül a harmadik. Az ember iszlámja nem elfogadható zakáh nélkül. A zakáh megtisztítja és megszenteli magát az adakozót. A zakáh jobban használ annak, aki adja, mint annak, aki kapja. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„Vegyél a javaikból szadaqát (adományt), hogy tisztátalanságukat megszüntesd és megtisztítsd őket

általa.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 9:103]

Kétségtelen, hogy ahogyan az adakozás megtisztítja az adakozót a zsugoriságtól és kapzsiságtól, az adakozás megszünteti a haragot, a neheztelést és a gyűlöletet a gazdagok és vagyonosok irányába a szűkséget szenvedők, szegények és mindazok szívéből, akik jogosultak az adományra. A zakáh a szeretet, a családiasság, az együttműködés és a kölcsönös együttérzés légkörét hozza létre a társadalom tagjai között, amikor ilyen érdemes tett valósul meg.

Az iszlám megengedi azoknak, akik hivatalokat töltenek be a muszlimok közül, hogy elvegyenek a gazdagok pénzéből annyit, amit megfelelőnek ítélnék arra, hogy lefedjék a szegények szükségleteit – mindenkitől annyit, amennyire anyagilag képes. Nem megengedett a muszlim közösségben, hogy valaki teli hassal alszik, míg szomszédja éhes. Az egész társadalom számára elő van írva az élet támogatása minimumában való osztózás. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki teli hassal alszik tudva, hogy szomszédja éhes, az nem hisz bennem.”[\[168\]](#) Erről Imám Ibn Hazm[\[169\]](#) azt mondta: „A gazdag

embereknek mindenhol azt tanítják, hogy segítsenek a szegényeknek, és a szultán (uralkodó) kényszeríti őket, hogy ezt tegyék. Ezért a szegények és szükségét szenvedők elég ételt kapnak életükhöz, ruhát télre és nyárra, és lakóhelyet, hogy megvédje őket az esőtől, a nyári naptól és a járókelők tekintetétől.”[\[170\]](#)

Az iszlámban az anyagi szolidaritás nem áll meg a minimum szükségességnél, ami fenntartja a szükségét szenvedő életét, hanem eléri a megfelelő szintet. Ez nyilvánvaló Omár ibn al-Khattáb (Allah legyen vele elégedett) mondásából: „Ismételten

adakozzatok nekik, még ha valamelyikük már száz tevét is kapott.”[\[171\]](#)

Hadíthok a szolidaritás erényéről

Egyike a hadíthoknak, amelyek a szolidaritás erényéről beszél a muszlim közösségben és illusztrálja státuszát az iszlámban az, amelyet Abu Músza al-Asari (Allah legyen vele elégedett) közölt, amikor azt mondta: „A Próféta azt mondta: 'Amikor az Asari törzs tagjainak kevesebb lett az élelmük a szent harcok alatt, vagy a medinai családok étele kevesebb lett, összegyűjtöttek minden megmaradó ételt egy lepedőn, majd elosztották

egymás közt egyenlően, egy tállal kimérve. Így ezek az emberek hozzám tartoznak, és én hozzájuk tartozom.””[\[172\]](#) Ibn Hadzsar azt mondta A Teremtő győzelme című könyvében: „Az hogy, hozzám tartoznak (a Prófétához)[\[173\]](#), ez a legnagyobb dicsőség minden muszlim számára.”

Egy másik hadítht ‘Abd Allah ibn Omár (Allah legyen vele elégedett) közölt, aki azt mondta, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „A muszlim a másik muszlim testvére, tehát nem szabad elnyomnia, sem feladnia őt egy elnyomónak. Aki teljesítette testvére szükségletét,

Allah teljesíteni fogja az ő szükségleteit; ki kihozta testvérét egy megpróbáltatásból, azt Allah kihozza a Feltámadás Napjának a megpróbáltatásból, és aki elrejt egy muszlimot, azt Allah elrejt a Feltámadás Napján.”[\[174\]](#)

An-Nawawi (Allah könyörüljön rajta), azt mondta: „Ez illusztrálja a segítségnyújtás a másik muszlimnak, a kényelmetlenség megszüntetése és az elrejtés erényét. A muszlim bajait pénzügyi és gyakorlati segítséggel lehet megszüntetni. Magától értetődő, hogy egy muszlimot a kényelmetlen helyzetből tanácsadással is ki lehet

hozni”[\[175\]](#) és pontosan ezt jelenti a szolidaritás a muszlim közösségben.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szerint az egész társadalomnak osztoznia kell egymás támogatásában, és különösen a szegényekében és szükséget szenvedőikében, hogy minden jó anyagi helyzetű egyén, és olyan egyén, aki hatalommal rendelkezik, támogassa a társadalmat és adjon segítő kezet. Mondása azt is jelenti, hogy minden emberi erő a társadalomban közösen kell, hogy megcélozza minden egyes egyéni érdek megőrzését és a károk elhárítását, a társadalmi szerkezet védelmével és ennek erős

megalapozásával egy időben.[\[176\]](#)

A hadíth azt is jelenti, hogy az emberek együttműködésben éljenek egymással és egység legyen az egyének és a csoportok között, és mindenkinek testvéreivel.[\[177\]](#)

A Próféta a szükséget szenvedő segítségét és a társadalom minden tagja iránti felelősséget az ember saját magának való adakozásának ítélte. Abu Dharr (Allah legyen vele elégedett) közölte: „A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Minden embernek minden nap adakoznia kell – a napfelkeltével' Azt mondtam: 'Ó Próféta, hogy adakozzunk, [ha nincs pénzünk?](#)' Azt felelte: 'Az adakozás

egyik kapuja a vak vezetése, a süket és a néma segítése, hogy megértsenek, az emberek útbaigazítása, amikor megkérdezik, a lelkes segítség valaki számára, akinek nagy szüksége van a segítségre, a lelkes segítség a gyengéknek, mindezek az adakozás kapui(...)”[\[178\]](#)

Ezek az értékek kiemelkedő civilizációs jelek, amelyekkel az iszlám minden törvényt és rendszert megelőzött, amely fontosnak tartotta ezt a kérdést. Ki hallott akkor olyasmiről, hogy vezetni a vakot és segíteni a süketnémának a beszédértésben?!

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) figyelmeztette azokat, akik képesek segíteni az emberek szükségleteiben, hogy ne hanyagolják el ezt. Amr ibn Murra (Allah legyen vele elégedett) azt mondta Muáwijának: „Hallottam, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: 'Az imámnak, aki bezárja az ajtót a szükséglet szenvedő, a szegény és a láthatóan szenvedő ember előtt, Allah bezárja a menny kapuit anélkül, hogy megadná az ő szükségleteit.'” [\[179\]](#) Ibn Murra (Allah legyen vele elégedett) azt mondta: „Muáwija megbízott egy embert, hogy teljesítse az emberek szükségleteit.”

Dzsábir ibn ‘Abd Allah és Abi Talha al-Anszári (Allah legyen velük elégedett) közölték, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki csalódást okoz egy muszlimnak, akinek becsületét megsértették és méltóságában megalázták, az csalódni fog Allahban, amikor győzelmet kér, és aki kiáll egy muszlim mellett, akinek becsületét megsértették és méltóságában megalázták, annak segíteni fog Allah, amikor szüksége van a segítségére.”[\[180\]](#)

A muszlim tudósok szerint e mondás eredete csodálatos. Az imákat meg kellett állítani, hogy megmentsenek

egy életet, akinek azonnali segítségre volt szüksége, mint egy fuldokló ember, vagy egy ember a tűzben – az embernek mindentől meg kell mentenie a másikat, ami a halálát okozhatja. Ha valaki az egyetlen olyan ember, aki erre képes, akkor ez kötelezővé válik a számára, amit meg kell tennie. De ha több olyan ember van, aki képes rá, a feladat választhatóvá válik, és ebben nincs véleménykülönbség a tudósok között.[\[181\]](#)

Tehát a szolidaritás az iszlám társadalom elengedhetetlen velejárója, ami számos formát ölthet az együttműködéstől és partnerségtől a segítségnyújtáson,

védelman, támogatáson és részvétnyilvánításon át, amíg az ember szüksége megszűnik, vagy a fájdalom és betegség véget nem ér.

Igazságosság az iszlámban – fontossága és valósága

Az igazság értéke az iszlámban

Az igazság az egyik alapvető emberi érték, amelyet megalapozott az iszlám, és az egyéni, családi és társadalmi élet egyik alappillérévé tette. A Korán a qiszt (igazság) rendszerét az emberek között minden kinyilatkoztatott szöveg céljaként határozta meg. [A Magasztos Allah azt mondja:](#)

„Valóban elküldtük a Mi Küldötteinket a világos bizonyítékokkal és leküldtük velük az Írást és a mérleget hogy az emberek igazságosak legyenek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [57:25](#)]

Az igazság nagy értékét semmi nem tudná jobban illusztrálni, mint az, hogy az igazságosság a legfontosabb és az első célja Allah **(Magasztaltassék)** küldötteinek és Könyveinek. A Könyvek a kinyilatkoztatott igazságot hozták. A küldöttek az igazságot hozták. Az egek és a Föld igazságra épült. [\[182\]](#)

A Magasztos Allah azt mondja egy egyértelmű kijelentésben, hogy akkor is fontos az igazság megvalósítása, ha arról ítékezünk, akit utálunk. Allah (Magasztaltassék) azt mondja:

„Ó ti, akik hisztek! legyetek szilárdan igazságosak, ha tanúkként álltok Allah előtt, még ha magatok ellen, vagy a szülők ellen, rokonok ellen (tanúskodtok is)” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:135], és azt mondja:

„Ó ti, akik hisztek! Legyetek elhatározottan szilárdak Allahért, igazságos tanúk! És az emberek iránti haragvásotok ne vigyen

benneteket arra, hogy igazságtalanok legyetek. Ez közelebb van az istenfélelemhez. Féltjétek Allahot! Allahnak tudomása van arról, hogy ti mit tesztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:8]

Ibn Kathir[\[183\]](#) azt mondta: „Ez azt jelenti, hogy a valaki iránti gyűlölet nem motiválhatja őt arra, hogy ne legyen vele igazságos. Ellenkezőleg, az igazságot mindenkire és bárkire ki kell terjeszteni, akár barát, akár ellenség.”[\[184\]](#)

Ezért a szeretet és a gyűlölet nem árthatnak az igazság megvalósításának az iszlámban. Az

igazság nem diszkriminál senkit család és leszármazás alapján, vagy fennhatóság és vagyon miatt. Az igazság nem tesz különbséget muszlim és nem-muszlim között. Az igazság minden iszlám földön élő joga, akár muszlim, akár nem, és akár valaki szereti őket, akár nem.

Az igazságosság helyzete az iszlámban

A fent említetteket illusztrálja Oszama ibn Zaid (Allah legyen vele elégedett) és egy Makhzúm törzsből származó nő esete. Amikor Oszama (Allah legyen vele elégedett) megpróbált közbenjárni a nő érdekében, aki egy felső osztálybeli

családból származott, hogy megelőzze a kézlevágás büntetését, miután az lopott, Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) megharagudott, és egy ékesszóló beszédet tartott arról, hogy az igazság megvalósításának rendszere az iszlámban mindenki számára egyenlő a társadalom tagjai közül, akár uralkodók, akár alattvalók. Beszédében a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is mondta: „Ami tönkretette az előttek élő népeket az az, hogyha egy nemes lopott közülük, akkor megbocsátottak neki, de ha egy szegény lopott közülük, akkor végrehajtották rajta Allah jogos büntetését. Allahra, ha Fatima,

Mohamed lánya lopna, levágnám a kezét.”[\[185\]](#)

Imám Ahmed idézte Dzsábir ibn ‘Abd Allah -t (Allah legyen mindkettejünkkel könyörületes), aki azt mondta: „Allah Khaibar-t hadizsákmányként adta Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele), és ő elosztotta ezt a hadizsákmányt az emberek és önmaga között. A Prófeta (Allah áldása és békéje legyen vele) ‘Abd Allah ibn Rawahát bízta meg azzal, hogy számítsa ki a hadizsákmány értékét és ‘Abd Allah ibn Rawaha azt mondta: ’Ó zsidók, minden teremtmény közül titeket gyűlöllek a legjobban, ti megöltétek Allah

prófétáit (béke legyen velük) hazudtatok Allahról, de gyűlöletem irántatok nem késztet engem igazságtalanságra veletek szemben. Húszezer datolyacsomót számláltam meg, és ha el szeretnétek vinni mindent, csak vigyétek, és ha nem szeretnétek, én elviszem őket.’ Azt mondták: ’Így épültek meg az egek és a föld, elvisszük.’”[\[186\]](#)

‘Abd Allah ibn Rawaha (Allah legyen vele elégedett) zsidók elleni gyűlölete ellenére nem volt igazságtalan velük. Kijelentette, hogy nem károsítja meg őket, és hogy elvehetnek, amennyit akarnak a datolyákból.

Az igazságosság valósága az iszlámban

Az iszlámban az igazságosság valósága az, hogy az igazság az Allah (Magasztaltassék) által adott egyensúly a Földön, amely által a gyenge megkapja jogait, a sértett elveheti az igazságtalantól, ami őt illeti meg. Az igazság lehetőséget ad az embereknek megszerezni jogaikat a legegyszerűbb és legkönnyebb módon. Az igazság az iszlám hitelveinek része, és az igazság ernyője alatt a muszlim közösségben senkinek nem lehet ártani.

Ha az iszlám elrendeli az igazságosságot az emberekkel –

minden emberrel, ahogyan a fent említett versekben láthattuk – ez olyan igazság, amelyet nem érzelmek motiválnak; tehát az iszlám igazságra hív önmagunkkal szemben is. Az iszlám minden muszlimnak azt parancsolja, hogy egyensúlyozza ki saját jogait, Allahnak jogait és más emberek jogait.

Ez világos volt Allah Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele) egyetértéséből Szalmán Al-Fáriszi megjegyzésére Abu Ad-Darda (Allah legyen velük elégedett) tettére, aki nem adta meg felesége jogait, eltávolodott tőle, minden nap böjtölt és minden éjjel imádkozott.

Ez a teljes történet: „A Próféta testvériséget kötött Szalmán és Abu Ad-Darda között. Szalmán meglátogatta Abu Ad-Dardát, és ott találta Um Ad-Dardát elhanyagolt ruhákban, és megkérdezte, hogy miért van ilyen állapotban. Azt felelte: 'A testvéred, Abu Ad-Darda nem érdeklődik az evilági élvezetek iránt.' Közben Abu Ad-Darda megérkezett és ételt készített Szalmánnak. Szalmán kérte Abu Ad-Dardát, hogy egyen vele, de Abu Ad-Darda azt mondta: 'Böjtölök.' Szalmán azt mondta: 'Nem eszem, ha te nem eszel.' Így Abu Ad-Darda evett (Szalmánnal). Amikor éjszaka volt (az éjszaka egy része eltelt), Abu Ad-Darda felkelt (hogyan

elvégezze az éjszakai imát), de Szalmán azt mondta neki, hogy aludjon, így Abu Ad-Darda aludt. Egy kis idő múlva Abu Ad-Darda megint felkelt, de Szalmán azt mondta neki, hogy aludjon. Amikor az éjszaka utolsó órája volt, Szalmán azt mondta neki, hogy most keljen fel, és mindketten imádkoztak. Szalmán azt mondta Abu Ad-Dardának: 'Uradnak van joga feletted, önmagadnak van joga feletted, és a családnak is van joga feletted; meg kell adnod a jogait mindenkinek, akinek van joga feletted.' Abu Ad-Darda elment a Prófétához és elmondta neki az egész történetet. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt

mondta: 'Szalmán igazat
mondott.'”[\[187\]](#)

Az iszlám igazságot rendelt el
beszédben is. [A Magasztos Allah azt
mondja:](#)

„Ha szóltok, legyetek igazságosak,
még ha közeli rokonról legyen is
szó.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, [6:152](#)]

Az iszlám az ítélethozatalban is
igazságot parancsol. Allah, [a
Magasztos azt mondja:](#)

„Allah bizony megparancsolja
nektek, hogy adjátok vissza a
letéteket a tulajdonosaiknak. És ha
döntést hoztok az emberek között,

akkor igazságosan döntsetek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:58]

Az iszlám igazságot rendel el az emberek közötti béketeremtésben. [A Magasztos Allah azt mondja:](#)

„Ha a hívők két csoportja egymással harcol, akkor törekedjete kibékíteni a két csoportot. Ám, ha az egyik továbbra is a rosszra törekszik, úgy harcoljatok az ellen, amely a rosszra tör, addig, míg vissza nem tér Allah parancsához. Ha visszatért, akkor igazságosan járjatok el közöttük. Allah szereti a méltányosan eljárókat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 49:9]

Az igazságtalanság tilalma az iszlámban

Az iszlám megparancsolja az igazságosságot és támogatja megvalósítását. Ugyanígy szigorúan megtiltja az igazságtalanságot és erősen ellenáll az igazságtalanságnak, akár az ember önmaga ellen, vagy mások ellen, különösen a hatalommal rendelkezők igazságtalansága ellen a gyengébbekkel, a gazdag emberek igazságtalansága ellen a szegényekkel szemben, és az uralkodók igazságtalansága ellen az alattvalókkal szemben. Minél gyengébb a károsult, annál bűnösebb az igazságtalan. [\[188\]](#) A szentséges

hadíth azt mondja: „Ó szolgáim! Megtiltottam az igazságtalanságot Magamnak, és megtiltottam köztetek, ezért ne bánjatok igazságtalanul egymással.” [\[189\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta Muádh-nak: „Féld az elnyomottak átkát, mert nincs lepel fohásza és Allah között.” [\[190\]](#) A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is mondta: „Három ember van, akinek fohásza nem utasíttatik vissza (Allah által): a böjtölő fohásza, amíg meg nem töri a böjtöt, az igazságos uralkodóé és az elnyomotté, akinek fohásza a mennybe kerül, és a menny kapui kinyílnak, és Allah azt

mondja: 'Esküszöm Méltóságommal, beteljesítlek (te, fohász), még ha egy idő múlva is.'”[\[191\]](#) Ez az igazságosság, az iszlám közösség mennyei egyensúlya.

Könyörület az iszlámban – jelentősége és példái

A könyörület fontossága az iszlám törvényhozásban

Ami először megragadja az ember figyelmét a Szent Koránból, amely a muszlimok alkotmányának és törvényeinek elsőszámú és legfontosabb forrása, az az, hogy minden fejezete az At-Tauba (Megbánás) kivételével, azzal a

mondattal kezdődik: Bismillahi-rRahmani-rRahim, **vagyis:** Allah, a Könyörületes és Irgalmas nevében. Mindenki számára világos, hogy a fejezetek ezzel a két tulajdonsággal való kezdésének magától értetődő jelentése a könyörület fontossága az iszlám sariában. A két tulajdonság nyelvtanilag közeli jelentése szintén nyilvánvaló mindenki számára. A tudósok számos részletes véleményt alkottak a két szó közti különbségről [\[192\]](#). Allah **(Magasztaltassék)** más tulajdonságot is használhatott volna a Könyörületesség tulajdonsága mellett, mint a Bölcs, a Mindent Halló, Mindent Látó. Azt is tehetett volna Allah **(Magasztaltassék)**, hogy

más tulajdonságot használ, másik jelentéssel, hogy megmutassa az olvasóknak az egyensúlyt, tehát a könyörület tulajdonsága mellé helyezhette volna a Számonkérő, a Bosszú Ura vagy a Megalázó tulajdonságokat. De e két közeli jelentésű tulajdonság egymás mellé helyezésével minden egyes Korán-fejezet elejére nagyon egyértelmű útmutatást ad: a Könyörület tulajdonsága kiválik a többi tulajdonság közül, megelőzi azokat, és hogy a könyörület az alapja minden viselkedésnek, és ez az, amely soha nem szűnik meg.

E jelentést megerősíti a Szent Korán legelső fejezete a Korán fejezeteinek

sorában[\[193\]](#), Al-Fátiha vagy a Megnyitó szúra, a Bismillah formulával kezdődik, **amely Allah két tulajdonságát:** a Legkönnyörületesebb és a Legirgalmasabb emeli ki, mint a többi fejezet. Ugyanebben a fejezetben e két tulajdonság ismételtsre kerül. Ez a legelső fejezete a Szent Koránnak, és az egész Korán ezzel a fejezettel kezdődik, ez szintén nyilvánvaló jelentőséggel bír. A Szúrat Al-Fátihát minden egyes leboruláskor el kell mondani minden imában – és a muszlimok naponta ötször imádkoznak. Ez azt jelenti, hogy a muszlim azt, hogy A legkönnyörületesebb, kétszer

mondjuk el, és hogy
Legirgalmasabb, azt is kétszer.
Minden egyes ima-egységben a hívő
négyyszer emlékezik meg Allah
Könyörületéről. Ez azt jelenti, hogy
a hívő naponta 68-szor ismétli a
Könyörület tulajdonságát a 17 ima-
egység alatt, amit a napi öt ima alatt
elvégez. Ez megmutatja, **milyen
magas értékkel rendelkezik ez a
fantasztikus tulajdonság:** a
Könyörület.

Allah Küldöttének **(Allah áldása és
békéje legyen vele)** számos hadíthát
megmagyarázza ez, amely a
Teremtő könyörületéről beszél. Abu
Huraira **(Allah legyen vele
elégedett)** közölte, hogy a Próféta

(Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Amikor Allah véghezvitte a Teremtést, megírta a Könyvében – és Ő ezt Önmagáról írta, és ez Vele van a Trónján – Valóban, a Könyörületem felülmúlja a Haragomat.” [\[194\]](#)

Ez egyértelmű kinyilvánítása annak, hogy a könyörület tulajdonsága megelőzi és felülmúlja a harag tulajdonságát, és hogy a kedvesség megelőzi a durvaságot.

Allah Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele) küldetése, mint könyörület a teremtett világ számára

A Magasztos Allah emellett elküldte Küldöttét (Allah áldása és békéje

legyen vele) könyörületként az egész teremtet világ számára. [A Koránban a Magasztos Allah azt mondja:](#)

„Téged csupán a világok iránti könyörületből bízunk meg a küldetéssel.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [21:107](#)]

A próféták (béke legyen velük) jelleme megtestesítette ezt a tulajdonságot, és magától értetődő volt, hogy eszerint viselkedtek társaikkal és ellenségeikkel.

Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ösztönözte az embereket a könyörületességre. A Próféta (Allah áldása és békéje

legyen vele) azt mondta: „Allah csak azzal könyörületes, aki könyörületes másokkal.”[\[195\]](#) A „mások” szó általános, és mindenkit magába foglal, fajra és vallásra való tekintet nélkül. **A tudósok azt mondják:** „Ez az általános kifejezés a gyerekeket és másokat is magába foglal.”[\[196\]](#) Ibn Battal[\[197\]](#) azt mondta: „Ez a hadíth bátorítja az embereket minden teremtmény iránti könyörületre, hívőkkel, hitetlenekkel, állatokkal, akár saját állataik, akár nem. Az állatokat el kell látni étellel és vízzel, és nem szabad túlterhelni vagy megverni.”[\[198\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta egy hadíthban: „’Allah nem könyörületes senkivel, kivéve azzal, aki könyörületes másokkal.’ Társai azt mondták: ’Ó Allah Küldötte, mindannyian könyörületesek vagyunk.’ A Próféta azt felelte: ’Nem úgy, hogy könyörületesek vagytok a társaitoknak, hanem, ha könyörületesek vagytok minden emberrel.’”[\[199\]](#) Ez azt jelenti, hogy minden muszlimnak könyörületesnek kell lennie minden emberrel, gyerekekkel nővel, idős emberrel, akár muszlimok, akár nem.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is mondta:

„Legyetek könyörületesek azokkal, akik a Földön vannak, és Aki az Egekben van, könyörületes lesz veletek.” [\[200\]](#) és az „azokkal” szó mindenkire vonatkozik a bolygón.

Ez a könyörület fogalma a muszlim közösségben. Ezek gyakorlati erkölcsi értékek, amelyek az ember szimpátiáját és szeretetét fejezik ki mások iránt. Az iszlámban a könyörület nem csak az emberekre érvényes, az állatokat is magába foglalja – azokat a teremtményeket is, akik nem tudnak beszélni, a madarakat és a rovarokat is.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Egy nő bement a (Pokol) tüzébe, mert megkötött egy macskát, nem adott neki enni, és nem is engedte szabadon, hogy egyen a földi férgekől.”[\[201\]](#)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is mondta, hogy Allah, a Magasztos megbocsátott egy embernek, mert megitatott egy szomjas kutyát. [Allah Küldötte azt mondta:](#) „Amikor egy ember úton volt, nagyon megszomjazott. Talált egy kutat, lement, ivott, és feljött. Majd meglátott egy kutyát, ami a sarat nyalta túlzott szomjúságában. [Az ember azt mondta magában:](#) 'Ez

a kutya annyira szenved, ahogy én az előbb.’ Ezért megint lement a kútba és megtöltötte a cipőjét vízzel, a szájával megfogta (a cipőt), és megitta a kutyát, Allah megköszönte neki ezt a cselekedetet és megbocsátott neki.’ Az emberek megkérdezték: ’Ó Allah Küldötte! Az állatok iránti jócselekedeteinkért is jutalom jár?’ Azt mondta: ’Minden élő iránti jócselekedetért jutalom jár.’”[202]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is mondta társainak, hogy a Paradicsom kapui szélesre tárultak egy házasságtörő nő számára, aki könnyörületet mutatott egy kutyával szemben! Allah

Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Egy kutya egy kút szélénél mászkált nagy szomjúságban, amikor egy parázna nő Izrael törzséből észrevette.

Leengedte bőrharisnyáját a kútba, felhúzott egy kis vizet és odaadta a kutyának, hogy igyon. Emiatt Allah megbocsátott neki.”[\[203\]](#)

Elképesztő: Milyen értéke van egy szomjas kutyának egy olyan súlyos rossz dolog mellett, mint a paráznaság! Ami e mögött a tett mögött van, [az számít](#): a könnyörület az ember szívében, ami miatt tesz valamit vagy viselkedik valahogy, és ami még fontosabb, az az, hogy az

ilyen viselkedésnek milyen hatása van a társadalom egészére.

Könyörület az állatok és a kis madarak iránt

Az iszlám azt parancsolta követőinek, hogy legyenek könyörületesek az állatok iránt, és figyelmeztette őket, nehogy megfosszák őket az ételtől vagy túlterheljék őket! A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) talált egy girhes tevét és azt mondta: „Féltétek Allahot a az állatokkal kapcsolatban. Akkor üljetek rájuk, ha jó állapotban vannak, és etessétek őket, hogy jó állapotban maradjanak.”[\[204\]](#)

Egy ember azt mondta: „’Ó Allah Küldötte, könyörületes vagyok a birkával, mielőtt levágom.’ A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt felelte: ’Ha könyörületes vagy vele, Allah is Könyörületes lesz veled.’”[\[205\]](#)

Ezen túlmenően az iszlám azt parancsolta követőinek, hogy legyenek könyörületesek ne csak az állatokkal, hanem a kismadarakkal is, amelyek az emberek számára annyira hasznosak, mint a nagy állatok. „A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: ’Aki megöl egy verebet, vagy bármit, ami nagyobb nála ok nélkül, Allah meg fogja kérdezni róla az Ítéletnapon.’

Valaki megkérdezte: 'Mi a megfelelő ok, Ó Allah Küldötte?'

Azt felelte: 'Ha levágod evés céljából, és ne vágd el a nyakát azért, hogy eldobd.'”[\[206\]](#)

A történészek közölték, hogy amikor Amr ibn Al-Ász (Allah legyen vele elégedett) meghódította Egyiptomot, egy galamb szállt a sátrára és fészket épített rajta. Amr látta a fészket, amikor el akarta hagyni a helyet, de nem akarta zavarni azzal a galambot, hogy lerombolja a fészket, ezért otthagyta a sátrat, és így más galambok is fészket építettek rajta. Később a helyet Fuszat városnak nevezték el. Fuszat sátrat jelent.

Ibn ‘Abd al-Hakam[\[207\]](#) közölte, Omár ibn ‘Abd al-‘Aziz kalifáról írott életrajzában, hogy Omár megparancsolta az embereknek, hogy ne ügessenek a lovakon, kivéve, ha van rá megfelelő ok; küldött az embereknek egy írást, amelybe megparancsolta nekik, hogy ne használjanak nehéz kantárt, és ne ösztökléjék az állatokat olyan ostorral, amelynek a végére fém van erősítve. Írt egyiptomi kormányzójának is: „Megtudtam, hogy Egyiptomban a tevéket túlterhelik ezer font súllyal. Amikor megkapod ezt az írást, tudnod kell, hogy minden egyes teve nem vihet többet hatszáz font súlynál.”[\[208\]](#)

Ez a könyörület fogalma a muszlim közösségben. A könyörület uralja a tagjainak szívét, ezért könyörületesek lesznek a gyengékkal, sajnálják a szomorúakat, együtt éreznek a türelmesekkel és segítenek a szűkséget szenvedőnek, akkor is, ha egy állatról van szó. Ilyen életmóddal és könyörületes szívvel a társadalom átlátható lesz, elfordul a bűnöktől és a jóság és béke világítótornyaává válik mindenki számára.

Kapcsolat a muszlimok és a nem-muszlimok között

Bevezetés

Az iszlám civilizáció rendszere nem korlátozódik az iszlám államon belül élő muszlimok és nem-muszlimok kapcsolatára, hanem a muszlimok és más népek és országok kapcsolatát is megszervezi. Alapokat és elveket szolgáltat az ilyen kapcsolatokhoz, akár béke, akár háború esetére. Az iszlám civilizáció dicsősége és emberhez méltó természete láthatóvá válik ezekben az esetekben.

Az iszlám a béke vallása

A béke az iszlám eredete. A Magasztos Allah azt parancsolta hívő szolgálóinak, **akik hittek az Ő Küldöttében:**

„Ó ti, akik hisztek! Mindannyian lépjete be a 'szilm'-be (béke, békesség, iszlám). És ne kövessétek a sátán nyomdokait. Hiszen ő nektek nyilvánvaló ellenségeitek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:208], a béke itt az iszlámot jelenti. [\[209\]](#) Az iszlámot a béke szóval fejezi ki, mert ez béke az embereknek, önmagunknak, otthonának, a társadalomnak, és azoknak, akik körülveszik; ez a béke vallása.

Nem csoda, hogy az iszlám szó a békéből származik és hogy a béke az egyik legfontosabb, alapelv az iszlámban, ha nem a legfontosabb mind közül. Az iszlám

szinonimájává is válhat, a nyelvi eredet miatt [\[210\]](#).

A béke az iszlámban az eredeti állapot, amelyben együttműködésre, ismerkedésre és az emberek között az általános jó terjesztésére tesznek lépéseket. Ha a nem-muszlimok fenntartják a béke állapotát, az iszlám a muszlimokkal együtt a testvéreiknek tekinti őket az emberiségben [\[211\]](#). A biztonság állandó a muszlimok és mások között, ez nem erőfeszítések és szerződések eredménye, hanem az alap, amelynek a béke az eredete, és ez fennmarad egészen addig, amíg nem éri agresszió a muszlimokat, amely lerombolja ezt az alapot [\[212\]](#).

A muszlimok és a nem-muszlim népek közötti kapcsolat

Kötelező a muszlimok számára a szívélyességen és a szereteten alapuló kapcsolat létrehozása a más vallások követőivel és a nem-muszlim népekkel, **hogy elérjék az emberi testvériség kapcsolatát a Szent Korán következő versével összhangban:**

„Ó ti emberek! Férfiből és nőből teremttünk benneteket. Népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy megismerjétek egymást.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **49:13]**

Ez a sokfélesége az embereknek nem ellenségeskedést vagy pusztulást kell, hogy eredményezzen, ellenkezőleg, ennek célja a megismerés, az érdeklődés, és a kölcsönös szeretet kialakulása egymás közt[\[213\]](#).

Ezt az irányzatot sok Korán-vers támasztja alá, amelyek megparancsolják a nem-muszlimokkal való békekötést, [ha készséget és vágyat mutatnak a békére vagy a kibékülésre; a Mindenható Allah azt mondja:](#)

„Ha hajlanak a békére, úgy légy te is hajlandó arra. Hagyatkozz Allahra.”

[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 8:61]

Ez a nemes vers egyértelműen bizonyítja, hogy a muszlimok szeretik a békét, és a békét választják a háború helyett: amikor az ellenség hajlik a békére, a muszlimok elfogadják, kivéve, ha az a béke a muszlimok jogainak elvesztésével jár, vagy tulajdonaik bitorlásával.

Asz-Szuddi[214] és Ibn Zaid[215] azt mondták: „Ez a vers azt jelenti: ha békére hívnak titeket, fogadjátok el a hívásukat.”[216]

A következő vers hangsúlyozza, hogy az iszlám a béke elérésére

törekszik, még akkor is, ha az ellenség békét mutat, de árulást tervez. A Mindenható Allah azt mondja az Ő Nemes Küldöttének (Allah áldása és békéje legyen vele):

„Ha azonban meg akarnak csalni, úgy Allah teljesen elégséges a számodra. Ő az, Aki megerősít téged a segítségével és a hívőkkel.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 8:62] Ez azt jelenti, hogy Allah elégséges, hogy megvédjen titeket.[\[217\]](#)

A Küldött (Allah áldása és békéje legyen vele) a békét olyan dolognak tekintette, amelyre a muszlimoknak törekedniük kell, és kérniük kell

Allahot (Magasztaltassék), hogy megadja nekik. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta fohászában: „Ó Allah, kérem tőled a biztonságot ebben a világban és a Túlvilágon(...)”[218]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) beszédet mondott társainak, **amelyben azt mondta:** „Ne vágyjatok arra, hogy az ellenséggel találkozzatok, és kérjetek Allahtól biztonságot, de amikor találkoztok az ellenséggel, legyetek türelmesek.”[219]

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) utálta a háború szót, **és azt mondta:** „A legkedvesebb nevek

Allah számára az ‘Abd Allah és az ‘Abd ar-Rahmán, a legigazabbak a Hárith (szántóvető) és a Hammam (energikus), és a legrosszabbak a Harb (háború) és a Murrah (keserű).”[\[220\]](#)

Szerződések muszlimok és nem-muszlimok között

Bevezetés

A béke a muszlimok másokkal kötött szerződéseinek alapja. Ezek által a szerződések által a két fél – a muszlimok és a másik oldal – a béke állapotában élnek, és megvalósítják a szerződést.

„Amíg a kapcsolat alapja a béke, bármilyen szerződés vagy egy véletlenül előforduló háború befejezését célozza meg, hogy visszatérjen az állandó béke állapota, vagy, hogy felismerje a békét és megalapozza pilléreit annak érdekében, hogy elkerüljön bármilyen lehetséges támadást; amely különben e szerződések megszegésekor felmerülhetnének.” [\[221\]](#)

Hosszú évszázadokon keresztül az iszlám országok szerződéseket kötöttek és egyezségeket írtak alá nem-muszlim országokkal. Ezek a megegyezések kötelezettségeket, szabályokat, feltételeket és

alapelveket tartalmaztak, amelyek az iszlám nemzetközi törvények fejlődésére hatással voltak.

A szerződések és megegyezések meghatározása

A szerződések olyan megegyezések, megállapodások vagy ígéretetek, amelyeket az iszlám országok más országokkal kötnek akár békében, akár háborúban. Az utóbbi helyzetben a szerződést békéltetésnek vagy egyeztetésnek hívják, amely alatt az egyeztetés megtörténik, és a háborút befejezik.

A Magasztos Allah azt mondja:

„Ha hajlanak a békére, úgy légy te is hajlandó arra. Hagyatkozz Allahra.”

[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 8:61]

Az iszlám szerződések mintája

- A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szerződése a medinai zsidókkal

A muszlim országok szerződéseket írtak alá másokkal, mint az a szerződés, amelyet a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) írt alá a medinai zsidókkal, amikor megérkezett a városba. A szerződésben a következőkről állapodtak meg: „A zsidók részt fognak venni a harcban, amikor a hívők mellett harcolnak. A Bani Auf zsidói egy közösségként lesznek

kezelve a hívőkkel. A zsidók megőrzik saját vallásukat, és a muszlimok is a sajátjukat. Ez a felszabadítottjaikra is érvényes. Kivételt csak azok képeznek, akik igazságtalanul és bűnösen viselkednek. Ezzel a tettükkel önmaguknak és családjaiknak ártanak. Ugyanez érvényes a zsidókra a Bani An-Nadzsár, a Bani Al-Háarith, a Bani Szaida, a Bani Dzsusam, a Bani Al-Ausz és Al-Sutaiba törzsekből. Akik szövetségben vannak a zsidókkal, ugyanolyan bánásmódban részesülnek, mint a zsidók. A zsidóknak kell állniuk saját kiadásait (a háborúban), és a muszlimoknak a sajátjukat. Ha

valaki megtámad valakit, aki része ennek a szerződésnek, a másik félnek segítenie kell neki. Ők (e szerződés résztvevői) egymástól kérjenek tanácsot és konzultáljanak egymással. A lojalitás védelmet nyújt a hitszegés ellen. Akik nem tanácskoznak, azért nem teszik, mert nem őszinték és nem lojálisak. Az ember nem tehető felelőssé szövetségese hibái miatt. Bárkinek (akár egyén, akár csoport), akivel igazságtalanság történt, segíteni kell neki. Aki lojálisan vagy másképpen cselekszik, saját maga javáért (vagy kárára) teszi. Allah elfogadja e szerződés igazságát és jóakarátát. A szerződő feleknek segíteniük kell egymásnak bármilyen Jathrib

(Medina) elleni támadás esetében. Ha hívást kapnak, hogy hagyjanak fel az ellenségeskedéssel és kössenek békét, ezt kell tenniük a béke érdekében; és ha hasonló kérést intéznek a muszlimokhoz, azt végre kell hajtani, kivéve, ha a harc a vallás ellen szól. Mindenki (egyén) megkapja a részét (megfelelő viselkedést) aszerint, hogy hová tartozik. Ez a dokumentum nem véd meg senkit, aki igazságtalan, vagy aki bűnt követ el (a szerződő felek valamelyike ellen), Allah a védelmezője a jó, istenfélő embereknek.”[\[222\]](#)

Ennek a szerződésnek a célja a fennálló béke elismerése a zsidók és

a muszlimok között, és hogy, a biztonság forrása legyen közöttük, és biztosítsa azt, hogy ne legyen háború. Azt is megmutatja, hogy célja a „jó szomszédság kialakítása és az igazságosság. Megjegyzendő, hogy a szerződés világosan kimondja, hogy megvédi az igazságtalanságot szenvedőt; ez egy igazságos szerződés, amelynek célja a béke megalapozása, és hozzájárul az igazság és a gyengék támogatásához.” [\[223\]](#)

- A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szerződése a nadzsrani keresztényekkel

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) életrajzi könyvei gazdagon példázzák az ilyen szerződéseket, amelyek között van az a szerződés is, amelyet a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) írt alá a nadzsrani keresztényekkel. Ez azt kötötte ki: „Nadzsran és népe Allah és Mohamed Próféta védelmét élvezik önmaguk, vallásuk, földjük, vagyonuk és a nem jelenlévő emberek részére, és azok részére, akik jelen vannak, és klánjaikra, és követőikre(...) és mindarra, amijük van, akár kevés, akár sok(...)”[224]

- A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szerződése Bani Damurah-val

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) szerződése között szerepel a Bani Damurah-val [\[225\]](#) kötött, amelyet Makhsi ibn Amr Ad-Damuri vezetett. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Bani Midladzs-al is kötött szerződést, akik a Janbu területen éltek a Hidzsra utáni első évben Dzsúmada 1. napján. A Dzsúnaina törzsekkel is szerződést kötött, amelyek nagy törzsek voltak Medina észak-nyugati részén. [\[226\]](#)

- Omár (Allah legyen vele elégedett) szerződése

Az iszlám szerződések között volt az az egyesség, amelyet a hívők

vezetője, Omár ibn al-Khattáb
(Allah legyen vele elégedett) Ilia
(Jeruzsálem)[\[227\]](#) népével kötött,
amelyet Omár szerződésének
neveztek.

Eme szerződések és mások esetében
azt találjuk, hogy a muszlimok egy
nyugodt, békés légkörben
igyekeztek élni szomszédaikkal, és
hogy soha nem akartak harcolni,
hanem mindig a békét választották a
háború helyett, és az egyességet az
ellentét helyett.

A szerződések szabályai és feltételei
az iszlámban

Az iszlám szabályokat és feltételeket
határozott meg biztosításként, hogy

megegyezzenek a sariával, és saját céljaikkal.

A nagy imám Mahmud Saltut [\[228\]](#) (Allah legyen vele könyörületes) azt mondta: „Amikor az iszlám feljogosítja arra a muszlimokat, hogy olyan szerződéseket írjanak alá, amelyeket szükségesnek tartanak, akkor három feltételt szab meg, [hogy biztosítsa a szerződés érvényességét](#):

1. Ne ellenkezzenek az alaptörvénnyel és az iszlám általános sariájával, amely a fő elemét alkotja az iszlám személyiségnek. Ezt a Próféta (Allah áldása és békéje legyen

vele) mondása említi: „Minden olyan feltétel, amelyet nem tartalmaz Allah Könyve, az érvénytelen.”[\[229\]](#) Ez azt jelenti, hogy Allah Könyve elutasítja az ilyen feltételt.

Emiatt a feltétel miatt az iszlám nem ismeri el a legitimitását semmilyen olyan szerződésnek, amely által az iszlám személyiséget kár érheti, és amely lehetővé teszi az ellenségnek, hogy megtámadják az iszlám helyeit, vagy meggyengítik a muszlimokat rendszerük összezavarásával és egységük felbontásával.

2. A szerződésnek kölcsönös jóakaratra kell alapulnia mindkét fél részéről. Ezért az iszlám értéktelennek ítél bármilyen szerződést, amely kényszeren alapult, vagy félelemből kötött. Ez a feltétel a szerződés természetéből következik. Ha olyan szerződésről van szó, amelyben valamilyen árucikk cseréje a téma – vétel vagy eladás – meg kell, **hogyan jelenjen az elégedettség eleme:**

„(...)ha olyan kereskedelemről van szó, amelyről kölcsönösen megállapodtatok.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:29]

Akkor mennyire fontos ez egy olyan szerződés esetében, amelyben egy nemzet életéről vagy haláláról szól?

3. A szerződésnek világos célokat és részleteket kell tartalmaznia, és meg kell határozni a kötelességeket és a jogokat olyan módon, ami nem hagy helyet különböző értelmezési lehetőségeknek vagy szavakkal való játéknak. A modern civilizált országokban – amelyek azt állítják, hogy békét és emberi jogokat keresik – a szerződések bukásának az oka a kétértelműség és az, hogy szójátékot csinálnak a szerződésekből és céljaik meghatározásából. Az ilyen bukások

egymást követő
világkatasztrófákhoz vezettek.

Figyelmeztetés jött ezzel
kapcsolatban a Korán versében:

„Ne tegyétek esküiteket egymás
közötti becsapássá, nehogy
megbotoljatok, miután már szilárdan
álltatok. És nehogy rosszat kelljen
megízlelnetek azért, hogy
távoltartottatok (embereket) Allah
Útjától.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 16:94]

A csalás a versben azt a rejtett
dolgot jelenti, ami bármit korrupptá
tesz.”[\[230\]](#)

A szerződések tiszteletben
tartásának szükségessége

A Korán-versek és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) hadíthai megerősítették a szerződések betartásának szükségességét. Néhány Korán-vers:

„Ó, ti, akik hisztek! Teljesítsétek a kötelezettségeiteket!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:1]

„És teljesítsétek az Allahnak tett egyezséget.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 6:152]

„Tartsátok be az egyezséget. Bizony az egyezségről megkérdeztettek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 17:34], és sok más vers is alátámasztja ezt a jelentést.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) mondásait illetően, ‘Abd Allah ibn Amr (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Aki rendelkezik ezzel a négy tulajdonsággal, az egy teljes képmutató: ha beszél, hazudik; ha megígér valamit, megszegi; ha szerződést köt, hitszegőnek bizonyul; és ha vitatkozik, nagyon oktalan, sértő (igazságtalan) módon viselkedik. És aki eggyel rendelkezik ezek közül a tulajdonságok közül, az egy képmutató tulajdonsággal rendelkezik, amíg fel nem adja.” [\[231\]](#)

Anasz (Allah legyen vele elégedett) azt mondta, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Minden csaló zászlót hord majd a Feltámadás Napján”[\[232\]](#)

Közölték, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Akinek szerződése van egy emberrel csoportal, megengedhetetlen számára, hogy áthágja vagy kiterjessze azt, amíg a szerződés lejár, vagy visszaadja nekik, (hogy) egyenlőek legyenek.”[\[233\]](#)

A Szunan Abi Dáwúd-ban[\[234\]](#) a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta:

„Óvakodjatok, ha valaki kárt okoz egy szerződéses embernek, vagy csökkenti a jogait, vagy kényszeríti rá, hogy képességén felül dolgozzon, vagy elvesz tőle bármit a beleegyezése nélkül, én az ő (a szerződéses ember) pártját fogom védeni az Ítéletnapon.”[\[235\]](#)

A legtöbb jogtudós - mind látják, hogy jó és rossz vezetők egyaránt indítanak dzsihádot - úgy vélik, hogy nem lehet dzsihádba menni olyan vezetővel, aki nem tiszteli a szerződéseket. A jelen civilizációjának nemzetközi törvényeivel ellentétben a körülmények megváltozása nem igazolja a szerződések megszegését.

Ezen túlmenően, ha a muszlimok bizonyos körülmények hatására képtelenek betartani ígéretüket, akkor a másik fél ígéreteit kell betartaniuk.

Erre bizonyítékuul szolgál az a híres történet, amelyben a muszlim parancsnok, Abu Obeida ibn Al-Dzsarrah elfoglalta Homszot, és dzsiziát (az iszlám államban élő nem muszlimok által fizetett minimális hozzájárulás) szedett az emberektől, és amikor visszavonulásra kényszerítették, visszaadta a dzsiziát az embereknek, és azt mondta: „Visszaadtuk nektek a pénzeteket, mert megtudtuk, hogy tömegek gyűltek össze ellenünk, és mi abban

állapodtunk meg veletek, hogy megvédünk titeket, viszont nem vagyunk képesek ezt megtenni. Ezért visszaadtuk azt, amit beszedtünk tőletek. A megállapodás szerint fogunk eljárni és aszerint, amiben megegyeztünk veletek, ha Allah győzelmet ad nekünk felettük.”[\[236\]](#)

Sok ilyen példa van az iszlám történelemben. A körülmények megváltozása és a nemzeti érdekek nem igazolják az iszlámban a szerződések megszegését. Az a szerződésszegés sem igazolt, ha a muszlimok magukat a hatalom birtokosainak tekintik a másik féllel szemben. Erről világosan beszél az a

Korán-részlet, amikor a Magasztos Allah azt mondja:

„Teljesítsétek az Allahnak tett fogadalmat, ha kötelezettséget vállaltatok. És ne szegjétek meg az esküt, miután azt megerősítettétek, és Allahot tettétek meg kezesnek magatok ellen. Allah Tudja, hogy ti mit tesztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [16:91](#)]

Figyelembe kell vennünk azt a tényt is, hogy olyan időben kap ekkora hangsúlyt a szerződés tiszteletben tartása, amikor ez egyáltalán nem számított alapvetőnek.[\[237\]](#)

Ez az iszlám szabálya a szerződésekről, amelyeket iszlám

országok írtak alá más országokkal a béke megőrzésének céljából. Be kell tartanunk őket, meg kell őriznünk, és nem szabad megszegnünk, kivéve, ha az ellenség ezt teszi. Ha azonban az ellenség nem szegi meg a szerződést, és nem is mutat ellenségeskedést a muszlimok irányába, a muszlimoknak tiszteletben kell tartaniuk azt. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„(...)azokat a társítókat, akikkel szerződést kötöttetek és ők azt követően nem rövidítettek meg benneteket semmiben és nem segítettek senkit ellenetek. Velük szemben tartsátok be a szerződést

annak lejártáig.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:4]

Seikh Mahmud Saltut azt mondta:
„A szerződések tiszteletben tartása vallási kötelesség, amiért minden muszlimot Allah el fog számoltatni, és megszegésük hitszegés.”[\[238\]](#)

Ezért az iszlám minden más nemzetet megelőzött a nemzetközi szerződések megkötésének törvénybe iktatásában. Túlszárnyalta őket igazságosságban és toleranciában az ellenségei irányában. És ami még fontosabb, ez a precedens gyakorlati, nem elvekben létező volt. Bizonyítják ezt azok a szerződések, amelyeket a

muszlimok írtak alá ellenségeikkel a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) ideje óta a kalifák idején át az iszlám azt követő koraiban.

A követek biztonsága az iszlámban

A követek biztonságát illetően az iszlám saría teljesen egyértelműen fogalmaz. A Korán szövegei és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) cselekedetei megmutatják, hogy teljesen megengedhetetlen a követek megölése. Az iszlám saría jogtudósai kötelezik a muszlimok vezetőjét, hogy védelmet biztosítson a követ személyének és biztosítsa,

hogy rendelkezik a vallásgyakorlat szabadságával, és hogy kötelességeit teljes szabadságban tehesse. [\[239\]](#)

A követ biztonságaként nem megengedhető, hogy fogva tartsák, és az sem, hogy visszaküldjék saját országába, ha ők arra kérik, de ő visszautasítja, még ha a muszlim országot háborúval fenyegetik, akkor sem; mert feladni őt, annyit jelentene, mint becsapni őt. Ez azért van, mert a követ védelmet élvez a muszlim országban. [\[240\]](#)

A követnek nagy szerepe van a béketeremtésben, egy szövetség létrehozásában, vagy egy háború megelőzésében. Ezért minden

szükségletét biztosítani kell, minden alapvető elvárását meg kell adni, nem a személye miatt, hanem a neki adott feladat miatt. Ő azt a szervezetet képviseli, aki elküldte, még ha más véleményen is van, amíg elfogadja küldetését. A fogadónak ezt mind figyelembe kell vennie.

Abu Rafi (Allah legyen vele elégedett) közölte: „A Qurais elküldött engem Mohamed Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele). Amikor megláttam őt, a hit hirtelen beköltözött a szívembe és azt mondtam: 'Ó Allah Küldötte, soha nem megyek vissza hozzájuk.' A Próféta (Allah áldása és békéje

legyen vele) azt mondta: 'Én soha nem szegem meg a szerződést, és nem tartom fenn a követeket. Térj vissza hozzájuk, és ha a szívedben az van, ami most, térj vissza hozzánk.'”[\[241\]](#)

Mogamma az-Zawaid wa Manbaa al-Fawaid Hozzátételek gyűjteménye és hasznok forrása című könyvében Al-Haithámi[\[242\]](#) a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) számos mondását sorolta fel a Követek meggyilkolásának tilalma című fejezetben. E mondások közül való az, amit ‘Abd Allah ibn Maszúd (Allah áldása és békéje legyen vele) mondott, amikor Ibn An-

Nawwahah-t megölték: „Ő és Ibn Athal elmentek a Prófétához (Allah áldása és békéje legyen vele) Muszailima Al-Kadhab (a hazug) követeként. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta nekik: 'Tanúsítjátok, hogy én vagyok Allah küldötte?' Azt mondták: 'Tanúsítjuk, hogy Muszailima Allah küldötte.' Azt mondta: 'Ha megölném a követeket, lefejeztelek volna titeket.'”[\[243\]](#) Al-Haithámi azt mondta: „A rendszer az, hogy a követeket nem ölik meg.”[\[244\]](#)

Ezek szerint az iszlám civilizáció megelőzte a nyugatiakat több mint 1400 évvel abban, hogy lefektette a

követekre vonatkozó civilizációs alapokat. A (nyugati) közösségek nem ismerték fel az ilyen alapokat a legutóbbi időkig. [245]

Háború az iszlámba - okok és célok

Az igazság a harcról az iszlámban

Ahogy már korábban megtudtuk, az iszlámban az eredeti állapot a béke. a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tanította és vezette társait és azt mondta nekik: „Ne vágyjatok az ellenséggel való találkozásra, és kérjete Allahtól épséget (a háború elkerülésével)” [246]

A Szent Koránból és a szunnából származó etikára alapuló oktatás szerint a muszlim gyűlöli a gyilkosságot és a vért. Ezért a muszlim nem kezdeményezi a harcot senkivel. Ellenkezőleg, minden eszközzel igyekszik elkerülni a harcot és a vérontást. Ezt számos Korán-vers bizonyítja. A harc megengedése csak az után jött le, miután a muszlimok mások által kezdeményezett háborúval kerültek szembe. Ebben az időben elengedhetetlen volt, hogy megvédjék magukat és a vallást. Ha a muszlimok nem harcoltak volna abban az esetben, az gyávaságnak és gyenge határozatlanságnak számított

volna. **A Magasztos Allah azt mondja:**

„Engedély adatik (a harcra a hitetlenek ellen) azoknak (a hívőknek), akiket megtámadtak, mivel ők jogtalanságot szenvedtek el. Allah bizony képes az ő megsegítésükre. Akiket igaztalanul űztek el a lakhelyeikről csupán azért, **mivel azt mondták:** 'A mi Urunk Allah!'" [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **22:39-40]**

A harc igazolása világos a versben: a muszlimokkal igazságtalanság történt, kiűzettek otthonaikból ok nélkül.

Allah (Magasztaltassék) azt is mondja:

„Harcoljatok hát Allah Útján azok ellen, akik veletek harcba szálltak. Ám ne lépjétek át a megszabott határokat. Bizony Allah nem szereti a határokat áthágókat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:190]

Al-Qurtubi azt mondta: „Ez a vers az első, amelyben elhangzik a harc parancsa.”

Egyetértés van abban, hogy a harcot a kivándorlás előtt tiltotta ez a Korán-vers:

„Hárítsd el (a rosszat) azzal, ami jobb” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 41:34], és ez a vers: „(...)ám légy elnéző és bocsáss meg.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:13] Más Mekkában kinyilatkoztatott versek vannak még ezzel kapcsolatban. Amikor a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) Medinába emigrált, az után lett kinyilatkoztatva a harc megengedése.[\[247\]](#)

Megfigyelhető, hogy a harc parancsa csak azokkal kapcsolatban hangzik el, akik kezdeményezték a harcot, nem a békeszeretőkkel. Ezt világosan hangsúlyozza ez a vers:

„akik veletek harcba szálltak”, majd **figyelmezteti a hívőket**: „Allah nem szereti a határokat áthágókat”. A Magasztos Allah nem szereti a nem-muszlimok ellen elkövetett kihágást sem. Ez korlátozza a harcot, ami könyörületet biztosít az emberiség számára.

Allah (**Magasztaltassék**), Akié minden tökéletesség és fenség, **azt mondja**:

„(...)harcoljatok a társítók ellen mind ellen (**közösen**), ahogyan azok is harcolnak ellenetek valamennyien.”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **9:36**]

Al-Qurtubi azt mondta: „A harc ebben a versben korlátozott. Amikor ők egyesülnek, nekünk is egyesülnünk kell.”[\[248\]](#) A pogányok együttes harca okozza, hogy a muszlimok együtt harcolnak.

Emiatt megengedhetetlen a muszlimok számára azok ellen harcolni, akik nem harcolnak ellenük, kivéve világos ok miatt, mint lopás, rablás, a muszlimok jogainak bitorlása, vagy bárki ellen elkövetett igazságtalanság – és a muszlimok véget akarnak vetni az ilyen igazságtalanságnak – vagy mert a pogányok megakadályozzák, hogy a muszlimok hirdessék a vallásukat.

A korábbi vershez hasonlóan Allah (Magasztaltassék) azt is mondja:

„Talán nem akartok harcolni egy olyan nép ellen, amely megszegte az esküjét, és a Küldött kiűzésén fáradozott? És ők voltak azok, akik az első alkalommal kezdték ellenetek (a támadást). Talán tőlük féltek? Holott Allah inkább jogosult arra, hogy Őt féljétek. Ha hívők vagytok.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:13]

Az emberek, akik megszegték esküjüket a mekkai hitetlenek voltak. Ők okozták azt, hogy a Prófétának (Allah áldása és békéje legyen vele) el kellett mennie. Azt

mondták: „Ők okozták, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) menjen ki Medinából, hogy harcoljon a mekkaiakkal az esküjük megszegése miatt.”

Al-Haszan azt mondta: „Az első aki elkezdett harcolni és megszegte a szerződést. Ők segítettek Bani Bakr-nak Khuzaah ellen.” **Úgy értelmezték:** ők voltak az elsők, akik elkezdtek harcolni Badr napján, mert a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) arra készülődött, hogy elveszi al-Ir-t (a karavánt), és amikor megvédték a karavánjukat, elmehettek volna, de ragaszkodtak ahhoz, hogy elmenjenek Badr-ba (egy hely körülbelül 150 kilométerre

délre Medinától, ahol az iszlám történelem első nagy csatája zajlott) és ott igyanak bort.

Úgy is értelmezték, hogy megakadályozták a Prófétát (Allah áldása és békéje legyen vele) abban, hogy Hadzsot és Umrát (kis zarándoklat) és Tawaf-ot (a Kába körbejárása) végezzen.[\[249\]](#) A kezdet idejére tekintet nélkül a muszlimok oka világos: ellenségeik kezdték a harcot.

Ezek azok az okok és indítékok, amelyek a muszlimok harcai mögött állnak. A muszlimok valósága a „helyesen vezetett” kalifák ideje alatt bizonyítja ezt; hódításaikban a

muszlimok nem harcoltak és nem öltek meg minden útjukba kerülő pogányt. Ellenkezőleg, csak azokkal harcoltak, akik harcoltak ellenük a meghódított ország hadseregéből, és hagyták a többi pogányt saját vallásukat gyakorolni.

Ahogy látjuk, ezeket az okokat és indítékokat csak az igazságtalan és részrehajló emberek tagadják le. Ilyen okok közé tartoznak a válasz az agresszióra, az önvédelem, az emberek, a haza és a vallás védelme, és a hívők hitének és vallásának biztosítása, akiket a hitetlenek arra akarnak rávenni, hogy elhagyják vallásukat. Az is idetartozik, hogy meg kell védeni az iszlám hitet,

amíg mindenkihez el nem ér, és végül meg kell büntetni azokat, akik megszegik a szerződéseket.[\[250\]](#) Ki tudná ezeket a háborús okokat megtagadni?

A háború etikája az iszlámban

Az iszlám egyedisége a háború etikájában

„Jó modor, rugalmasság, könyörület a gyengékkel és tolerancia a szomszédokkal, ez bármelyik nemzet jellemzői békeidőben, bármilyen vad nemzetről is legyen szó. Azonban a jó bánásmód a háború idején, rugalmasság az ellenséggel szemben, könyörület a nőkkel, gyerekekkel és idősekkel,

türelem a legyőzöttekkel, ezekre nem képes bármely nemzet és hadseregparancsnok. A vér látványa vérontást okoz; az ellenségeség a neheztelés és a harag érzését váltja ki; a győzelem extázisa a hódítókat megrészegeti, és ez a legkegyetlenebb bosszúra készíteti őket. Ez történik mind a régi, mind a mai történelemben. Sőt, az ember történetében, amióta Káin megölte testvérét, **Ábelt**:

„Áldozatot mutattak be mindketten. És az egyiküktől elfogadtatott és nem fogadtatott el a másiktól.

(...)Mondta a másik: 'Allah csak az istenfélőktől fogad el (áldozatot)'"

[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:27]

Itt a történelem tiszteli a civilizációnk vezetőit; katonai és civil, hódítók és uralkodók, és ami más civilizációk nagy vezetőit illeti, egyedül őrájuk volt jellemző a könnyörületes, igazságos emberiség a legvadabb csatákban és a legsötétebb időkben, amelyek bosszúért és vérontásért kiáltanak.

Esküszöm, ha nem lenne történelmi tény, az egyedi csoda a háborús etikában kétségtelenül azt mondanám, hogy ez egy mítosz, mint más mítoszok, amelyeknek nincs helye a földön .”[\[251\]](#)

Ha a béke az alapállapot az iszlámban, és ha a háborút az iszlám csak a fent említett okok és célok miatt engedélyezte, az iszlám szabályokat és törvényeket írt elő a háborúra, hogy lecsökkentsen mindent, ami elkíséri. Ily módon a háborúkat az etika irányítja és nem a személyes vágyak. Az iszlám a zsarnokok és az agresszorok ellen engedte meg a háborút, nem az ártatlan békés emberek ellen.

Az etikai kontroll a következőket tartalmazza:

1. Nem szabad megölni nőket, gyerekeket és időseket! Allah Küldötte (Allah áldása és békéje

legyen vele) azt tanácsolta a parancsnokoknak, hogy féljék Allahot (Magasztaltassék), mert ez a háború etikáinak betartásához vezesse őket. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) megparancsolta nekik, hogy kerüljék a gyerekek megölését; Buraidah (Allah legyen vele elégedett) közölte, hogy amikor a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) bárkit kinevezett parancsnoknak egy hadsereg vagy egy hadosztály élére, különösen a lelkükre kötötte, hogy féljék Allahot. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt is tanácsolta ezeknek a parancsnokoknak és más muszlimoknak, hogy legyenek jó

modorúak: „(...)és ne öljetek meg újszülötteket(...)”[252]. Abu Dáwúd közölte, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Ne öljetek meg időset vagy gyereket, vagy nőt(...)”[253]

2. Ne öljétek meg imádkozókat! Amikor a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) elküldte hadseregeit, **azt mondta nekik:** „Ne öljétek meg azokat az embereket, akik az istenimádatnak szentelték magukat a remetelakban”[254]

Tanácsa a Muata csatába induló hadseregnek az volt: „Menjetek Allah nevében és az Ő Ügyéért, és harcoljatok a hitetlenek ellen. Támadjatok, de ne töltsön el titeket a

gyűlölet, ne cselekedjete áruló módján, ne vágjatok le végtagokat, ne mészároljatok le újszülötteket, nőket, időseket, vagy olyanokat, akik remetelakban laknak.”[\[255\]](#)

3. Ne viselkedjete áruló módjára! A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) amikor elküldte a csoportokat, [azt tanácsolta nekik:](#) „(...)ne viselkedjete áruló módjára(...)”[\[256\]](#) Ez a tanács nem az olyan esetekre szólt, amikor a muszlimok muszlim testvéreivel tesznek valamit, hanem az ösellenségekkel szemben, akikkel harcolni fognak. A kérdés olyan fontos volt, hogy Allah Küldötte (Allah áldása és békéje legyen vele)

távol tartotta magát az árulótól, még akkor is, ha ő muszlim volt és az áldozat hitetlen.

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta: „Ha valaki biztonságot adott egy embernek, majd megöli őt, megtagadom a gyilkost még akkor is, ha a meggyilkolt ember hitetlen.” [\[257\]](#)

A hűség annyira megalapozta a Próféta társainak jellemét, hogy Omár ibn al-Khattáb (Allah legyen vele elégedett) amikor megtudta, uralkodása alatt, [hogyan az egyik Mudzsáhid azt mondta egy perzsa harcosnak](#): „Ne félj”, majd megölte őt, [a következőket írta a](#)

hadseregparancsnoknak:

„Megtudtam, hogy egy ember közületek hívja a hitetleneket, és ha a hitetlen védelmet kér a hegyen, **az ember azt mondja neki:** 'Ne félj' Majd amikor az ember elkapja a hitetlent, megöli. Arra **(esküszöm)**, Aki ellenőrzi lelket, ha megtudnám, ki az, lefejezném.” [\[258\]](#)

4. Ne okozz romlást a földön! A muszlimok háborúinak a célja nem az élet megbénítása, mint a jelen háborúinak, amelyben a nem-muszlim harcosok igyekeznek ellenfeleiket minden szempontból megsemmisíteni. A muszlimok ezzel szemben azon igyekeztek, hogy az

ellenséges országokban megőrizték a fejlődést. Ez világosan látszik az első kalifa, Abu Bakr (Allah legyen vele elégedett), szavaiból, amikor a Levantéba tartó hadsereknek adott tanácsot. **Azt mondta:** „(...)ne okozzatok romlást a földön (...).” Ez minden jó tettet magába foglal. **A tanácsban az is elhangzott:** „Ne árasszátok el vagy égessétek el a pálmafákat, ne mészároljátok le az állatokat, ne vágjatok ki gyümölcsfákat és ne romboljatok le zsinagógákat(...)”[\[259\]](#)

A hadseregparancsnok nem gondolhatja, hogy az ellenségesség bárkivel bármiféle rombolásra feljogosítja, mert ennek minden

formája elfogadhatatlan az iszlámban.

5. A hadifoglyok ellátása. A muszlimok jutalmat kapnak, ha segítenek és költenek a hadifoglyokra, mert ők gyengék, rokonaikkal és népükkel nem tudnak kapcsolatba lépni, és nagy szükségük van segítségre. A Szent Korán a hadifoglyokkal való jószágosságot az árvák és a nélkülözők iránti jószágosság mellett említette. [A hívők jellemzésekor a Magasztos Allah azt mondja:](#)

„Táplálják a szegényeket, árvákat és a rabokat – jóllehet nekik is kedves

az.” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 76:8]

6. Ne csonkítsátok meg a halottakat!
Allah Küldötte (Allah áldása és
békéje legyen vele) megtiltotta a
megcsonkítást. ‘Abd Allah ibn Zaid
(Allah legyen vele elégedett)
közölte: „A Próféta megtiltotta a
fosztogatást és a
megcsonkítást.”[260]

Imrán ibn Al-Husszein azt mondta:
„A Próféta ösztönzött minket az
adakozásra, és megtiltotta nekünk,
hogy megcsonkítsunk
(bárkit).”[261] Bár a pogányok
megcsonkították a Próféta (Allah
áldása és békéje legyen vele)

nagybátyjának, Hamzának (Allah legyen vele elégedett) holttestét, a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) soha nem hagyta el ezt az elvet. Sőt, megtiltotta a muszlimoknak, hogy megcsonkítsák az ellenség holttesteit, és azt mondta: „Az emberek, akik a legsúlyosabb büntetéssel fognak szembesülni a Feltámadás Napján a következők: akit egy próféta ölt meg; aki megölt egy prófétát; a félrevezető vezető; és az, aki megcsonkítja a holttesteket.” [\[262\]](#)

Nem történt egyetlen egyszer sem a Próféta életében, hogy egy muszlim megcsonkított volna egyet az ellenség holtteste közül.

Ez a muszlimok háborús etikája.
Nem törli el a méltóságot az
ellenségeskedésben, az igazságos
bánásmódot vagy emberséget a harc
alatt vagy a harc után.

WWW.ISLAMHOUSE.COM

[1] Idézve: Al-Ghazáli, Rakaiz al iman bain al aql wa al qalb (A hit tengelyei az ész és a szív közt), 318. old.

[2] Al-Bukhári közlésében Abu-Bakrah-tól, Hadzs fejezet (1654), és Muszlim, Eskü fejezet, a Gyilkos

felelősségrevonása, harc, megtorlás és vérdíj (1679).

[3] Al-Bukhári közölte Anasz ibn Málík nevében, tanúságtételek fejezet (2510); An-Naszái (4009); és Ahmed (6884).

[4] Al-Bukhári közlésében, Abu Hurairah nevében, Orvosság fejezet (5442); és Muszlim, hit fejezet (109).

[5] Muszlim közlésében, az Erény, jó modor és rokonság ápolása fejezet (2613), Abu Dáwúd (3045) és Ahmed (15366).

[6] Ahmed közlésében (23536). Suaib al-Arnaut szerint láncolata

helyes; At-**Tabaráni**: Al-Mudzsam Al-Kabir (nagy lexikon) (14444). Al-Albáni szerint helyes, **lásd**: Asz-Szilszilah Asz-Szahíhah (2700).

[7] Al-**Baihaqi**: Suab Al-Iman (5135).

[8] Al-Bukhári közlésében, Áisah (Allah legyen vele elégedett) nevében, Próféták fejezet (3288), és Muszlim, Al-Hudud (az iszlámban előírt büntetések) fejezet, (1688).

[9] Al-Bukhári közlésében Abu Hurairah nevében, Al-Wakala fejezet (2183), és Muszlim, Al-Muszaqah fejezet (1601).

[10] Abu Dáwúd közlésében Ali ibn Abi Tálib (Allah legyen vele elégedett) nevében, bíróság fejezet (3582), At-Tirmidhi (1331), és Ahmed (882). Suaib al-Arnaut jónak ítálte mások nevében. (Al-Albáni helyesnek ítélte, lásd: Asz-Szilszilah Asz-Szahíha (1300).

[11] Lásd: Khadidzsa Al-Nabarawi, Mawszuat huquq al inszán fi al iszlám (Emberi jogok enciklopédiája az iszlámban), 505-509. old.

[12] Al-Bukhári közlésében, At-Tafszir (magyarázat) Szurat Al-Ahzáb fejezet (4503), és Muszlim Dzsábir ibn ‘Abd Allah nevében,

Al-Dzsumua (Péntek) fejezet (867), és a szóhasználat az övé.

[13] Al-Hákim közlésében, Al-Burwa Asz-Szilah (erény és rokoni kapcsolatok) fejezet (7307).

[14] Al-Bukhári közlésében Abu Músza Al-Asari nevében, As-sarika (a megosztás) fejezet (2354), és Muszlim, Fadail asz-Szahabah (a társak érdemei) fejezet (2500).

[15] Muszlim közlésében, Al-Dzsihád wa asz-szijár (dzsihád és felderítés) fejezet (1731), és At-Tabaráni, ‘Abd Allah Ibn Abbász nevében: Al-Mudzsam Al-Auszat (4313) és a szóhasználat tőle származik.

[16] At-Tirmidhi közölte a Tahara (megtisztulás) fejezetben (113), Abu Dáwúd (236), Ahmed (26238), Abu Ja'la (4694), és Al-Albáni helyesnek ítélete, lásd: Szahíh Al-Dzsámi (1983).

[17] Al-Bukhári közölte Abu Hurairah nevében: An-Nikah (házasság) fejezet, a nőkről való gondoskodás tanácsadásának fejezete (4890), és Muszlim: szoptatás fejezete (1468).

[18] Ezt a korábbi civilizációkról szóló fejezetben említjük meg.

[19] Al-Bukhári közlésében, Al-Adab (viselkedés) fejezete (5655),

At-Tirmidhi (3182) és Ahmed (4131).

[20] Al-Bukhári közlésében, Áisah (Allah legyen vele elégedett) nevében: Al-Adab (viselkedés) fejezet (5649), és Muszlim, Erény, jó modor és rokoni kapcsolatok fejezet, (2629).

[21] Al-Bukhári közlésében Abu Músza Al-Asari nevében: An-Nikah (házasság) fejezet (4795).

[22] Abu Szaíd Al-Khurdí azt mondta: Néhány nő megkérte a Prófétát, hogy mivel a férfiak lefoglalják minden idejét, egy napot nekik szenteljen, amikor tanítja őket a vallásra, és ezt megígérte nekik.

Al-Bukhári közlésében, Al-Ilm (tudás) fejezet (10), és Muszlim, Erény, jó modor és rokoni kapcsolatok fejezet (2633).

[23] Muszlim közlésében, ‘Abd Allah ibn Abbász (Allah legyen vele elégedett) nevében: An-Nikah (házasság) fejezet (1421).

[24] Al-Bukhári közölte Abu Hurairah nevében: Al-Nikah (házasság) fejezet (4843).

[25] Ahmed közlésében, Al-Irbad ibn Azarijah nevében (17195). Suaib Al-Arnaut helyesnek, Al-Albáni jónak ítélte. Lásd: Szahíh At-Targhib wa At-Tarhib (ösztönzések és fenyegetések könyve) (1963).

[26] Ibn Mádzsah közlésében Abu Hurairah nevében (3678), és Ahmed (9664). Suaib al-Arnaut erős láncolatúnak tartja. Al-Hákim (211), és azt mondja, a hadíth helyes Muszlim feltételével. Ad-Dahabi az At_Ralkhisz-ban muszlim feltételével. Al-Baihaqi (20239). Al-Albáni szerint helyes. Lásd Asz-Szilszilah Asz-Szahíhah (1015).

[27] Al-Bukhári közlésében, Al-Dzsmah wa Al-Imámah (644), Ahmed (24272), és At-Tirmidhi (2489).

[28] Al-Bukhári közlésében, At-Taláq (válás) fejezet (4973), és Ahmed (16139).

[29] Al-Bukhári közölte Um Hani bint Abu Tálib nevében, Al-Dzsizia wa Al-Muwadah fejezet (3000), és Muszlim: Szalat al-Muszáfirín (az utazók imája) fejezet (336).

[30] Al-Bukhári közlésében, Al-Imán (hit) fejezet (30), és Muszlim, Al-Ajman wa An-Nuzur (eskü) fejezet (1661).

[31] Ibn Mádzsah közlésében, ‘Abd Allah ibn Omár nevében (2443). Al-Albáni szerint helyes, lásd: Miskat Al-Maszabih (2987).

[32] Al-Bukhári közlésében, Abu Hurairah nevében, Al-Bai’ (eladás) fejezet (2114), Ibn Mádzsah (2442) és Abu Ja’la (6346).

[33] Ibn Hibbán közlésében Amr ibn Huraith nevében (4314), és Abu Ja'la (1472). Huszein Szalim Aszad szerint megbízható láncolatú.

[34] Al-Bukhári közlésében, Al-Adab Al-Mufrad (550), Abu Hurairah nevében, Al-Albáni szerint helyes.

[35] Muszlim közölte, Al-Fadail (jó tulajdonságok) fejezet (2328), Abu Dáwúd (4786) és Ibn Mádzsah (1984).

[36] Muszlim közlésében, Al-Imán fejezet (1659), Abu Dáwúd (5159), At-Tirmidhi (1948), Ahmed (22404), Al-Bukhári: Al-Adab Al-

Mufrad (1173/264), és At-Tabaráni: Al-Mudzsam al-Kebir (683).

[37] Muszlim közlésében, Al-Fadail fejezet (2310) és Abu Dáwúd (4773).

[38] Ahmed közlésében (16627), Al-Hákim (2718), aki azt mondta: helyes hadíth Muszlim feltételével, és At-Tajaliszi (1173).

[39] Al-Bukhári közlésében Anasz ibn Málík nevében: Al-Dzsanáiz (temetések) fejezet (1290).

[40] Al-Bukhári közölte Abu Hurairah nevében, Al-Dzsanáiz (temetések) fejezet (1183), és

Muszlim, Asz-Szalám (üdvözlés) fejezet (2162).

[41] Al-Bukhári közlésében, temetések fejezet (1242), és Muszlim, temetések fejezet (924).

[42] Um Al-‘Ala muszlim lett és esküt tett a Prófétának (Allah áldása és békéje legyen vele). Ő Hisám ibn Hákim nagynénje. Lásd: Ibn Al-Athir, Aszad Al-Ghaba (7405), és Ibn Hadzsar Al-Aszqaláni: Al-Iszábah At-Tardzsamah (812176/265).

[43] Abu Dáwúd közlésében, Al-Dzsanaíz fejezet (3092). Al-Albáni helyesnek ítélte, lásd: Szahíh Al-Dzsámi (7851).

[44] Abu Dáwúd közölte, At-Tahára (megtisztítás) fejezet (336), Ibn Mádzsah (572), Ahmed (3057), Ad-Darni (752), Ad-Dáraqutni (3) és Al-Baihaqi asz-Szunan al-Kubra-ban (1016). Al-Albáni helyesnek ítélte, lásd Szahíh Al-Dzsámi (4362).

[45] Muszlim közlésében Anasz ibn Málík nevében, Al-Fadáil fejezet (2326), Ahmed (14078), Ibn Hibbán (4527).

[46] Abu Dáwúd, At-Tibb (orvoslás) fejezet (3855), At-Tirmidhi (2038), jó és helyes hadíthnak ítélte Ibn Mádzsah (3436) és Ahmed (18477). Suaib al-Arnaut azt mondta, a hadíth

láncolata helyes, és az emberek megbízhatóak. Al-Albáni szerint helyes, [lásd](#): Ghajat Al-Maram (292).

[\[47\]](#) Al-Bukhári közlésében, Al-Adab Al-Mufrad (11129/385), [Ibn Hisám](#): Asz-Szirádzs an-Nabawijjah (2239), és [Ibn Kathir](#): Asz-Szírah An-Nabawijjah (3233). Al-Albáni a hadíth láncolatát helyesnek ítélte, és minden résztvevő embert megbízhatónak. [Lásd](#): Asz-Szilszilah Asz-Szahíhah. (1158).

[\[48\]](#) Ibn Hibbán közlésében, Dzsábir ibn ‘Abd Allah nevében, a Próféta beszéde a társai tulajdonságairól fejezet (7024). Auaib Al-Arnaut

szerint a láncolata jó. Ibn Szajjud An-Nász is közölte Uim Al-Athar (1423), és Asz-Szalihi As-Sami: Szubul Al-Hda wa ar-Rasad fi Szirat Khair Al-Ibád (4214).

[49] Abu Ubaid: Al-Amwal, 28. old; Ibn Zindzswih: Al-Amwal, (1109), Ibn Hisám, Asz-Szíra An-Nabawijjah (2588), Ibn Kathir: Asz-Szíra An-Nabawijjah, (5146), Ibn Hadzsar Al-Aszqaláni szerint Ibn Zindzswih az Al-Amwal-ban An-Nadr ibn Sumail nevében közölte, Auf nevében, Al-Haszan nevében, lásd: Ibn Hadzsar Al-Aszqaláni: At-Takhlisz Al-Habir (4315).

[50] Al-Bukhári közlésében ‘Abd Allah ibn Amr nevében, Al-Dzsizia (nem-muszlimok által fizetett hozzájárulás) fejezet (2995), Abu Dáwúd (2760), és An-Naszái (4747).

[51] Abu-Dáwúd közlésében, Al-Kharadzs (tisztelet) fejezet (3052), és Al-Baihaqi (18511). Al-Albáni szerint helyes, lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (445).

[52] Al-Bukhári közlésében, Ad-Dija (kompenzáció) fejezet (6502), és Muszlim, Al-Qaszamah wa Al-Muharibin wa Al-Qiszasz wa ad-Dija fejezet (1669).

[53] Al-Baihaqi, Dalail An-Nubuwwah (a próféta-ság bizonyítékai), Wafd Nadzsrán fejezet (Nadzsrán 53.288) Abu Juszuf, Al-Kharadzs, 72. old; és Ibn Szad, At-Tabaqat Al-Kubra 1:485/5 (delegáció).

[54] Al-Bukhári közlésében ‘Abd Allah ibn Omár nevében, Al-Itq (felszabadítás) fejezet

[55] Abu Obeid: Abu Obeid Al-Qászim ibn Szalám Al-Harawi (H.u. 157-224, Kr. u. 774-838), Hadíth, irodalom és iszlám jog-tudós, és tanár volt. Harátban született és ott végezte tanulmányait. Bagdadba és Egyiptomba is utazott. Mekkában

halt meg. [Lásd: Ad-Dahabi](#): Szijár A'lám An-Nubala (10490 – 10492).

[\[56\]](#) Szaíd Al-Muszajjib: Abu Mohamed Szaíd ibn Al-Muszajjib ibn Hazam Al-Quraisi (H.u. 13-94, Kr.u. 634-713), a Próféta társait követő generáció mestere, Medinában élt, és egyike volt a hét medinai hadith- és jogtudomány tudósainak. Híres volt emellett istenfélelméről és aszketizmusáról. [Lásd Ibn Szad](#): At-Tabaqat Al-Kubra (5143-119).

[\[57\]](#) Abu Obeid az Al-Amwál-ban, 613. old. Al-Albáni szerint láncolata jó Szaíd ibn Al-Muszajjib nevében. [Lásd](#): Tamam Al-Minnah, 389. old.

[58] Muszlim közlésében, Qaisz ibn Szad és Szahl ibn Hunaif nevében, Al-Dzsanáiz (temetések) fejezet (961), és Ahmed (23893).

[59] Muszlim, Ruhák fejezet (2117).

[60] Al-Bukhári (5196), An-Niszái (4442), és Ad-Darame (1973).

[61] Muszlim (2242).

[62] Abu Dáwúd (2548), Ahmed (17626), Ibn Hibbán (546), Al-Albáni: Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (23).

[63] Abu Dáwúd (2567), Al-Baihaqi (10115), Al-Albáni helyesnek ítélte, lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (22).

[64] Muszlim (1958).

[65] Al-Bukhári (5663) és Muszlim (2244).

[66] Abu Dáwúd (5268) és Al-Hákim (7599). Al-Albáni szerint helyes, [lásd](#): Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (25).

[67] Al-Muwata (1767), Al-Albáni helyesnek ítélte, [lásd](#): Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (682).

[68] Muszlim (1955), Abu Dáwúd (2815) és At-Tirmidhi (1409).

[69] Al-Hákim (7563) és Al-Albáni szerint helyes, [lásd](#): Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (24).

[70] Ahmad Ibn Abbáasztól (2719), Suaib al-Arnauti szerint jó. Al-Hákim (2345) helyes isnád Muszlim feltételeivel, de nem közölték.

[71] Lásd: Al-Azim Abadi: aloum Al-Mabud (131).

[72] Al-Bukhári Abu Szaíd Al-Khudritól: Al-Mazalim könyve, A ház mögötti udvarok, és az ottani ülés, és az úton ülésről szóló fejezet (2333), Muszlim: Al-Libász és Az-Zina könyve, Az úton ülés helytelenítése és utat engedni másoknak fejezete (2121).

[73] Muszlim Abu Dharr-tól: Mecsetek és imahelyek könyve, a

mecsetben való köpés tilalma fejezete (553), Ahmed (21589), Ibn Mádzsah (3683).

[74] At-Tirmidhi Szaád ibn Abi Waqasztól: Al-Adab könyve, tisztaságról szóló fejezet (2799), Abu Jala (790), Al-Albáni szerint helyes, lásd: Muskat Al-Maszábih (4455).

[75] Muszlim ‘Abd Allah ibn Maszúdtól, Al-Imán könyve, a beképzeltség érzésének tilalmáról szóló fejezet (91), Ahmed (3789), Ibn Hibbán (5466).

[76] Muszlim Abu Hureirától, Al-Alfaz min Al-Adab könyv és mások,

mósusz használatáról szóló fejezet (2253), At-Tirmidhi (2791).

[77] Amuszlim Dzsarir ibn ‘Abd-Allah-tól, Muszaqa könyv, az ültetés és növénynevelés erényéről szóló fejezet (1552), Ahmed (27401).

[78] An-Niszái Dzsarir ibn ‘Abd-Allah-tól, A halott föld újjáélesztésének könyve, a mawat újjáélesztésének szorgalmazásáról szóló fejezet (5756), Ibn Hibbán (5205), Ahmed (14310), és Suaib Al-Arnaut szerint hadíth szahíh.

[79] Szaád ibn Abi Waqasz ibn Wahib Az-Zuheiri: egyike a tíz embernek, akik ígéretet kaptak, hogy belépnek a Paradicsomba, és ő

halt meg közülük utolsóként. [Lásd:](#) Ibn Al-Athir, Aszad Al-Ghabah (2433), Ibn Hadzsar Al-Aszqaláni, Al-Iszábah (33196/73).

[\[80\]](#) Ibn Mádzsah: Taharah és szunnái könyv, az imák rövidítéséről és a kihágások gyűlöletességéről szóló fejezet (425), Ahmed (7065), Al-Albáni szerint jó, [lásd:](#) Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (3292).

[\[81\]](#) Muszlim Dzsarir ibn ‘Abd-Allah-tól, Taharah könyve, az állóvizekbe való vizelés tilalmáról szóló fejezet (281), Abu Dáwúd (69), At-Tirmidhi (68).

[\[82\]](#) Anwar Al-Dzsindi: Muqaddimat Al-Ulum wa Al-

Manahidzs (bevezetés a tudományba és a módszertanba), (4770).

[83] Alexis Carrel: Ember, az ismeretlen, 153. old.

[84] Abu Dáwúd: Kitáb Al-Dzsihád (Harc könyve), a rabok erőszakkal iszlámra térítéséről szóló fejezet (2682), és lásd: Al-Wahidi: A Korán kinyilatkoztatásának okai, 52. old, és Al-Szujúti, kinyilatkoztatásról szóló fejezet, 37. old, és Al-Albáni helyenek ítélte, lásd: Szahíh és Daíf Abu Dáwúd Szunanjában (6182).

[85] Lásd: Mahmud Hamdi Zaqrúq: Tények az iszlámról a kétségkeltéssel szemben, 33. old.

[86] Ibn Hisám: Asz-Szírah An-Nabawijjah (2411), és At-Tabari: Nemzetek és királyok története (255), és Ibn Kathir: Al-Bidájah wa An-Nihájah (430).

[87] Lásd: At-Tabari: Nemzetek és királyok története (3105).

[88] Mahmud Hamdi Zaqrúq: Tények az iszlámról a kétségkeltéssel szemben, 85-86. old.

[89] Lásd: Mahmud Hamdi Zaqrúq: Tények az iszlámról a kétségkeltéssel szemben, 53. old.

[90] Mahmud Hamdi Zaqrúq: Az ember, Allah kalifája – A gondolkodás kötelessége, az Al-

Ahrám újságban megjelent cikk,
2000 november/ H.u. 1423.
Ramadán 1.

[\[91\]](#) At-Tabaráni közölte: Al-Mu'gam Al-Kabir (5416), Al-Haithámi szerint Al-Bazzár és At-Tabaráni emberei, köztük Mohamed ibn Amr és az ő hadítha jó és az emberei megbízhatóak, lásd Muga'mah Az-Zawaid és Mamba Al-Fawáid (6119), és lásd: Ibn Al-Qayyim: Zaad al-Maád (3240).

[\[92\]](#) Muszlim Tamim Ad-Daru-tól, Kitáb Al-Imán (a hit könyve), a vallás tanácsadás fejezete (82), Abu Dáwúd (4944), An-Niszái (4197) és Ahmed (16982).

[93] An-Nawawi: Abu Zakaria Jahia Ibn Saraf An-Nawawi, Muhi Ad-Dín (H.u. 631-676/Kr.u. 1233-1277): A fiqh és a hadíth mestere volt, Nawa-ban, Szíriában született, és itt is halt meg. **Híres könyvei közül való:** Minhadz, a Szahíh Muszlim magyarázata, Rijád asz-Szálihín, **lásd:** Al-Bidájah wa An-Nihájah (13278), Az-Zirikli: Al-A'lam (8149).

[94] An-Nawawi: Al-Minhadz Szahíh Muszlim magyarázatában, Ibn Al-Hadzsads (238).

[95] At-Tirmidhi Abu Szaíd Al-Khurditól: Kitáb Al-Fitan (**Zendülés könyve**), fejezet arról, hogy mit

mondott a Próféta az Ítéletnap eseményeiről (2191), Ibn Mádzsah (3997), helyesbítés Al-Albáni által, lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (168).

[96] At-Tirmidhi Abu Szaíd Al-Khudritól: Kitáb Al-Fitan (Zendülés könyve), fejezet arról, hogy a dzsihád legjobb formája a zsarnok uralkodóval való beszéd (2174), Abu Dáwúd (4344), An-Naszái (4209), Ibn Mádzsah (4011), Al-Albáni helyesbítése, lásd: Szahíh Al-Dzsámi (2209).

[97] Lásd: A-Qurtubi: Al-Dzsámi Ahkám Al-Qurán (A Korán szabályainak gyűjteménye) (595).

[98] Ahmed (23536), Suaib Al-Arnaut szerint helyes isnád. At-Tabaráni: Al-Muagam al-Kabir (14444), Al-Baihaqi: Suaab al-Imám (4921), Al-Albáni szerint szahíh, lásd: Asz-Szilszila asz-Szahíha (2700).

[99] Al-Bukhári: Kafarat al-Imán könyv, fejezet a Mindenható Isten mondásáról: „vagy egy rab felszabadítása ” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:89], és melyek azok a rabszolgák, akiket fontosabb felszabadítani (6337), Muszlim, Itq könyv, az Itq kegyének fejezete (1509).

[100] Al-Bukhári: Nikah (házasság) könyve, fejezet a szarari-ról (ágyasokról) (4795).

[101] Al-Bukhári: Al-Magházi (hódítások), Khaibar csata fejezete (3965), Muszlim: Nikah (házasság) könyve, fejezet a rabszolgalányok felszabadításáról és feleségül vételük erényéről (1365).

[102] Al-Bukhári Abu Hurairától: Itq könyve, fejezet a rabszolgák megsértésének gyűlöletes voltáról, és arról: rabszolgám, rabszolganőm (2552), Muszlim: Alfaz min al-Adab könyv, Hukm itlaq lafz al.abd wal-amah fejezet (2249).

[103] Muszlim: Al-Imán könyv, fejezet a rabszolgák etetéséről, oly módon, ahogy mesterük eszik... (1661), Ahmed (21521), Al-Bukhári: Al-Adab Al-Mufrad (176).

[104] Muszlim: Al-Imán könyv, fejezet a rabszolgák társaságáról, a rabszolgák megütésének kiengesztelése (1657), Abu Dáwúd (5168), Ahmed (5051).

[105] Al-Háarith: Musznád (503), Al-Baihaqi közölte Omár ibn Al-Khattábtól (7341).

[106] Muszlim: Itq könyve, fejezet az itq erényéről (1509), At-Tirmidhi Abu Umámától (1547), Ibn Mádzsah (2522).

[107] Asz-Szalihi As-Sámi: Szubul Al-Huda wal Irsád (11210), Asz-Szubaili: Ar-Raud Al-Anf (418), Ibn Kathir: Asz-Szírah An-Nabawijah (3303).

[108] Ezt Al-Kitámi számolta meg At-Taratib Al-Idariah című könyvében, 94-95. old.

[109] A tulajdon az ember tulajdonát jelenti, amelyet vásárol és képességét, hogy birtokolja, és arra használja, amire csak akarja, ha ez nem ütközik törvénybe.

[110] Al-Huqail: Emberi jogok, 57. old.

[111] Musztafa As-Szibai: Civilizációnk gyöngyszemei, 68. old.

[112] Al-Bukhári ‘Abd Allah ibn Maszúdtól: Nikah könyv, fejezet arról, ha valaki nem tud megházasodni, az böjtöljön (4779), Muszlim: Nikah könyv (1400)

[113] Al-Bukhári: Nikah könyv (4776), Muszlim: Nikah könyv (1401)

[114] Lásd: Mohamed ibn Ahmed ibn Száleh: Emberi jogok a Koránban és a Szunnában, és alkalmazásuk Szaúd-Arábiában, 134. old.

[115] Al-Bukhári Abu Hurairától:
Nikah könyv, fejezet az egyenlő
felekről a vallásban (4802),
Muszlim, szoptatás könyve,
isztihbab nikah dhat ad-dín fejezet
(1466).

[116] At-Tirmidhi: Nikah könyv
Allah küldöttétől: fejezet arról, ha
valaki talál egy megfelelő hitű férfit,
akkor menjen hozzá (1004), Ibn
Mádzsah (1967), Al-Hákim (2695),
Al-Albáni szerint jó, lásd: Asz-
Szilszila Asz-Szahíhah (1022).

[117] Lásd: Mohamed ibn Ahmed
ibn Száleh: Emberi jogok a
Koránban és a Szunnában, és

alkalmazásuk Szaúd-Arábiában,
135-138. old.

[\[118\]](#) Al-Bukhári Abu Hurairától:
Kitáb al-Qadar (az isteni elrendelés
könyve), fejezet arról, hogy Allah
tudja, hogy mit tettek (6226), és
muszlim: Kitáb al-Qadar (az isteni
elrendelés könyve), fejezet arról,
hogy egy gyerek sem született, csak
az iszlám hitbe, és az ítéletről a
hitetlen, a gyerek és a muszlim
halála esetén (22).

[\[119\]](#) Al-Bukhári: Kitáb an-Nikah
(házasság könyve), fejezet arról,
hogy mit kell mondani a szexuális
kapcsolatkor (4767), és Muszlim:
Kitáb an-Nikah (házasság könyve),

fejezet arról, hogy mit ajánlott mondani szexuális kapcsolat alatt (1434).

[120] A tudósok szerint a Próféta két okból marasztalta el az ember versét: egyrészt, mert ellenkezett Allah törvényével, és meg akarta semmisíteni, másodszor pedig azért, mert alakoskodott a beszédével, és mindkét aspektus a verselés negatív tulajdonságának tekinthető. **Lásd:** An-Nawawi: Al-Minhadzs fí sarh szahíh Muszlim (Muszlim hiteles hadíthai magyarázatának módszertana) (11178).

[121] Al-Bukhári: Kitáb at-Tibb (orvoslás könyve), Jövendőmondás

fejezete (5426), és Muszlim: Kitáb al-Qaszama wal-Miharaba wal-Qiszász wad-Dija (eskü, a harcoló gyilkosok felelősségre vonása és a vérpénz könyve), fejezet a magzat megölésének ellenszolgáltatásáról, a véletlen gyilkosság miatti ellenszolgáltatásról és a tettes elmeállapotáról (4568), An-Naszái (4825), és Ibn Hibbán (6016), és Al-Albáni helyesbítette, lásd: Irwa al-Ghalíl (szomjoltás) (2206).

[122] Lásd: An-Nawawi: Al-Minhadzs fi Sarh Szahíh Muszlim (Muszlim hiteles hadíthai magyarázatának módszertana) (11175-11176).

[123] Abu Dáwúd: Kitáb al-Adab (jómodor könyve), fejezet az újszülöttek fülébe adhan mondásáról (5107), és Al-Albáni szerint jó hadíth, lásd: Szahíh wa daíf fí szunan Abi Dawúd (Erős és gyenge hadíthok Abu Dáwúdtól) (5105).

[124] Nagy bölcsesség van a rágott datolya újszülött szájába való helyezése mögött. Az orvostudományi tanulmányok bizonyítják annak a hasznát, ha az újszülött cukrot kap. A cukorhányad alacsony az újszülöttek vérében. A datolya nagy százalékbán cukrot tartalmaz. Ez az iszlám gyakorlat megvédi a gyermeket Allah akaratával az alacsony vércukorszint

következményeitől. Ezt az orvostudományi csodát az emberiség nem ismerte korábban, és nem volt tudatában az újszülött alacsony vércukorszintjéből következő veszélyeknek.

[125] Abu Músza Al-Asari: ‘Abd Allah ibn Qaisz ibn Szálím ibn Haddar ibn Harb ibn Amir Mohamed Próféta társa volt. A Próféta Zubaid és Áden kormányzójának tette meg. Kufa kormányzója is volt. Lásd: Ibn Szad: At-Tabaqat al-Kubra (a felsőbb osztályok könyve) (4105), és Adh-Dhahabi: Szijár alam an-Nubalá (Nemesek élete) (2380).

[126] Al-Bukhári: Kitáb al-Aqiqah (felajánlás a születés alkalmával könyve), fejezet az újszülött elnevezéséről és arról, hogy rágott datolyát kell helyezni a szájába (5045), és Muszlim: Kitáb al-Adab (jómodor könyve), fejezet arról, hogy ajánlott rágott datolyát helyezni az úszülött gyermek szájába, miután megszületett és el kell vinni egy jó emberhez, hogy datolyát adjon neki (3997).

[127] Málik: Al-Muwatta – muszlim törvénygyűjtemény, Kitáb al-Aqiqah (felajánlás a születés alkalmával könyve), fejezet arról, hogy mit közöltek az aqiqah-ról (1840).

[128] Abu Dáwúd (4950), An-Naszái (3568), Ahmed (19054), Al-Bukhári, Al-Adab al-Mufrad (a helyes modor könyve) (814). Al-Albáni szerint helyes hadíth, lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíhah (1040).

[129] Ahmed (769), és a szóhasználat Malik-tól (660), Ibn Hibbán (6958), Al-Hákim (4773), aki azt mondta: jó vonatkozású, és Adh-Dhahabi egyetértett vele, és Al-Bukhári: Al-Adab Al-Mufrad (a helyes modor könyve (823) és Suaib al-Arnaout szerint jó vonatkozású.

[130] Abu Dáwúd: Kitáb al-udhhija (áldozat könyve) aqiqah fejezet (felajánlás a születés alkalmával),

(2844), Ahmed (6822). Suaib Al-Arnaout szerint vonatkozása jó, Al-Musztadrak (7592), aki azt mondta, hogy e hadíth vonatkozása helyes. Adh-Dhahabi egyetértett vele. Al-Albáni szerint helyes hadíth, [lásd](#): Asz-Szilszila asz-Szahíhah (1655).

[\[131\]](#) A természetes szoptatás legalább 12 hónapig tartson, de legjobb a WHO (világ egészségügyi intézet) javaslata szerint a két teljes éven át szoptatni. [Lásd](#): Haszan Samszi Basa: Szoptatás két teljes évig.

[\[132\]](#) Al-Bukhári ‘Abd Allah ibn Omártól: Kitáb al-Itq (a rabszolgapfelszabadítás könyve)

(2416), és Muszlim: A hercegségről, az igazságos vezető erénye és az igazságtalan büntetése fejezet (1829).

[133] Abu Dáwúd, Kitáb asz-Szaláh (imádkozás könyve), fejezet a gyerekek imádkozásának elrendeléséről (495), Ahmed (6689), Al-Hákim (708), és Al-Albáni szerint erős hadíth, lásd: Szahíh Al-Dzsámi (az erős gyűjtemény) (4026).

[134] Al-Bukhári: Kitáb al-Adab (A jómodor könyve), fejezet a gyermek iránti könyörületről, csókról és ölelésről (5651), és Muszlim: Kitáb al-Fadhail (erények könyve), fejezet

a Próféta gyermekek iránti
könyörületéről (2318).

[135] An-Naszái (1141), Ahmed (27688), Al-Hákím (4775), Adh-Dhahabi javította, Ibn Khuzaima (936), Ibn Hibbán (2805), és Al-Albáni erre a történetre alapozta az imában való meghajlás hosszabbítását, [lásd](#): A Próféta imája, Al-Albáni, 148. old.

[136] Al-Bukhári: Kitáb al Dzsamaa wal Imama (az ima jellemzőinek könyve), fejezet az ima rövidítéséről gyereksírás miatt (677), Ibn Mádzsah (989), Ibn Khuzaima (1610), Ibn Hibbán (2139), Abu

Ja'la (3144) és Al-Baihaqi: Su'ab al-Imán (a hit ágai): (11054)

[137] Muszlim: Kitáb al-Birr wasz-Szalát wal-Adab (az erény, a családi kapcsolatok és a jó modor könyve), fejezet a lányokkal való szívességről (2631), az ő szóhasználatával, At-Tirmidhi (1914), Al-Hákim (7350), és Al-Bukhári: Al-Adab Al-Mufrad (jó modor könyve) (894).

[138] Al-Bukhári: Kitáb al-Adab (a jó modor könyve), fejezet a könyörületességről a kapcsolatokban (5625), és Muszlim: Kitáb al-Imán (hit könyve), fejezeti az Istenben való hitről, mint legjobb cselekedetről (137).

[139] Muszlim: Kitáb al-Birr wasz-Szalát wal-Adab (az erény, a családi kapcsolatok és a jó modor könyve), Birr al-Walidain (gyermeki engedelmesség) fejezet (6), Abu Dáwúd (2528), An-Naszái (4163), Ahmed (6490), és Ibn Hibbán (419).

[140] Al-Bukhári: Kitáb al-Dzsihád (harc könyve Allah útján), fejezet a harcról Allah útján a szülői beleegyezéssel (2842), és Muszlim: Kitáb al-Birr wasz-Szalát wal-Adab (az erény, a családi kapcsolatok és a jó modor könyve), gyermeki engedelmesség fejezete (549), Ibn Hibbán (419).

[141] Ibn Mádzsah: Kitáb at-Tidzsárát (kereskedés könyve) fejezet arról, hogy az ember mit birtokol fia vagyonából (2291), Ahmed (6902), Ibn Hibbán (410), és Al-Albáni szerint (szahíh) helyes hadíth, lásd: Irwa al Ghalil (1625).

[142] Abu Hátim ibn Hibbán Al-Boszi: teljes neve Abu Hátim Mohamed ibn Hibbán ibn Ahmed (megh: H.u. 354/Kr.u. 965), történész, földrajztudós. Szidzsisztánban, Boszt városában született és ott is halt meg. Al Musznád asz-Szahíh az egyik hadíth-kötete. Lásd: Asz-Szukhi: A Safija osztályok (3131).

[143] Szahíh ibn Hibbán (Ibn Hibbán erős gyűjteménye) (2142).

[144] Lásd: Juszif al-Qaradawi, Iszlám, a holnap civilizációja, 185. old.

[145] Abu Dáwúd: Kitáb az-Zakát (adakozás könyve), Szilát-ur-rahim fejezet (1694), Ahmed (1680), Ibn Hibbán (443), AL-Hákim (7265), és azt mondta: ez helyes hadíth.

[146] Al-Bukhári: Kitáb al-Baia (tranzakciók könyve) fejezet arról, aki ki szeretné terjeszteni ellátását (2067), és Kitáb al-Adab (a jó modor könyve), fejezet arról, aki bőséges ellátást kap a szilát-ur-rahimnak köszönhetően (5985), és

Muszlim: a Jó Modor Könyve, fejezet a Szilát-ur-rahimról és elvágása tilalmáról (21).

[147] Lásd: An-Nawawi: Al-Minhadz fi sarh szahih muszlim, ibn al-Hadzsadzs (Muszlim ibn Al-Hadzsadzs erős hadíthai értelmezésének módszertana) (16114).

[148] Al-Bukhári: Kitáb al-Adab (a jó modor könyve) fejezet a rokoni kapcsolatok elvágójának hibájáról (5638), és Muszlim: Kitáb al-Adab (a jó modor könyve), fejezet a szilátor rahimról és elvágásának tilalmáról (19).

[149] Al-Bukhári: Kitáb al-Adab (jó modor könyve), fejezet a könyörületességről az emberek és az állatok iránt (5665), és Muszlim: Kitáb al-Adab (jó modor könyve), fejezet a hívők könyörületéről egymás iránt és szeretetteljes egymás felé fordulásukról (2586), és a szóhasználat az övé.

[150] Lee Atwater (1951-1991) amerikai politikai tanácsadó volt a Republikánus pártnál. Ronald Reagan és George H.W. Bush tanácsadója volt.

[151] Ronald Reagan (1911-2004) az Amerikai Egyesült Államok 40. elnöke volt az 1981-1989-ig tartó

időszakban. Sikertelen második vonalbeli színész volt politikai karrierjének megkezdése előtt. Népszerű elnök volt. 1984-ben abszolút többséggel választották újjá.

[\[152\]](#) Abdel Hai Zalloum: Az új gonosz birodalom, 397. old.

[\[153\]](#) Juszuf Al-Qaradawi: Az általunk keresett muszlim közösség jellemzői, 138. old.

[\[154\]](#) Al-Bukhári: a társak erényeiről szóló könyv, A Próféta hogyan kötött testvéri kapcsolatokat a Társak között (3722), At-Tirmidhi (1933), An-Naszái (3388), és Ahmed (12999).

[155] Abu Dáwúd: Kitáb al-Adab (jó modor/viselkedés könyve, fejezet a béketeremtésről) (4919), At-Tirmidhi (2509), Ahmed (27548), Suaib Al-Arnaut szerint az elbeszélés helyes. Ibn Hibbán (5092), Al-Albáni helyesbítette, lásd: Szahíh Al-Dzsámi (2595).

[156] Al-Bukhári, Um Kulthum bint Uqba közlésében, Kitáb aszolah (béketeremtés könyve), fejezet arról, hogy aki az emberek között békét teremt, az nem hazug (2546), Muszlim: Kitáb al-Birr wasz Szilah wal Adab, fejezet a tilalmas hazugságról és a megengedett hazugságról (2605).

[157] Muszlim, [Abu Hurairah](#) közlésében: Kitáb al-Birr wasz Szilah wal Adab (az erény, a rokoni kapcsolatok és a szép viselkedés könyve), fejezet arról, hogy tilalmas a muszlim számára kegyetlenséget elkövetni egy muszlimmal, megalázni őt, sértegetni őt, és érinthetetlen a vére, a becsülete és a vagyona (2564), (7713), Al-Baihaqi: Asz-Szunan Al-Kubra: (11830).

[158] An-Nawawi: Minhads fi sarh szahih Muszlim ibn Hadzsads 120/16

[159] Al-Bukhári: Kitáb al-Ikrah (könyv a kényszer hatása alatt mondott dolgokról), fejezet arról,

hogy valaki megesküszik a testvérének, hogy ő a testvére, amikor attól fél, hogy megölik (6552), At-Tirmidhi (2255), Ahmed (11967), és Ad-Darni (2753).

[160] Al-Bukhári: Kitáb al-Adab (a jó viselkedés könyve), fejezet a hívők együttműködéséről egymással (5680), Muszlim: Kitáb al-Birr wasz Szilah wal Adab (az erény, a rokoni kapcsolatok és a szép viselkedés könyve), fejezet a hívők egymás közti könyörületéről, szeretetéről és egymás támogatásáról (2585).

[161] Al-Bukhári: Kitáb al-Adab (a jó viselkedés könyve), fejezet a hívők együttműködéséről egymással

(5665), **Muszlim:** Kitáb al-Birr wasz Szilah wal Adab (az erény, a rokoni kapcsolatok és a szép viselkedés könyve), fejezet a hívők egymás közti könyörületéről, szeretetéről és egymás támogatásáról (65).

[162] Lásd: Mohamed Ad-**Diszuqi:** A vallásos alapítvány és szerepe a muszlim közösség fejlesztésében, Iszlám Kiadások sorozat, 46. szám, az Iszlám Ügyek Felső Tanácsa adta ki, első rész, 5. old.

[163] Al-**Qurtubi:** Mohamed ibn Ahmed al-Anszári al-Khazradzsi al-Maliki al-Qurtubi az egyik legnagyobb Korán-értelmező, a jól ismert Al-Dzsámi l-Ahkám al-Qurán

szerzője. 1273-ban halt meg. [lásd:](#)
Az-[Zirikli](#): al-Alam (5322).

[\[164\]](#) Lásd: Al-[Qurtubi](#): Al-Dzsami
l-Ahkám al-Qurán (646-647).

[\[165\]](#) Al-Mawardi (H.u. 364-450,
[Kr.u. 947-1058](#)) Abul Haszan Ali
Mohamed ibn Habib, legfelsőbb
kádi ([saria bíró](#)) volt. Jogtudós és
Korán-értelmező volt. Számos város
bírói feladatait ellátta. Művei között
van az Adab ad-Dunia wad-Dín ([jó
viselkedés az evilágon és a hitben](#)),
Al-Ahkám asz-Szultánija ([a
kormányzás alapjai](#)), [lásd:](#) Adh-
[Dhahabi](#): Szijár A-Alam an-Nubulá
([nemeselek életrajza](#)) (1865) és Az-

Zarkali: A nemes személyiségek (4327).

[166] Lásd: Al-Mawardi: Adab ad-Dunia wad-Dín (jó viselkedés az evilágon és a vallásban), 196. old.

[167] Husszein Hamid Haszan: A társadalmi szolidaritás az iszlám sariában, 8. old.

[168] Al-Hákim (7370) és azt mondta: ez a hadíth jó láncolatú. Adh-Dhahabi és At-Tabaráni egyetértett vele, Anasz ibn Málík közölte: A Nagy Lexikon (750), a szöveg az övé, Al-Baihaqi: Su'am ul-Imán (a hit ágai) (3238), Al-Bukhári: Al-Adab Al-Mufrad (a mindennapi élet előírásai) (112), Al-

Albáni helyesbítette: lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíha (a helyes lánc) (149).

[169] Ibn Hazm Al-**Andalúsi**: Abu Mohamed Ali Ibn Ahmed Ibn Szaíd Adzahiri (H.u. 384 -456 / Kr. u. 994-1064) az egyik legnagyobb iszlám imám volt. A jogtudomány professzora volt. Dáwúd Ashahiri követője volt, aki hitt a szent szövegek felületi értelmezésében. **Lásd:** Asz-Szafadi: Al-Wafi bil-Wafajat (életrajzi lexikon) (2093).

[170] Ibn Hazm: Al-Muhalla (a díszes egyezmény) (6452 /725). kiadás.

[171] ibid.

[172] Al-Bukhári: Kitáb as-Sarika (a partnerség könyve), fejezet az étel és a felajánlások megosztásáról (23540), Muszlim: Kitáb Fadhail asz-Szahába (a Társak erényei), fejezet az Asari törzs erényeiről (2500).

[173] Ibn Hadzsar: Fath-al-Bári (5130).

[174] Al-Bukhári: Kitáb Al-Mazalim (elnyomás könyve), fejezet arról, hogy a muszlim ne nyomjon el egy másik muszlimot, és ne adja fel őt egy elnyomónak (2310), és Muszlim: Kitáb al-Birr wasz Szilah wal Adab (az erény, a rokoni kapcsolatok és a szép viselkedés

könyve), fejezet az igazságtalanság tilalmáról (2580).

[175] An-Nawawi: Al-Minhadzs fi sarh szahih Muszlim (Muszlim hiteles hadíthgyűjteménye értelmezésének módszertana) (16135).

[176] Mohamed Abu Zuhra: Társadalmi szolidaritás az iszlámban, 7. old.

[177] Abdul Aal Ahmed Abdul Aal: Társadalmi szolidaritás az iszlámban, 13. old.

[178] Ahmed közlésében (21522) és Suaib al-Arnaout szerint láncolata helyes, Ibn Hibbán (3377), Al-

Baihaqi A hit ágai című könyvében (7618), An-Naszái: Asz-Szunan Al-Kubra (nagyobb hadíthgyűjtemény) (9027) és Al-Albáni gyűjteménye, lásd: Szahíh Al-Dzsámi (a hiteles gyűjtemény) (4038).

[179] At-Tirmidhi (1332), Ahmed (18062), Abu Ja'la (1565), Al-Albáni helyesbítette, lásd: A hiteles gyűjtemény (5685).

[180] At-Tabaráni közölte Al-Mudzsam al-Kabír (Nagylexikon) (4735), és Al-Mudzsam al-Awszat (közepes lexikon) című könyvében (8642), Abu Dáwúd (4884), Ahme (16415), Al-Baihaqi A hit ágai című könyvében (7632), Al-Albáni

helyesbítette, [lásd](#): Szahíh Al-Dzsámi (a hiteles gyűjtemény) (5690) és Al-Dzsámi Asz-Szaghír (kisgyűjtemény) (10627).

[\[181\]](#) Asirbini al Khatib: Mughni al-Muhtadzs (515/45) és Ibn Qudama: Al-Mughni (7202/8).

[\[182\]](#) Juszuf Al-Qaradawi: Az általunk keresett muszlim közösség jellemzői, 133. old.

[\[183\]](#) Ibn Kathir: Abu Al-Fida Iszmail Ibn Kathir ad-Dimasqi (H.u. 701-774/Kr.u. 1302-1373) a Korán megjegyzője volt, történész és jogtudós. Egy szíriai faluban, Boszrában született és Damaszkuszban halt meg. Al-Bidája

wan-Nihája (a kezdet és a vég) egyik fontos könyve. [Lásd:](#) Al-Husszeini, Zail Tazkirat al-Huffádh, 57-58. old.

[\[184\]](#) Ibn Kathir: A Szent Korán értelmezése (243).

[\[185\]](#) Al-Bukhári: Kitáb al-Anbijá (a Próféták könyve) fejezet: (Barlang szúra:9) (3288) és Muszlim: Kitáb al-Hudud (az előírt büntetések könyve), fejezet a nemesember, aki lopást követett el, kezének levágásáról) (1688).

[\[186\]](#) Musznád Ahmed (Ahmed hadíthgyűjteménye) (14996), Ibn Hibbán (5199), Suaib Al-Arnaut szerint helyes láncolatú, Al-Baihaqi:

Asz-Szunan Al-Kubra (7230), At-Tahawi: Sarh Maani al-Aathar (A hagyományok értelmezésének magyarázata) (2856), ‘Abd ar-Razzaq: Al-Muszannaf (az osztályozott) (7202), és Al-Albáni helyesbítette, lásd: Ghajat al-Murád (459).

[187] Al-Bukhári: Kitáb asz-Szaum (böjtölés könyve), fejezet arról, aki azt kéri testvérétől, hogy szakítsa meg önkéntes böjtjét (1832), At-Tirmidhi (2413).

[188] Lásd: Juszuf Al-Qaradawi: Az általunk keresett muszlim közösség jellemzői, 135. old.

[189] Muszlim Abu Dharr közlésében: Kitáb al-Birr wasz Szilah wal-Adab (az erény, a rokoni kapcsolatok ápolása és a jó modor könyve) fejezet az igazságtalanság tilalmáról (2577), Ahmed (21458), Al-Bukhári Al-Adab al-Mufrad c. könyvében (490), Ibn Hibbán (619), Al-Baihaqi: A hit ágai (7088) és Asz-Szunan al-Kubra (11283).

[190] Al-Bukhári: Kitáb al-Magházi (A Próféta hadjáratainak könyve), fejezet Abu Musza és Muádh Jemenbe való küldetéséről a Búcsúzarándoklat előtt (4000), és Muszlim: Kitáb al-Imán (Hit könyve), fejezet az emberek

tanúságtételre való hívásáról és az iszlám törvényeiről (27).

[191] At-Tirmidhi: Kitáb ad-Dawat (a fohászok könyve) fejezet a megbocsátásról (3598), és azt mondta: ez helyes hadíth. Ibn Mádzsah (1752), Ahmed (8030), és Suaib al-Arnaut szerint helyes.

[192] Ibn Hadzsar: Fath el-Bári (a teremő adománya) (13358-13359).

[193] A Korán fejezeteinek sorrendje taufiqi vagyis megváltoztathatatlan: Allah nyilatkoztatta ki Küldöttének, hogy a Korán fejezeteit ezen a módon állítsa össze, annak ellenére, hogy a versek és a fejezetek különböző

sorrendben kerültek
kinyilatkoztatásra. [Lásd:](#) Abu ‘Abd
Allah Az-[Zarkasi](#): Al-Burhán fi
Ulum al-Qurán (a [Korán-](#)
[tudományok bizonyítéka](#)) (1260)

[\[194\]](#) Al-[Bukhári](#): Kitáb at-Tauhíd
(Isten Egyedülvalóságának Könyve),
[fejezet Allah azon mondásáról](#): „Ez
egy Magasztos Korán! Jól őrzött
Táblán” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, [85:21-22](#)
([7115](#)), és a szóhasználat az övé,
[Muszlim](#): Kitáb at-Tauba ([Megbánás](#)
[könyve](#)), fejezet Allah távolra elérő
Könyörületéről ([2751](#)). Egy másik
verzióban a „megelőzi” szerepel a
„felülmúlja” helyett. Al-[Bukhári](#):

Kitáb Bida al-Khalq (A teremtés kezdetének könyve) (3022).

[195] Al-Bukhári: Kitáb at-Tauhíd (Isten Egyedülvalóságának könyve), fejezet arról, hogy a Próféta hívta a népét az Egyetlen Isten, a Magasztos Allah imádatára (6941), és Muszlim : Kitáb al-Fadáil (erények könyve), fejezet az Ő Könyörületéről a fiatal fiúk iránt és az Őiránta való alázatosságról (2319).

[196] An-Nawawi: Al-Minhadzs fi sarh szahih Muszlim ibn al-Hadzsadzs (Muszlim Ibn Al-Hadzsadzs hiteles hadíthgyűjteménye értelmezésének módszertana) (1577).

[197] Ibn Battal: teljes neve Ali ibn Khalaf ibn ‘Abd Al-Malik ibn Battal, ibn Al-Ladzsam-nak is hívták, egy prominens tudós széles tudásspektrummal, nagy belátással, jó olvashatósággal. Al-Bukhári Szahíh-kötetét magyarázta több kötetten át. H.u. 449-ben halt meg.

Lásd: Az-Zirikli: Al-Alaam (vezető alakok) (485) és Adh-Dhahabi: Szijár a’lam an-Nubalá (Nemesek élete) (1847).

[198] Al-Mubarakfuri: Tuhfat al-Ahwazi Bisarh Dzsámi At-Tirmidhi (642).

[199] Musznád Abi Ja’la (4258), Al-Baihaqi: A hit ágai (11060), Al-

Albáni helyes hadíthnak ítélte, [lásd](#):
A hiteles láncolat (16).

[\[200\]](#) At-Tirmidhi ‘Abd Allah ibn Amr-[tól](#): Kitáb al-Birr wasz-Szilah, fejezet a muszlimokkal való könyörületességről (1924), Ahmed (6494), Al-Hákim (7274), [és Abu Eiswa azt mondta](#): Ez egy erős hadíth, és Al-Albáni szerint erős hadíth, [lásd](#): Szahíh Al-Dzsámi ([Az erős hadíthgyűjtemény](#)) (3522).

[\[201\]](#) Al-Bukhári: A Teremtés kezdetének könyve, fejezet az öt állatról, amelyeket meg kell ölni, ha találunk belőlük Al-Haram-ban (3140), [és Muszlim](#): Bűnbánat könyve, fejezet Allah távolra érő

Könyörületéről, és arról, hogy az megelőzte Haragját (2619).

[202] Al-Bukhári: A víz elosztásának könyve, fejezet a szomjas teremtmények megítatásáról (2234), és Muszlim: a Béke könyve, fejezet az állatok itatásának és etetésének erényéről (2244).

[203]

[204] Abu Dáwúd: A dzsihád könyve, fejezet az állatokkal való bánásmódról (2548), Ahmed (17662), és Suaib Al-Arnaout azt mondta: Ez a hadíth jó láncolatú, megbízható emberek közölték. Ibn Hibbán (546) és Al-Albáni szerint

erős hadíth, [lásd](#): Az erős láncolat (23).

[\[205\]](#) Ahmed (15630), Al-Hákim (7562), [aki azt mondta](#): Ez erős hadíth jó láncolattal, At-[Tabaráni](#): A Nagylexikon (15716), és Al-Albáni szerint ez erős hadíth, [lásd](#): Szahíh at-Targhib wat-Tartib (2264).

[\[206\]](#) An-Naszái Asarid ibn Szuwaid-tól (4446), Ahmed (19488), Ibn Hibbán (5993), At-[Tabaráni](#): A Nagylexikon (6479) és As-[Sawkani azt mondta](#): Ezt a hadítht különböző verziókban közlik, és a tudósok néhányat hitelesnek ítélnék. [Lásd](#): As-

Sawkani: Asz-Szail Al-Dzsarrar (438).

[207] Ibn ‘Abd al-Hakam (H.u. 187-257), Mohamed ibn ‘Abd Allah ibn ‘Abd al-Hakam , Abul-Qasszim, történész és jogtudós, aki a Maliki jogi iskolát követte, Egyiptomban élt és ott halt meg. **Lásd:** Az-Zirikli: A nemes alakok (3282).

[208] Lásd: Mohamed ibn ‘Abd Allah ibn ‘Abd al-Hakam : Omár ibn ‘Abd al-‘Aziz életrajza (1141)

[209] Ibn Kathir, Csodálatos Korán Tefszir (1565).

[210] Mohamed Asz-Szadiq Al-Afifi, Al-Iszlám wal-Ilaqat ad-

Daulija (Iszlám és nemzetközi kapcsolatok), 106. old, Zafir al-Qaszimi, A-Dzsihád wal-Huqúq ad-Daulija fil-Iszlám (Dzsihád és nemzetközi jogok az iszlámban) 151. old.

[211] Mahmud Saltut, Al-Iszlám, Aqida wa Saria (Iszlám, hit és saria), 453. old.

[212] Szobhi Asz-Szaleh, An-nozom Al-Iszlámija: Nasata wa tatourha (iszlám rendszerek) 520. old.

[213] Gadul-Haq Al-Azhar magazin, 1993. december, 810. old.

[214] Asz-Szuddi: Iszmail ibn ‘Abd ar-Rahman Asz-Szuddi (megh: H.u.

128/ Kr.u. 786). A Próféta társainak a követője volt az arab félszigetről, és Kufában élt. [Ibn Taghri Bardi azt mondta róla:](#) „Koránmagyarázat, a muszlim hódítások és életrajzok szakértője. Ő olyan imám volt, aki ismerte a tényeket és az emberek napjait.” ([An-Nugum Az-Zahira, Ibn Taghri Bardi, 1930](#))

[\[215\]](#) Ibn Zaid: ‘Abd ar-Rahman Ibn Zaid Ibn Aszlam ([megh. H.u. 170 /Kr.u. 786](#)). Vallásjogász, aki a Koránt ismertette. Olyan könyvek szerzője, mint „An-Naszikh wal-Manszukh” és „At-Tafszir”. Harun ar-Rasid kalifasága elején halt meg, [lásd:](#) Al-Fihriszt, Ibn An-Nadim (1315).

[216] Lásd: Qurtubi: Al-Dzsami al-Ahkám al-Qurán, (4398-4399).

[217] Al-Qurtubi, op.cit, (4400).

[218] Abu Dáwúd, Viselkedési szabályok könyve, reggeli mondások része (5074), Ibn Mádzsah (3871), Ahmed (4785), Suaib al-Arnaut szerint jó isnád (hadíthközvetítők láncolata), és megbízható közlők, Ibn Hibbán (961), Al-Bukhári: Különálló viselkedési szabályok (1200), At-Tabaráni: Nagylexikon (13296), An-Naszái: Nagy Szunnák (10401), Al-Albáni hitelesítette, lásd: Szahíh wa Daíf Szunan Abu dawúd (5074).

[219] Al-Bukhári: Dzsihád és hadjárat könyve, fejezet arról, ha a Próféta nem harcolt a nap kezdetén... (2804), Szahíh Muszlim: Dzsihád és hadjárat könyve, „Az ellenséggel való találkozás utáni vágy helytelen, és türelmesnek kell lenni a találkozásnál” fejezet (1742).

[220] Abu Dáwúd: Viselkedési szabályok könyve, fejezet a nevek megváltoztatásáról (4950), An-Naszái (3568), Ahmed (19054), Al-Bukhári: Különálló viselkedési szabályok (814), Al-Albáni hitelesítette, lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíha (hiteles sorozat) (1030).

[221] Mohamed Abu-Zahrah, Al-Ilaqat ad-Daulija fil-Iszlám (nemzetközi kapcsolatok az iszlámban) 79. old.

[222] Ibn Hisám, Asz-Szírah An-Nabawijah (A Próféta életrajza), 504-503. old, és Ibn Kathir, Asz-Szírah An-Nabawijah (A Próféta életrajza), 322-323. old.

[223] Mohamed Abu Zahrah, Al-Ilaqat ad-Daulija fil-Iszlám (nemzetközi kapcsolatok az iszlámban) 81. old.

[224] Al-Baihaqi: Dalail An-Nubuwa, Fejezet a Nadzsrani delegációról (5485), Abu Juszuf, Al-

Khazradzs, 72. old, Ibn Szad, At-Tabaqat al-Kubra (1288).

[225] Bani Damurah törzs az Adnan törzs egy része, amely Widan-ban élt, Medina nyugati részén.

[226] Lásd Ibn Hisám: , Asz-Szírah An-Nabawijah (A Próféta életrajza) (3143)

[227] A szerződés szövegét lásd: At-Tabari, Tarikh al-Umam wal-Muluk (nemzetek és királyok története), (2449-2450).

[228] Mahmud Saltut (H.u. 1310-1380/Kr.u. 1893-1963) egyiptomi Korán-magyarázó, Bihirában született, az Al-Azhar egyetemen

végzett, helyettes dékánnak nevezték ki a Saría tanszéken, majd az Al-Azhar Nagy Imámja volt 1958-tól haláláig.

[229] Al-Bukhári: A feltételek könyve, fejezet az írásokról és a megengedhetetlen feltételekről, amelyek Allah Könyvével ellenkeznek (2584), Muszlim: Felmentés könyve, fejezet a lojalitásról az iránt, aki elenged (1504), Ibn Mádza Áisától (2521), és a szóhasználat az övé.

[230] Taufíq Ali Wahabah: Al-Muahadat fil-Iszlám (szerződések az iszlámban), 100-101. old.

[231] Al-Bukhári: Dzsizia és kibékítés könyve, fejezet az ígéret megszegőjének bűnéről (3007), Muszlim: Hit könyve, fejezet a képmutató tulajdonságairól (58).

[232] Al-Bukhári: Dzsizia és kibékítés könyve, fejezet a csaló bűnéről, az istenfélőről és a könnyelműről (3015), Muszlim: Dzsihad és hadjárat könyve, fejezet a csalás tilalmáról (1735).

[233] Abu Dáwúd: Dzsihad könyve, fejezet az imám és ellensége közötti szerződésről (2759), At-Tirmidhi Amr ibn Abszah-tól (1580), a szóhasználat az övé, Al-Albáni

helyesnek ítélte, Szahíh Al-Dzsámi (6480).

[234] Abu Dáwúd: Szulejmán ubn al-Asáth ibn Iszháq ibn Basir Al-Azdi Asz-Szigisztáni, Abu Dáwúd (H.u. 202-275), Imám, hadíth-specialista, korának legjobbjá. Híres könyve a Szunan Abi Dáwúd. Perzsiában, Szigisztánban született, és Baszrában halt meg. **Lásd:** Adh-Dhahabi: Szijár aalam an-Nubalá (a kimagasló nemesek életrajza) (13203).

[235] Abu Dáwúd: Al-Kharadzskönyve, fejezet a Könyv Népeivel való együttélésről, ha egyet nem értés van köztük a kereskedelemben

(3052), Al-Albáni: Szahíh al-Dzsámi (2655).

[236] Abu Juszuf: Al-Kharadzs, 81. old.

[237] Száleh ibn ‘Abd ar-Rahman al-Haszin: Al-Ilaqat ad-Daulija bain Minhadzs al-Iszlám wal Minhadzs al-Hadari al-Muathir (nemzetközi kapcsolatok az iszlám módszere és a mai civilizáció módszerei között), 51. old.

[238] Mahmud Saltut: Al-Iszlám, Aqidah wa Sariah (az iszlám, hitelvek és saria), 457. old.

[239] Lásd: Ibn Hazm: Al-Muhalla (4307).

[240] Abd al-Karim Zidan, As-Saria al-Iszlamiya wal-Qamm ad-Dauli al-Aam (az iszlám saria és a nemzetközi törvény) 169. old.

[241] Abu Dáwúd: Dzsihad könyve, fejezet arról, hogy az imámot keresik a szerződésekhez (2758), Ahmed (23908), Suaib al-Arnaut azt mondta: Hiteles hadíth.

[242] Ibn Hadzsar al-Haithámi: Abul-Haszan Ali ibn Abi Bakr ibn Szulejmán as-Safiei al-Miszri (H.u. 735-807/Kr.u. 1335-1405). Leghíresebb könyvei közül való a Mogamma az-Zawaid wa Manbaa al-Fawaid (Hozzátételek gyűjteménye és hasznok forrása).

Lásd: Az-Zirikli: Al-Aalam
(Kiemelkedő alakok) 264-266. old.

[243] Abu Dáwúd: Dzsihad könyve,
fejezet a Küldöttekről (2761),
Ahmed (3708), a szóhasználat az
övé. Suaib al-Arnaut azt mondta:
Hiteles hadíth. Ad-Darni (2503),
Husszein Szalim Aszad azt mondta:
Jó közlők láncolata, és hiteles
hadíth.

[244] al-Haithámi: Mogamma az-
Zawaid wa Manbaa al-Fawaid
(Hozzátételek gyűjteménye és
hasznok forrása). 378. old.

[245] Szuhail Haszan Al-Qatlawi:
Mohamed diplomáciája, egy

összehasonlító tanulmány a mai nemzetközi törvényekről, 182. old.

[246] Al-Bukhári, Dzsihad és hadjárat könyve, fejezet arról, hogy „Ha a Próféta (BLV) nem harcolt a nap kezdetén...) (2804), Szahíh Muszlim: Dzsihad és hadjárat könyve, fejezet arról, hogy az ellenséggel való találkozás után vágy gyűlöletes, és ha találkoztok az ellenséggel, türelmesnek kell lenni a találkozásnál, (1742).

[247] Lásd: Al-Qurtubi: Al-Dzsami li'ahkám al-Qurán (a Korán utasításainak gyűjteménye) (1718).

[248] Lásd: Al-Qurtubi: Al-Dzsami li'ahkám al-Qurán (a Korán utasításainak gyűjteménye) (4474).

[249] Lásd: Al-Qurtubi: Al-Dzsami li'ahkám al-Qurán (a Korán utasításainak gyűjteménye) (4434).

[250] Anwar al-Gindi: A muszlimok hogyan érnek el győzelmet? 57-62. old.

[251] Musztafa asz-Szibai: Min rawai Hadaratima (Civilizációnk tetteiről), 73. old.

[252] Muszlim: Dzsihad könyve, fejezet arról, hogy az imám megparancsolja a vezetőknek, hogy tartsák be az invázió etikáját (1731).

[253] Abu Dáwúd: Dzsihád könyve, fejezet az ellenség hívásáról (2614), Ibn Abu Saibah (6483), Al-Baihaqi: Asz-Szunan al-Kubra (17932).

[254] (385).

[255] Imám Muszlim a hadíthra úgy utalt, hogy nem említette Muata népe történetét. Dzsihád és hadjárat könyve, fejezet a vezetők kijelöléséről és a háború etikájának tanácsadásáról (1731), Abu Dáwúd (2613), Tirmidhi (1408), Al-Baihaqi (17935).

[256] Muszlim: Dzsihád könyve, fejezet a vezetők elküldéséről (1731), Abu Dáwúd (2613),

Tirmidhi (1408), Ibn Mádzsah (2857).

[257] Al-Bukhári: At-Táríkh Al-Kabir (nagy történelem) (3322), A szóhasználat az övé. Ibn Hibbán (5982), Al-Bazzar (2308), At-Tabaráni al-Muagham al-Kabir-ban (nagylexikonban) (64) és al-Muagham asz-Szaghír-ban (kislexikonban) (38).

[258] Al-Muwatta, Jahia al-Leithi elbeszélése (967), Al-Baihaqi: Ma'rifat asz-Szunan wal-Athar (a szunna és a hagyományok tudásanyaga) (5652).

[259] Al-Baihaqi: Asz-Szunan al-Kubra (17904), At-Tahawi: Sarh

Musakkal al-Athar (3044), [Ibn Aszakir](#): Táríkh Dimasq (Damaszkusz története) (275)

[\[260\]](#) [Al-Bukhári](#): Panaszok könyve, a megcsonkítás fejezete (2342), Musznád at-Tialszi (1070), [Al-Baihaqi](#): Al-Szunan Al-Kubra (14452).

[\[261\]](#) Abu Dáwúd: Dzsihád könyve, fejezet a megcsonkítás tilalmáról (2667). Musznád Ahmed (20010), Ibn Hibbán (5616), ‘Abd ar-Razzaq (15819), Al-Albáni hitelesnek ítélte, [lásd](#): Irwaa al-Ghalil (2230).

[\[262\]](#) Ahmed (3868), A szóhasználat az övé. Suaib al-Arnaut szerint jó. At-[Tabaráni](#): Al-Kabir (10497), Al-

Bazzár (1728). Al-Albáni szerint hiteles, lásd: Asz-Szilszila Asz-Szahíha (281).